Bí mật của tình yêu

Lời nói đầu

Một chàng trai đang gặp nhiều khó khăn trong hành trình đi tìm hạnh phúc bỗng gặp được một ông già người Hoa bí hiểm và được ông trao cho 10 bí mật của tình yêu. Để khám phá cụ thể những bí mật này, chàng phải gặp gỡ, trò chuyện với 10 người trong bản danh sách mà ông già người Hoa nọ cung cấp. Mỗi người trong số họ đã truyền đạt lại cho chàng trai bí mật mà mình tâm đắc nhất, những kinh nghiệm rút ra trong quá trình vượt qua sóng gió trong tình yêu và cuộc sống hôn nhân. 10 câu chuyện sinh động, thiết thực và bổ ích. Mỗi câu chuyện là một bài học sâu sắc và mang tính nhân bản.

Thông qua chuyện kể về chàng trai trên con đường khám phá những bí mật của tình yêu, tác giả không chỉ đưa đến cho bạn đọc những kiến thức về tâm lý học, những tình huống thực mà đa số chúng ta gặp phải trong quá trình kiếm tìm hạnh phúc, những lý giải chân thực về các vấn đề thường gặp trong cuộc sống hôn nhân, mà còn nêu lên được những triết lý nhân văn, những phương cách hành xử đúng đắn, phù hợp với đời sống văn minh của nhân loại.

Cuốn sách là một cẩm nang thú vị cho những bạn đọc trẻ đang trên đường đến với tình yêu và hạnh phúc lứa đôi, có thể áp dụng trong nhiều tình huống của cuộc sống đồng thời cũng là một tài liệu tham khảo đáng giá cho những ai đang có cuộc sống hôn nhân chưa như ý, có thể suy ngẫm và tìm được nơi đây những biện pháp hữu hiệu ngõ hầu giải quyết tốt đẹp những vấn đề mà mình đang gặp phải.

Trong cuốn sách có nhân vật chỉ xuất hiện một lần nhưng được nhắc đến rất nhiều – ông già người Hoa kỳ bí. Có cảm giác đó là một nhân vật Liêu trai thời hiện đại, nhưng nếu ngẫm kỹ lại, chúng ta có thể nhận ra đó chính là hình bóng của tác giả. Tác giả thông qua nhân vật này để gửi gắm ý tưởng của mình đến với độc giả.

Xin trân trọng giới thiệu cuốn sách **10 BÍ MẬT CỦA TÌNH YÊU** của tác giả Adam Jackson với đông đảo bạn đọc.

Người dịch

Lời tác giả

Bạn đọc thân mến!

Mỗi người chúng ta, ai mà chẳng khát khao có được một tình yêu vững bền, sâu đậm. Nhưng tại sao vẫn còn có không ít người phải chịu cảnh cô đơn, dù đã nỗ lực kiếm tìm nhưng không thể tìm thấy điều mà mình mong ước – Tình yêu đích thực? Tại sao chúng ta khao khát tình yêu đến thế mà số vụ ly dị vẫn ngày một tăng và càng có nhiều gia đình tan vỡ? Tại sao ngày càng có nhiều phụ nữ phải nuôi con một mình? Tại sao trong những thành phố dân cư đông đúc đến thế mà vẫn có vô số người cô đơn lạnh lẽo như thể bị sống cách ly với cộng đồng chan chứa yêu thương? Có thể trong hành trình đi tìm tình yêu, rất nhiều người đã nhầm địa chỉ. Dù vẫn tồn tại một quan niệm sai lầm rằng tình yêu, hôn nhân chẳng qua là duyên số, là do may rủi, nhưng sự thật thì tình yêu không bao giờ tự đến và tự đi – tình yêu là do chính chúng ta tạo lập. Mỗi chúng ta đều có khả năng tạo dựng tình yêu cho chính mình. Mỗi chúng ta đều có thể yêu và được yêu. Không quan trọng ở chỗ chúng ta đang sống như thế nào: Hoàn toàn cô đơn hay đang bị giam hãm bởi một cuộc hôn nhân không

như ý, cuộc đời vẫn có thể thay đổi và chính chúng ta có đủ khả năng để thay đổi cuộc đời.

Nhiều nhân vật trong câu chuyện này được lấy từ nguyên mẫu trong đời sống thực của chúng ta, chỉ họ tên là đã được đổi. Hy vọng câu chuyện này sẽ tạo niềm cảm hứng cho các bạn, như đã từng tạo cảm hứng cho chính tôi, trên con đường đi tìm Tình yêu và Hạnh phúc cho mình.

Người cô đơn trong tiệc cưới

Trong số mấy trăm thực khách dự đám cưới hôm đó, hầu như chẳng ai để ý đến anh ta. Đó là một chàng trai tuổi gần 30, tầm vóc trung bình, ngoại hình và dáng vẻ bình thường, mặc áo smoking màu đen như hầu hết những người đàn ông khác. Chàng ngồi đó một mình bên chiếc bàn ở một góc khuất. Những người ngồi cùng bàn với chàng sau khi dùng món xong đã bước ra sàn nhảy. Chàng trai của chúng ta hẳn thuộc loại người hay ngượng ngùng, không quen giao tiếp, vả lại không có bạn gái đi cùng nên không tham gia khiêu vũ mà chỉ ngồi nhìn mọi người vui chơi.

Nhìn chung đây là một bữa tiệc khá sang trọng. Sau màn khai vị với cocktail và champagne là một thực đơn gồm sáu món. Trong khoảng thời gian trống giữa các món, thực khách tham gia khiêu vũ. Dàn nhạc có tới 7 nhạc công, đàn sáo, trống kèn đầy đủ. Tiệc cưới được tổ chức tại nhà hàng có tên Hoàng gia, trong một khách sạn hạng A ở trung tâm thành phố. Tuy nhiên, tất cả những điều đó cũng không thể làm cho chàng trai của chúng ta vui hơn được chút nào. Chàng cảm thấy hoàn toàn cô đơn giữa mấy trăm con người xa lạ.

Trong số mấy trăm con người đó, chàng chỉ biết duy nhất một người – đó là chú rể, bạn học cũ của chàng. Mà người bạn này cũng đã lâu lắm rồi chàng không gặp. Tuần trước, chàng đã hoàn toàn bất ngờ khi nhận được thiệp mời đi dự đám cưới này.

Chàng dõi mắt nhìn người bạn bấy giờ đang lướt cùng cô dâu trong một điệu valse êm dịu. Trông họ thật đẹp đôi và tràn trề hạnh phúc. Chàng trai của chúng ta không khỏi bất giác thầm ghen tị với bạn mình và cũng bất giác ước ao rằng nay mai đây mình cũng được hạnh phúc tràn trề như vậy. Chàng thầm nghĩ: "Tại sao thế nhỉ, tất cả mọi người đều lấy vợ lấy chồng, sinh con đẻ cái, xây dựng tổ ấm, vậy mà ta không thể giữ được mối quan hệ với cô bạn gái sau mấy tháng quen nhau?". Cần biết rằng không phải chàng trai của chúng ta quá kém cỏi trong khả năng tìm bạn gái. Vấn đề ở chỗ chàng cần tìm người phụ nữ duy nhất mà chàng có thể cùng chung sống trọn đời, vâng, chính là chàng cần tìm "một nửa của đời mình".

Đôi lúc ý nghĩ đó dường như bóp nghẹt tim chàng. Chàng hình dung rằng dường như ở chàng có điều gì đó không ổn, vì vậy mà chàng không thể giữ được mối quan hệ lâu dài, bền vững với những người bạn gái mà trước đó chàng đã nhắm để "trao trái tim mình". Đôi khi chàng lại cho rằng mình không may mắn. Bạn bè bảo rằng con người ta ai cũng có số, mà cái số chàng nó thế. Tình yêu, cũng như những chuyện khác liên quan đến con người, đều do lá số tử vi quy định. Có thể một lúc nào đó, tình yêu sẽ đến, mà cũng có thể là không bao giờ...

Cách đây hai năm, có một lần chàng tưởng rằng chàng đã có một tình yêu đích thực. Nhưng rồi mối tình

ấy chỉ kéo dài không quá ba tháng. Mối tình tan vỡ khiến chàng suy sụp hoàn toàn, suốt mấy tuần liền không ăn, không ngủ, vật vờ như cái bóng. Sau lần ấy, chàng quyết định không để cho ai có thể làm cho chàng bị tổn thương như thế nữa.

Chàng ngồi đó, đưa mắt quan sát những đôi khác trong tiệc cưới. Nhiều đôi đang dìu nhau trên sàn nhảy, một số đôi khác ngồi yên lặng bên nhau, tay trong tay, mắt nhìn đắm đuối. Cũng có nhiều đôi chuyện trò vui vẻ. Thế rồi chàng kết luận rằng cứ độc thân như chàng là hay hơn cả. Rốt cuộc thì có được bao nhiêu đôi trong số đó bền vững được cho tới khi "răng long đầu bạc"? Và bao nhiêu đôi sẽ chia tay nhau sau đây vài ngày, vài tháng, vài năm? Hẳn là nhiều lắm! Nghĩ vậy, chàng trai của chúng ta càng thấy rằng cứ sống độc thân là có lý nhất, chẳng bao giờ phải đau khổ vì những cuộc chia tay không mong muốn. Chủ nghĩa độc thân muôn năm! Muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, không lệ thuộc bất cứ ai và bất cứ thứ gì.

Đắc ý với suy nghĩ đó, chàng đưa mắt quan sát khắp phòng tiệc và bỗng nhận ra không hẳn là mình có lý – chàng nhìn thấy trên sàn nhảy một đôi vợ chồng đã cao tuổi mà vẫn bên nhau tràn đầy hạnh phúc. Niềm hạnh phúc của họ toát ra từ đầu mày cuối mắt, từ những cử chỉ dịu dàng âu yếm, từ bước đi lả lướt trong điệu nhạc êm đềm. Bất giác chàng ước gì mình cũng sẽ được hạnh phúc như đôi vợ chồng già nọ.

Cuộc gặp lạ kỳ

– Bạn đi dự tiệc cưới chỉ một mình thôi sao?

Chàng trai quay lại, nhìn thấy một người đàn ông cao tuổi có dáng vẻ của một người phương Đông và chàng đoán đó là một Hoa kiều. Người này vóc dáng thấp nhỏ, tóc đã bạc nhiều, ở đỉnh đầu hơi lộ ra một mảng hói, nhưng đôi mắt nâu thì luôn rực sáng. Khi ông ta mỉm cười, đôi mắt lại càng thêm sáng. Cũng giống như đa số đàn ông trong phòng tiệc, ông mặc áo smoking đen, sơmi trắng có cài nơ trên cổ.

– Vâng, chỉ một mình thôi ạ – chàng trai mỉm cười đáp lại.

– Tôi cũng chỉ có một mình. Tôi có thể ngồi xuống đây với bạn được chứ?

– Vâng, bác cứ tự nhiên ạ.

– Một đám cưới tuyệt vời, đúng không nào? – ông già người Hoa tấm tắc.

– Ai thích những loại tiệc tùng như thế này thì sẽ thấy nó tuyệt vời...

– Thế còn bạn? Bạn không thích tiệc cưới hay sao?

– Ở thời buổi ngày nay, những chuyện như thế rõ ràng chỉ là những màn hài kịch – chàng trai thở dài và ngả mình vào lưng ghế.

– Bạn có thể nói rõ hơn không?

– Là chuyện hôn nhân ấy mà.

– Hôn nhân chỉ trở thành hài kịch khi người ta lấy nhau mà không hề yêu nhau – ông già người Hoa nói nhỏ.

– Bác nói về tình yêu ư? – chàng trai thốt lên – Tình yêu là cái gì cơ chứ? Người ta phải lòng nhau, yêu nhau rồi lạnh nhạt với nhau, rồi chia tay nhau. Lúc đầu, hai người mới yêu nhau tỏ ra cực kỳ thủy chung, thắm thiết, nhưng rồi đến một lúc nào đó họ cảm thấy không thể nào chịu đựng nhau được nữa. Tình yêu là thứ không đáng để cho người ta phải ngợi ca quá đáng. Cái gọi là tình yêu chỉ mang lại cho con người khổ đau, sầu hận mà thôi!

– Phỉ báng thì dễ thôi. Nhưng tôi cam đoan với bạn rằng trên đời này không có tội lỗi nào lớn hơn tội phỉ báng tình yêu.

Chàng trai quay ngoắt lại:

– Tại sao cơ?

– Hãy tin tôi đi – ông già nói – Vào cuối đời, bạn sẽ nghiệm ra rằng điều duy nhất có ý nghĩa trong đời bạn chính là một tình yêu mà trong đó bạn đã cho và đã nhận. Cái quý nhất mà bạn để lại cho thế giới này chính là tình yêu. Ngoài ra chẳng còn gì khác. Tôi từng biết nhiều người đã dễ dàng vượt qua vô vàn khó khăn trong cuộc sống và họ rất hạnh phúc, nhưng tôi chưa từng gặp một ai có thể vượt lên mọi thử thách của cuộc sống

mà không cần đến sự giúp sức của tình yêu. Thế mới biết, tình yêu là món quà vô giá của Thượng đế ban cho con người. Tình yêu mang lại ý nghĩa cho cuộc đời. Sống vì tình yêu thì thật là đáng sống!

– Điều đó chưa thật đáng tin lắm – chàng trai nói khẽ.

– Tại sao?

Chàng trai im lặng, suy nghĩ một lát rồi mới trả lời:

– Cháu cho rằng... Cháu nghĩ rằng chuyện yêu đương, phải lòng nhau, v.v., chỉ là những chuyện hoang đường, vớ vẩn. Ai cũng nói rằng một ngày đẹp trời nào đó, ta gặp được một người nào đó, rồi đem lòng yêu thương. Những chuyện như thế mấy khi xảy ra, mà có xảy ra thì liệu tình yêu có được bền, được vững?

– À, tôi hiểu rồi! – ông già gật gù – Tất nhiên là bạn nói đúng. Phải lòng, yêu đương... có thể chỉ là chuyện nhăng nhít, mây bay gió thoảng.

Chàng trai quay ngoắt lại.

– Khoan, bác vừa nói gì cơ? Hình như...

– Tình yêu không bao giờ tự đến với ta – ông già mỉm cười trả lời – Con người phải tạo ra tình yêu. Rất nhiều người nhầm rằng họ biết yêu. Nhiều người nghĩ rằng một hôm nào đó, dạo chơi trên phố, tình cờ gặp một người nào đó, bốn mắt lặng nhìn nhau, thế rồi tình yêu nổ đánh đùng như tiếng sét giữa trời quang! Có thể có điều đó, nhưng đó không khải là tình yêu đích thực.

– Thế thì điều đó là cái gì? – chàng trai nói hơi pha chút châm chọc.

– Đó là một trò tiêu khiển, có khi chỉ là trò tiêu khiển về mặt thể xác mà thôi, chứ tuyệt nhiên không phải là tình yêu. Dĩ nhiên, trong một số trường hợp, những thú tiêu khiển kiểu này cũng có thể phát triển lên thành tình yêu đích thực, nhưng tình yêu đích thực thì không chỉ có sự thỏa mãn thể xác. Khi ta yêu một người bằng một tình yêu chân chính, trước hết ta phải hiểu biết người đó, tôn trọng người đó. Phải quan tâm một cách chân thành đến cuộc đời người đó, cuộc sống người đó. Như thể một cái bánh vậy mà...

– Bác ngụ ý điều gì?

– Tôi muốn nói rằng chúng ta có thể biết cái bánh ngon hay dở, nếu chỉ nhìn thấy mà chưa ăn?

– Dĩ nhiên là phải cắn thử một miếng thì mới có thể biết bánh ngon hay dở chứ.

– Đúng thế! Để biết rõ phẩm chất cái bánh, không chỉ cần nhìn thấy hình thức bên ngoài mà còn phải thẩm định chất lượng bên trong. Bạn đồng ý với tôi chứ?

– Vâng.

– Thế thì đối với con người cũng thế. Không thể đánh giá đúng về một con người chỉ qua diện mạo, dáng vẻ bên ngoài của anh ta hay chị ta. Để thực sự yêu thương một con người, cần nhìn thấy con người đó từ bên trong, tức là cần hiểu được cá tính, tính cách, tâm tư, tình cảm, tinh thần và tâm hồn người đó. Có những thứ ta không thể cảm nhận bằng ánh mắt mà phải cảm nhận bằng con tim. Đó mới là Tình yêu đích thực. Biết bao đôi lứa có được tình yêu bền vững! Điều đó không phải do sự tình cờ hay may mắn. Tình yêu của họ không tự tìm đến một cách ngẫu nhiên mà được vun đắp từng giờ, từng phút, năm này qua năm khác, cho đến khi các chủ thể nhắm mắt xuôi tay.

– Nhưng phải vun đắp như thế nào?

– Khi tôi còn là một anh con trai mới lớn, mẹ tôi đã dạy tôi một nguyên tắc vàng cho tình yêu – giọng ông già chùng xuống như nhớ về một thời xa thẳm – Bà nói: "Có gì đâu con, nếu con muốn được yêu, trước hết con phải yêu". Mỗi một con người đều có cái mà tôi tạm gọi là "năng lực yêu", tức là biết yêu và được yêu, biết xây dựng một tình yêu trong cuộc đời mình. Vì thế, thật đáng buồn cho những ai sống mà không yêu và không được yêu. Họ đã đánh mất cái "năng lực" quý báu đó của mình.

– Bác nói gì vậy? – Chàng trai thốt lên – Lẽ nào có ai đó sống mà không yêu thương bất cứ ai và không được bất cứ ai yêu thương?

– Có! – Ông già nhìn thẳng vào mắt chàng trai – Có những kẻ hèn nhát thà không yêu để tránh khổ đau mất mát nếu tình yêu tan vỡ.

Khi nghe những lời này, chàng trai cảm thấy cổ họng mình khô đắng và máu dồn lên khiến mặt chàng đỏ lựng. Những lời này như mũi dao xoáy trúng tim đen của chàng. Chàng mất hẳn sự tự tin trước một người có thể đọc chính xác những suy nghĩ thầm kín nhất của chàng.

– Tôi cam đoan với bạn – ông già tiếp tục – rằng tình yêu là món quà dành cho tất cả mọi người, không trừ một ai. Nhưng ở đây cần có một sự lựa chọn.

Ông già hất hàm về phía một đôi ngồi cách đó mấy bàn, đang tranh cãi điều gì đó rất căng.

– Bạn thấy đấy. Trước mắt bạn là một thí dụ tuyệt vời. Hai con người đó đang tìm mọi cách giành phần thắng trong tranh luận mà không phải trong tình yêu.

Trong cuộc đời có vô vàn điều mà con người phải lựa chọn. Chứng tỏ mình đúng trong một cuộc tranh luận hay làm sao để người đang tranh luận với mình yêu thương mình hơn; tha thứ hay trả thù; sống cô độc hay hòa đồng với xã hội, vân vân và vân vân. Những người không biết yêu thường tự xác định hoàn cảnh sống cho mình một cách có ý thức hoặc thậm chí không ý thức.

– Con người tự xác định điều kiện cuộc sống cho mình ư? – chàng trai hỏi lại.

– Dĩ nhiên! Dù bạn đang ở trong giai đoạn nào của cuộc đời, điều kiện cuộc sống của bạn như thế nào cũng đều do bạn định đoạt lấy. Bạn cô đơn hay không cô đơn, bạn hạnh phúc hay không hạnh phúc,... tất cả đều do bạn đã lựa chọn cho mình một cuộc sống như thế. Và cũng chỉ có bạn mới có thể thay đổi sự lựa chọn đó. Nhiều người lầm tưởng rằng cuộc đời họ sẽ có tình yêu nếu họ tìm được tình yêu ở một người nào đó. Nghĩa là tình yêu sẽ đến khi họ tìm được "nửa kia của đời mình". Không bao giờ con người tìm được tình yêu ở người khác nếu không bắt đầu tìm nó từ ngay chính bản thân mình. Chúng ta sẽ nhận được từ cuộc đời những gì ta đã trao cho đời. Không phải mối quan hệ mang lại cho ta tình yêu mà chính chúng ta phải đưa tình yêu vào trong mối quan hệ. Điều đó giải thích rằng tại sao mỗi một con người đều có thể yêu và được yêu, và mỗi một con người, dù hoàn cảnh cuộc đời của anh ta có như thế nào đi nữa thì vẫn có thể xây dựng được một mối tình chân chính.

– Có thể thế – chàng trai nói – Nhưng có lẽ cũng cần có một chút may mắn mới gặp được một người thích hợp để trao tình yêu của mình, đúng không ạ? Làm sao biết được ai là người như thế?

– Sự may mắn ở đây không đóng bất cứ vai trò nào, nghĩa là nó chẳng có ý nghĩa gì trong trường hợp này.

– Thôi được, có thể không phải là sự may mắn, mà là số phận chăng?

Ông già mỉm cười:

– Số phận có thể chìa bàn tay ra cứu giúp, nhưng chính chủ thể con người cần phải tự thể hiện đúng vai trò của mình. Chẳng hạn, bạn không thể gặp gỡ bất cứ ai nếu bạn cứ ngồi thu lu trong một góc khuất như thế này. Đừng để điều đó xảy ra, bạn phải đứng dậy, đi về phía đám đông, hòa mình vào đó, bắt chuyện với ai đó, đúng không nào?

– Mọi chuyện không phải lúc nào cũng đơn giản như thế – chàng trai phản đối.

– Không ai nói rằng mọi chuyện đều đơn giản – ông già trả lời – Nhưng nếu bạn muốn có tình yêu, bạn phải dẹp tất cả những điều e ngại, lo ngại của mình và nắm bắt mọi cơ hội mà cuộc sống đưa lại cho bạn.

– Những cơ hội nào cơ? – chàng trai hỏi.

– Ở Trung Quốc có một câu chuyện dân gian như sau. Một người đàn ông nọ, một hôm được một vị thần đến nhà báo cho biết rằng, có những chuyện lớn lao đang chờ anh ta ở phía trước: anh ta sẽ rất giàu có, làm đến chức quan rất to và lấy được một người vợ tuyệt trần. Người đó rất mừng và chờ đợi những điều ấy xảy ra. Nhưng chờ đợi cả đời mà chẳng phép màu nào xảy ra cả, cuối cùng người đó chết trong cô đơn và nghèo khó. Khi lên đến thiên đàng, người đó gặp lại vị thần ngày nọ, bèn trách: "Ngài hứa với tôi nào là của cải chất chồng, nào chức cao bổng trọng, nào vợ đẹp con

khôn, tôi chờ đợi cả đời mà có thấy gì đâu". Vị thần trả lời: "Ta không hứa với ngươi như thế mà chỉ hứa về cơ hội có được những điều đó. Thế nhưng ngươi đã để mất tất cả những cơ hội đó". Người đàn ông nọ rất lấy làm thất vọng: "Tôi không hiểu ý ngài muốn nói gì". Vị thần nói: "Ngươi có nhớ có lần có một chuyện làm ăn sinh lợi nhưng ngươi chần chừ không dám làm vì sợ nếu thất bại thì bị thua to lỗ nặng?". Người đàn ông gật đầu. "Chính vì ngươi không dám làm nên có một người khác không sợ mạo hiểm đã bắt tay thực hiện thương vụ đó và về sau trở thành bậc đại phú hàng đầu trong nước". Người đàn ông chỉ biết thở dài. "Còn nữa – vị thần nói tiếp – Ngươi có nhớ lần động đất kinh hoàng khiến biết bao nhà cửa bị sụp đổ và biết bao người chết hoặc bị kẹt trong đống đổ nát? Nhà của ngươi không bị đổ nhưng ngươi không dám đi cứu những người khác vì sợ quân hôi của sẽ phá cửa nhà ngươi vào nhà lấy cắp đồ đạc. Thế là ngươi cứ ngồi ở nhà, mặc cho mọi người đi cứu nạn". Người đàn ông đỏ mặt xấu hổ vì hành động hèn nhát của mình. Vị thần nói tiếp: "Một người đàn ông khác, cũng như ngươi, nhà không bị đổ, nhưng ông ta hăng hái đi cứu nạn và đã cứu được hàng mấy trăm người. Nhà của ông ta quả là bị bọn hôi của xông vào vét sạch của cải. Nhưng nhà vua biết được chuyện ông ta quên mình cứu người trong hoạn nạn nên đã vời ông ta vào triều, phong cho chức quan to, lương cao bổng hậu". Người đàn ông cúi đầu tiếc nuối. "Ngươi còn nhớ người đàn bà tuyệt thế giai nhân mà ngươi ưa thích? Nhưng ngươi đã không dám ngỏ lời vì sợ bị từ chối thì bẽ mặt. Người ấy về sau lấy người hàng xóm của ngươi, anh ta chẳng hơn gì ngươi, thậm chí còn kém ngươi ở vài điểm. Họ đã có với nhau những

đứa con thông minh, xinh đẹp. Gia đình họ luôn đầy ắp tiếng cười...". Khi vị thần nói đến đây, người đàn ông nọ bật khóc. Phải thôi, ông ta đã bỏ qua những cơ hội ngàn vàng. Hàng ngày, cuộc sống quanh chúng ta đưa lại cho chúng ta biết bao nhiêu cơ hội, trong đó có cả cơ hội tình yêu, nhưng chúng ta, cũng giống như người đàn ông trong câu chuyện ngụ ngôn nọ, đã không đủ can đảm để nắm bắt chúng. Có thể nói, đa số chúng ta đều hèn nhát.

– Hèn nhát? – chàng trai ngạc nhiên.

– Đúng thế, hèn nhát. Hèn nhát do sợ hãi. Chúng ta không dám tỏ tình với người mà mình yêu vì sợ bị từ chối. Chúng ta không dám bộc lộ tình cảm của mình vì sợ bị đối tượng chê cười. Chúng ta không dám dâng hiến vì sợ chỉ mất đi mà không nhận lại được gì.

Chàng trai nhớ lại những lần chỉ vì sợ bị phản ứng mà không dám tỏ tình với những cô gái mà chàng yêu mến. Chàng thở dài, tiếc nuối những cơ hội đã trôi qua vĩnh viễn.

– Tuy nhiên! – ông già nói tiếp –chúng ta có những điểm lợi thế hơn người đàn ông trong câu chuyện mà tôi vừa kể.

– Những điểm nào? – chàng trai hỏi lại.

– Người đàn ông ấy đã chầu trời, còn chúng ta thì vẫn còn đang sống. Chúng ta có thể làm lại tất cả từ đầu, không bao giờ là muộn, trừ khi đã chết. Chúng ta vẫn còn có thể học cách nắm bắt cơ hội, thậm chí có thể tạo ra cơ hội cho chính mình.

Chàng trai cảm thấy rất nhiều điều mà ông già này nói liên quan trực tiếp đến chàng. Trước đây, chàng

luôn cho rằng tình yêu nói chung và một mối tình cụ thể nói riêng chỉ là sự đối ngẫu hay ít ra là sự sắp đặt của duyên số. Có thể gặp được người mình yêu, có thể không. Tình cờ gặp một cô gái nào đó, cảm thấy thích cô ta, rồi thương, rồi nhớ, rồi mê, hay nói cách khác là phải lòng. Thế là yêu! Ít nhất tình yêu theo chàng là như thế. Nhưng từ khi nghe những lời của ông già Tàu không quen biết, quan niệm trước đây của chàng về tình yêu dường như đã lung lay.

Ông già đứng dậy.

– Không thể xây dựng một mối quan hệ yêu đương chân chính nếu chưa học được cách yêu thương. Khi bạn thật sự yêu thương, tình yêu khắc đến.

– Bác tin rằng mỗi người đều có thể học được cách yêu thương chân chính ư? – chàng trai vội hỏi.

– Tất nhiên – ông già mỉm cười – Yêu là một trạng thái tinh thần, tình cảm vô cùng tự nhiên trong cuộc sống. Bất kể điều kiện cuộc sống như thế nào, bất kể hoàn cảnh đời sống như thế nào, mỗi chúng ta đều có quyền yêu và được yêu, được đắm mình trong niềm hạnh phúc của tình yêu chân chính. Nhưng cần phải biết được một vài điều bí mật...

– Điều bí mật gì cơ? – chàng trai thốt lên.

– Những điều bí mật về tình yêu chân chính.

– Những điều bí mật về tình yêu chân chính? – chàng trai vẫn chưa hết ngạc nhiên – Những điều đó là gì?

– Những điều bí mật của tình yêu đã được các nhà thông thái cổ xưa đúc kết và truyền đạt lại cho con người từ hàng nghìn năm nay. Đó là 10 nguyên tắc vàng mà nhờ chúng, con người không chỉ có được một

tình yêu đơn thuần mà còn có một tình yêu mãnh liệt và bất diệt. Tình yêu đó đi theo con người suốt cả cuộc đời. Thậm chí, sau khi con người chết đi, tình yêu đó vẫn tồn tại vĩnh viễn, thể hiện qua thơ, ca, nhạc, họa hoặc qua hình ảnh của những thế hệ kế tiếp.

– Bác có đùa không khi nói rằng con người có thể tìm được tình yêu mãnh liệt và trường tồn?

– Không, tôi không đùa tí nào. Tôi khẳng định: con người có thể tìm được tình yêu mãnh liệt và trường tồn.

– Tại sao bác tin chắc vào điều đó?

– Khi tôi vỗ hai bàn tay vào nhau, chúng phát ra tiếng động. Đúng không nào? Khi tôi dùng một lực tương đối lớn đẩy cái bàn này, nó bị di chuyển đi một quãng. Có những quy luật của Đấng Tạo hóa chi phối tất cả mọi chuyện trên đời này, từ những con sóng trên đại dương hay sự chuyển động của Mặt trời trong vũ trụ. Tất cả mọi sự mọi vật đều tuân theo những quy luật ấy, chính xác đến từng chi tiết. Các nhà bác học đã phát hiện ra rất nhiều quy luật trong số những quy luật ấy của tự nhiên, chẳng hạn trong các lĩnh vực hóa học, cơ học, vật lý học, quang học, sinh học, vân vân. Có thể kể ra đây định luật vạn vật hấp dẫn, định luật bảo toàn năng lượng, định luật tiến hóa, và nhiều, rất nhiều những thí dụ như thế. Nhưng bên cạnh đó còn có những quy luật liên quan trực tiếp đến bản chất của con người như sức khỏe, tinh thần, tình cảm, và đặc biệt còn có quy luật của tình yêu.

– Quy luật của tình yêu? – Chàng trai thốt lên kinh ngạc – Bác nói rằng có quy luật ấy, sao không ai biết gì về nó? Sao không có sách vở, tài liệu khoa học nào đề cập đến nó?

– Bởi vì chúng ta thường đi lạc đường trong cuộc sống. Chúng ta thường xao lãng, thất vọng, thậm chí tuyệt vọng, chúng ta cần phải được nhắc nhở. Nếu cuộc đời không có tình yêu thì thế gian này chỉ là một nơi chốn tối tăm, lạnh lẽo. Có tình yêu, cuộc sống hóa thiên đường! Một nhà văn từng viết: "Có một vương quốc của sự sống và có một vương quốc của cái chết. Chiếc cầu nối hai vương quốc ấy chính là tình yêu". Hãy tìm hiểu những bí ẩn của tình yêu, rồi bạn sẽ thấy ý nghĩa của cuộc đời và sẽ thấy không chỉ cuộc đời bạn thay đổi mà cả thế giới này cũng thay đổi.

– Bằng cách nào? – Chàng trai tỏ ra thú vị.

Ông già không nói gì, chỉ mỉm cười và đưa cho chàng trai một mảnh giấy. Chàng trai xem kỹ mảnh giấy nhưng chẳng thấy gì ngoài 10 cái tên và 10 số điện thoại kèm theo. Chàng lật mảnh giấy, hy vọng sẽ tìm thấy điều gì đó hơn thế nữa. Nhưng mặt sau của tờ giấy hoàn toàn không có một chữ nào.

– Điều này có nghĩa là gì? – Chành trai hỏi và ngước mắt lên, nhưng ông già người Hoa đã không còn ở đấy nữa.

Chàng trai đứng dậy nhìn khắp phòng nhưng chẳng thấy ông già đâu. Thậm chí chàng đứng hẳn lên ghế để nhìn cho được xa hơn, nhưng cũng vẫn không thấy ông ta. Chàng ngồi xuống, chờ đợi, hy vọng ông già sẽ quay lại và giải thích một vài điều gì đó về mẩu giấy này. Nhưng từ lúc đó cho đến khi tàn tiệc, ông già vẫn không xuất hiện.

Khi chào cô dâu chú rể để ra về, chàng hỏi họ về ông già người Hoa bí ẩn nọ. Nhưng cả cô dâu, chú rể lẫn những người thân của họ không ai biết gì cả và còn

cho biết rằng trong danh sách khách mời không hề có ai là người Hoa. Bấy giờ chàng trai nghĩ rằng có thể ông già người Hoa này là nhân viên phục vụ của nhà hàng. Khi ra cổng, chàng hỏi người phụ trách bộ phận phục vụ về một nhân viên người Hoa đã đứng tuổi, nhưng người này cho biết là trong số nhân viên phục vụ nói riêng và nhân viên nhà hàng nói chung không có ai có hình dạng như thế và ở độ tuổi như thế cả. Chàng trai của chúng ta rất lấy làm lạ. Chàng băn khoăn tự hỏi, ông ta là ai? Ông ta từ đâu đến? Những bí quyết tình yêu mà ông ta nói đến là gì?

Nhìn lại mẩu giấy trong tay, bất chợt chàng hiểu rằng những gì chàng muốn biết hẳn đang ẩn giấu trong 10 cái tên và 10 số điện thoại này.

Bí mật thứ nhất

SỨC MẠNH CỦA Ý NIỆM

Ngày hôm sau, chàng trai của chúng ta quyết định gọi điện thoại cho những người có tên trong danh sách. Chàng hơi bực mình và cảm thấy rất ngại ngùng khi phải gọi điện cho những người không quen biết để hỏi về cái gọi là "những bí mật của Tình yêu". Nhưng điều khiến chàng ngạc nhiên là tất cả những người này đều nắm rõ vấn đề, cứ như thể họ là người trong cuộc, và biết rõ ngay từ đầu là chàng cần tìm hiểu chuyện gì. Chàng nhã nhặn xin họ mỗi người một cuộc hẹn gặp mặt, tuần tự rải đều trong khoảng thời gian một tháng.

Sau khi hẹn, chàng bắt đầu hồi hộp chờ đợi từng cuộc gặp. Người chàng hẹn gặp đầu tiên là tiến sĩ Hugo Pachia, nguyên là giáo sư xã hội học, nay đã nghỉ hưu.Trong giới học thuật, tiến sĩ Pachia khá nổi tiếng nhờ những phát biểu thẳng thắn của mình về bản chất các mối quan hệ của con người như tình yêu, tình bạn, tình đồng nghiệp, v.v. Những sách ông viết về đề tài này bán rất chạy; ông cũng thường trả lời phỏng vấn về lĩnh vực tâm lý trên đài phát thanh, truyền hình. Tư tưởng xuyên suốt trong các tác phẩm và các công trình

nghiên cứu khoa học của tiến sĩ Pachia là con người ta do chạy theo các tiến bộ khoa học và kinh tế mà đánh mất cái quan trọng nhất, quý giá nhất là tinh thần, tình cảm. Ông thường trích dẫn câu cách ngôn sau đây của người da đỏ:

Khi cái cây cuối cùng bị đốn
Khi dòng suối cuối cùng bị cạn
Khi con cá cuối cùng bị bắt
Chỉ khi đó con người mới biết rằng đồng tiền không ăn được.

Tiến sĩ Pachia khoảng 65 tuổi, là người cởi mở, dễ mến. Ông có đôi vai khá rộng, tóc để dài, lốm đốm bạc, khuôn mặt hiền lành và khá trẻ trung, khiến người ta có thể nhầm rằng ông chỉ khoảng 50 tuổi. Ông đón chàng trai của chúng ta với vòng tay rộng mở rồi sau đó là một cái ôm thật chặt, như thể gặp lại người bạn thân xa cách đã lâu ngày. Chàng trai hơi lúng túng. Chàng chưa quen với kiểu giao tiếp như thế, nhất là đối với một người hoàn toàn xa lạ. Ngay cả đối với người thân của mình, chàng cũng chưa bao giờ ôm choàng như thế. Theo chàng, để thể hiện tình cảm nồng ấm, chỉ cần giới hạn trong một cái bắt tay thật chặt là đủ.

– Bạn mới vừa gặp ông ta hôm qua ư, ông già người Hoa ấy mà? – Tiến sĩ Pachia hồ hởi nói trong khi mời khách ngồi – Bạn thấy ông ta sống thế nào?

– Rất tuyệt! – chàng trai trả lời và ngồi xuống – Nhưng tôi hoàn toàn không biết ông ta là ai, ông ta từ đâu tới.

– Tôi cũng không biết gì hơn bạn. Tôi chỉ gặp ông ta một lần, khoảng hơn ba chục năm trước đây. Nhưng chính nhờ lần gặp ấy mà tôi đã thay đổi hoàn toàn mọi quan niệm về cách giảng dạy và cuộc sống của mình. Tôi gặp ông ta sau khi bắt đầu nhận chân giảng dạy ở trường đại học được ít lâu. Bấy giờ tôi được phân công hướng dẫn 6 nhóm sinh viên năm thứ năm. Sau ba tháng của học kỳ đầu, tôi bỗng nhận thấy có một nữ sinh viên ở một nhóm nọ biến đi đâu mất. Đó là một cô gái dễ thương, vui tính và hoạt bát. Cô bé rất thông minh, trong mỗi bài làm của cô đều thể hiện một tư duy khác thường, thậm chí tinh tế đến bất ngờ. Cô bé vắng mặt liên tiếp trong hai tuần liền. Tôi hỏi các sinh viên trong nhóm xem tại sao cô bé vắng mặt. Nhưng thật ngạc nhiên, chẳng ai trong nhóm biết gì về cô sinh viên nọ. Thậm chí những người ngồi kế bên cô cũng không biết tên cô là gì. Và điều khiến tôi lấy làm lạ là chẳng một ai trong nhóm tỏ ra quan tâm đến việc cô ta vắng mặt hay có mặt trên lớp. Cuối buổi học hôm đó tôi đi đến phòng giáo vụ hỏi xem cô sinh viên nọ vì lý do gì mà không đến lớp suốt hai tuần nay. Ông trưởng phòng giáo vụ nói nhỏ: "Xin lỗi, chúng tôi tưởng là giáo sư đã biết rồi nên không thông báo". Rồi ông ta đưa tôi vào phòng riêng, đóng cửa lại và nói bằng một giọng khá buồn: "Cách đây hai tuần, cô bé ấy đã tự tử bằng cách nhảy từ tầng 9 xuống đất". Tôi bàng hoàng sửng sốt. Trời như quay cuồng trên đầu, đất như chao đảo dưới chân. Tôi lặng đi không nói được lời nào. Tôi bước ra ngoài và ngồi xuống chiếc ghế băng ở sảnh, tự vấn tại sao một cô gái trẻ đẹp, tương lai phơi phới như thế lại tự kết liễu cuộc đời mình một cách tàn nhẫn như vậy. Tôi ngồi như thế rất lâu và không để ý thấy ông đã ngồi xuống bên cạnh mình.

– Ai cơ? – Chàng trai ngạc nhiên hỏi.

– Ông già người Hoa ấy chứ còn ai nữa – tiến sĩ Pachia trả lời – Ông ấy hỏi chuyện gì khiến tôi bần thần như thế và tôi kể lại câu chuyện về cô sinh viên nọ cho ông nghe. Nghe xong, ông ngồi im một lúc rồi nói những điều mà tôi không bao giờ quên được: "Giáo sư biết không, chúng ta chỉ dạy bọn trẻ cách đọc, cách viết, cách cộng trừ nhân chia, các công thức toán học, lý học, hóa học, các sự kiện lịch sử, các tầng địa chất – những thứ mà chúng ta cho là cái nền cơ bản để tạo nên tòa lâu đài học vấn, tạo nên một con người. Nhưng cái sai lầm của chúng ta là ngoài những thứ cần thiết nói trên, chúng ta không dạy cho lớp trẻ biết yêu!". Tôi nghe điều đó như sét nổ bên tai. Xưa nay tôi vẫn linh cảm điều đó nhưng không hề, hay không thể, thể hiện ra bằng lời. Tôi và ông già người Hoa nói chuyện với nhau rất lâu về tình yêu, về cuộc sống và chính từ ông, lần đầu tiên tôi được nghe nói về những bí mật của tình yêu – 10 nguyên tắc mà theo đó chúng ta có thể mang lại tình yêu cho cuộc đời mình và cuộc đời người khác.

– Nghĩa là giáo sư khẳng định rằng những điều bí mật ấy thực sự giúp ích cho chúng ta? – chàng trai cắt lời.

– Chính thế. Những nguyên tắc đó đã giúp tôi. Và tôi cũng có hàng trăm thậm chí hàng nghìn sinh viên dám khẳng định rằng những nguyên tắc đó đã thực sự giúp ích cho họ.

– Nếu thật sự những nguyên tắc ấy có ích và nếu việc tuân thủ những nguyên ấy đơn giản và dễ dàng như vậy, tại sao hầu như không ai biết đến chúng và sử dụng chúng?

– Câu hỏi của bạn đi rất đúng vào trọng tâm vấn đề – tiến sĩ Hugo Pachia vui vẻ nói – Tận trong sâu thẳm lòng mình, mỗi con người đều có nhu cầu về tình yêu, song chúng ta lại thường quên mất điều đó. Chúng ta thường lạc bước sang những địa hạt khác. Chẳng hạn, chúng ta thường đặt ra và theo đuổi những mục tiêu khác trong cuộc đời như tiền tài, danh vọng, địa vị, quyền lực... Chúng ta chỉ ham muốn nghỉ ngơi, giải trí, thỏa mãn những nhu cầu của cơ thể như ăn ngon, mặc đẹp, thậm chí cả nhu cầu về tình dục, và thế là chúng ta bỏ qua điều quan trọng nhất trong cuộc đời. Trong cuộc đời, thử hỏi có điều gì quan trọng hơn tình yêu?

Chàng trai của chúng ta lấy sổ tay ra và bắt đầu ghi chép. Tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Trước khi chia tay, ông già người Hoa trao cho tôi một mẩu giấy trong đó có ghi tên họ và số điện thoại của 10 người. Trong khoảng một tháng sau đó, tôi lần lượt gặp gỡ với những người này. Họ đã dạy tôi những phương pháp sống rất thực tế, đơn giản nhưng thấm đẫm tình thương yêu. Những phương pháp đó giúp con người kết tạo được tình yêu bền vững, sâu đậm, trường tồn. Cả 10 bí quyết của tình yêu đều quan trọng như nhau, nhưng đối với riêng tôi, sức mạnh của *ý niệm* tác động đến cuộc đời tôi nhiều hơn cả.

Sức mạnh của ý niệm ư? – chàng trai hỏi lại.

Vâng, sức mạnh của ý nghĩ, đó chính là một trong mười điều bí mật của tình yêu. Một điều rất đơn giản, nhưng là một chân lý: chúng ta suy nghĩ như thế nào thì chúng ta sẽ trở thành con người như thế ấy. Nếu bạn nghĩ về những điều ác độc, bạn sẽ bị ám ảnh bởi những điều đó và rồi tất có ngày bạn sẽ thực hiện những hành

vi độc ác. Ngược lại, nghĩ về điều vui tươi, bạn trở nên vui vẻ. Và bây giờ, hãy nghĩ nhiều về hạnh phúc. Hãy nghĩ thật nhiều về hạnh phúc, và chắc chắn bạn sẽ trở thành người hạnh phúc. Dĩ nhiên không phải chỉ cần suy nghĩ về hạnh phúc là hạnh phúc tự đến với bạn. Vấn đề ở chỗ, khi thường xuyên suy nghĩ về hạnh phúc, bạn sẽ dễ dàng nhận thấy cơ hội để nắm bắt lấy hạnh phúc dù cơ hội đó chỉ thoáng qua. Còn nếu không suy nghĩ về hạnh phúc thì dù cơ hội hạnh phúc có sờ sờ trước mắt bạn cũng không nhìn thấy nó. Trong số những người tôi gặp theo danh sách ông già người Hoa trao cho có một người là bác sĩ. Ông ta cho biết, giả sử có ba căn bệnh có cùng biểu hiện triệu chứng giống nhau thì người thầy thuốc phải biết hết cả ba và phải suy nghĩ đến cả ba căn bệnh ấy khi chẩn bệnh cho bệnh nhân. Nếu chỉ nghĩ đến bệnh X và bệnh Y mà không nghĩ đến bệnh Z, trong khi bệnh nhân thực sự mắc bệnh Z, thì mọi nỗ lực cứu chữa của thầy thuốc chỉ là công cốc. Nói thế để biết rằng sự suy nghĩ quan trọng đến nhường nào. Bạn thay đổi cách suy nghĩ tức là bạn thay đổi cuộc đời mình.

Chàng trai nhướng mày:

– Nói thì có vẻ dễ, nhưng việc thực hiện liệu có dễ thế không?

– Bạn nói đúng, chuyện ấy không phải dễ dàng. Chính vì thế mới có câu: "Người công thành thắng địch là vĩ đại, nhưng người chiến thắng bản thân còn vĩ đại hơn". Chiến thắng bản thân rất khó, nhưng không phải là không thể. Chúng ta ai cũng lựa chọn suy nghĩ của mình, nhưng từ thuở ấu thơ, chúng ta đã được dạy suy nghĩ sai. Chúng ta được dạy bình phẩm, nhận định, đánh giá người khác và không chấp nhận một người

nào đó nếu người đó không giống mình về nhiều mặt. Trẻ nhỏ chẳng quan tâm đến sự khác biệt về màu da hay tín ngưỡng. Chúng chỉ nhìn thấy con người. Dù bạn thuộc màu da nào hay tín ngưỡng nào đi nữa, nếu bạn yêu thương một đứa trẻ, chắc chắn đứa trẻ đó yêu thương lại bạn – đó là một bản chất tự nhiên, một thuộc tính sơ khai của con người là yêu thương đồng loại. Vấn đề đáng quan ngại là ở chỗ, tình yêu thương của con trẻ dần dần được định hướng bởi cha mẹ.

– Giáo sư nói như thế là ngụ ý gì? – Chàng trai hỏi.

– Trong gia đình, cha mẹ giao tiếp với nhau và với con cái như thế nào, điều đó ảnh hưởng rất lớn đến quan niệm về tình yêu của trẻ sau này, khi chúng lớn lên. Chẳng hạn, nếu cha mẹ thường xuyên cãi cọ nhau và thường xuyên đánh mắng con cái thì chắc chắn lũ trẻ sẽ "thấm nhuần" cái "tư tưởng" cho rằng những chuyện ấy là cần thiết đối với những con người đang yêu thương nhau. Nghĩa là, theo suy nghĩ non nớt của chúng, bố mẹ cãi cọ nhau tức là đang rất yêu thương nhau, bố mẹ đánh con là yêu thương con, vì bố mẹ nào mà chẳng nói với các con rằng "Bố mẹ yêu thương nhau lắm", "Bố mẹ yêu các con lắm". Nhiều khi, một cách vô tình, chúng ta từ khi còn bé đã hình thành những khái niệm lệch lạc như thế về tình yêu. Cần phải thay đổi quan niệm và những nguyên tắc không đúng đắn về tình yêu.

– Nhưng làm sao có thể thay đổi được những tư duy đã hằn sâu trong đầu qua bao nhiêu năm tháng?

– Phải bắt đầu từ việc thay đổi hệ thống quan niệm của bản thân, có nghĩa là thay đổi cách suy nghĩ, với sự giúp sức của các khái niệm tích cực.

– Khái niệm tích cực là gì?

– Khái niệm tích cực là những điều mang lại cho bạn niềm vui, sự sảng khoái, lạc quan, bình an, hạnh phúc. Những điều ấy bạn có thể nói ra lời hoặc nghĩ thầm trong đầu, và nếu được lặp đi lặp lại nhiều lần thì chúng sẽ làm thay đổi cách suy nghĩ của bạn, thay đổi quan niệm của bạn về nhiều vấn đề, trong đó có cả tình yêu và hạnh phúc. Chẳng hạn nếu hiện nay bạn đang cho rằng bạn không thể tìm được một tình yêu bền vững, trường tồn và mãnh liệt thì bạn hãy bắt đầu với suy nghĩ sau đây: "Tôi sẽ tạo được một tình yêu mãnh liệt cho bản thân mình và cho người khác. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ dành trọn tình yêu thương cho bất cứ ai mà tôi gặp. Tôi dễ dàng xây dựng những mối quan hệ đầy ắp tình yêu thương. Tôi có đủ năng lực để thực hiện điều đó". Và nếu bạn không tin rằng bạn sẽ gặp được một người yêu lý tưởng, một tình yêu lý tưởng, thì hãy trở đi trở lại với ý nghĩ sau đây: "Người yêu lý tưởng của tôi sẽ xuất hiện trong đời tôi đúng khi cần thiết và đúng nơi cần thiết". Những suy nghĩ khẳng định như thế sẽ làm thay đổi cách tư duy và những khái niệm đã ăn sâu trong tiềm thức, mà chúng ta đã biết rằng tư duy xác định hành vi, hành vi làm nên tính cách, tính cách tạo ra số phận.

– Cần phải lặp đi lặp lại những khái niệm tích cực ấy bao nhiêu lần và trong bao nhiêu lâu để chúng có thể tác động đến cuộc sống của chúng ta? – chàng trai của chúng ta bắt đầu có vẻ tò mò.

– Càng nhiều càng tốt, càng lâu càng tốt. Nhiều người còn ghi những điều tự kỷ ám thị ấy lên những nơi dễ thấy nhất như trên bàn làm việc, trên cửa tủ lạnh, trên đầu giường ngủ... để luôn luôn nhìn thấy và đọc chúng.

Tối thiểu thì một ngày chúng ta cũng phải đọc chúng ba lần, khi vừa ngủ dậy, lúc ăn trưa và buổi tối trước khi đi ngủ.

– Như vậy, để thay đổi cách tư duy, chỉ cần đọc những điều tự kỷ ám thị ấy thôi ư?

– Không hoàn toàn như thế. Khi ta đọc những điều ấy (kể cả đọc to thành lời hay đọc thầm bằng mắt), chúng tác động theo chiều sâu, dần dần phá tan những khái niệm đã hình thành lâu ngày trong tiềm thức của chúng ta, bên cạnh đó chúng ta cũng cần tư duy một cách có ý thức rằng chúng ta cần có một tình yêu, chúng ta cần phải yêu một ai đó và phải thực hiện điều đó như thế nào. Điều đó là rất rõ ràng, nhưng theo kinh nghiệm của bản thân tôi, rất nhiều người không có sự quan tâm đáng kể đến nó. Như bạn chẳng hạn, bạn sẽ trả lời ra sao?

– Ừm... À...Biết nói thế nào nhỉ, yêu một người tức là... tức là phải biết quan tâm đến người đó, luôn ở bên cạnh người đó, và luôn sẵn sàng giúp đỡ nếu cần thiết.

– Tốt! – tiến sĩ Pachia khuyến khích – Nói cách khác, yêu một người là phải hành động vì mọi lợi ích của người đó. Nhưng liệu bạn có thể thể hiện được những điều ấy – quan tâm, săn sóc, giúp đỡ, vân vân – khi mà bạn chưa hề biết người ấy cần gì ở bạn?

– Không, chắc chắn là không.

– Như vậy có nghĩa là muốn yêu một ai đó, trước hết cần xác định xem người đó có những nhu cầu gì, mong muốn gì. Thời gian đầu, khi mới bắt đầu đi làm, tôi ngây thơ nghĩ rằng làm thầy giáo tức là làm công việc giảng dạy một môn học nào đó, như toán, lý, hóa, văn hay sử chẳng hạn. Nhưng dần dà tôi hiểu

rằng: *Làm thầy giáo không phải là giảng các môn học cho học trò mà chính là phải giảng cho học trò các môn học đó. Xin lưu ý là trật tự* câu đã được đảo lộn, học trò đã được đổi thành đối tượng chính. Mỗi một học trò, hay trong trường hợp của tôi là mỗi một sinh viên, đều có một yêu cầu riêng, một năng lực và mức độ tiếp thu riêng. Người thầy giáo phải tính đến những yếu tố đó, nếu không học sinh sẽ buồn chán và thất vọng. Hoàn toàn có thể vận dụng dẫn chứng này vào cuộc sống. Muốn có một tình yêu chân chính, cần phải nắm rõ nhu cầu và năng lực của đối tượng. Để làm được điều đó, cần phải đặt mình vào vị thế của đối tượng, phải nhìn cuộc sống bằng con mắt của người đó. Thí dụ, rất nhiều người có cảm giác bị mắc vào một cái bẫy tình và than vãn rằng đối tượng của họ hoàn toàn không yêu họ. Nhưng nếu họ tự vấn: "Ta đã làm gì cho người mình yêu" thay vì "Tại sao cô ta (anh ta) không làm điều nọ điều kia cho ta", thì chắc chắn đối tượng của họ sẽ cảm nhận được tình yêu từ phía họ và sẽ càng thêm yêu họ hơn.

Ngừng một lát để chờ chàng trai ghi chép, tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Bạn thấy không, những suy nghĩ tràn đầy yêu thương sẽ dẫn đến những hành động tràn đầy yêu thương và tình yêu vì thế sẽ trở nên trường tồn, mãnh liệt.

– Vâng, nhưng dường như có một vấn đề cần được giải quyết. Tự bản thân ý niệm không thể tìm ra và kết tạo được tình yêu.

– Có thể bạn sẽ lấy làm ngạc nhiên, nhưng tôi xin cam đoan rằng ý niệm không chỉ giúp bạn tìm thấy tình yêu mà còn giúp bạn biết rõ hơn, hiểu rõ hơn người

phụ nữ mong ước của bạn, khi người đó xuất hiện trong cuộc đời bạn.

– Thưa giáo sư, tôi chưa hiểu lắm – chàng trai rụt rè nói.

– Mỗi một người đều hy vọng sẽ tìm thấy cho mình một tình yêu lý tưởng, lâu dài, bền chặt, bạn đồng ý không nào?

Chàng trai gật đầu.

– Vậy người phụ nữ nào là người yêu lý tưởng để cùng chia sẻ tình yêu lý tưởng đó với bạn?

Chàng trai của chúng ta lúng túng:

– Thưa giáo sư, tôi không biết nữa. Vấn đề khúc mắc chưa giải quyết được của tôi nằm ở chỗ ấy đấy. Tôi chưa có người yêu, vâng tôi chưa có người yêu đích thực.

– Có đấy – tiến sĩ Pachia khẳng định – Tôi cam đoan là có. Chỉ có điều bạn chưa gặp được cô ta mà thôi. Vấn đề ở chỗ khi cô gái ấy xuất hiện trong cuộc đời bạn, bạn sẽ tìm hiểu cô ta như thế nào?

– Nhưng làm sao biết được người mà mình gặp sinh ra trên đời này là chỉ dành riêng cho mình? – Chàng trai lại rụt rè hỏi.

– Một phương pháp đáng tin cậy nhất mà tôi được biết, đó là trước khi gặp được người yêu lý tưởng của mình, phải xác định rõ người đó phải là người như thế nào. Và để thực hiện điều đó, cách duy nhất là suy nghĩ về những phẩm chất mà bạn cần có ở người đó.

– Giáo sư muốn nói đến những phẩm chất nào cơ? – Chàng trai lại hỏi.

– Phẩm chất về thể chất, về trí tuệ, về tâm hồn và về tình cảm. Chẳng hạn, bạn muốn có người yêu thanh mảnh hay đẫy đà, cô ta có chiều cao như thế nào, tóc dài hay tóc ngắn. Nếu các yếu tố ngoại hình đối với bạn là không quan trọng thì hãy xác định xem bạn muốn có người yêu làm nghề gì, cô ta có thú đam mê nào không, như sưu tập tem chẳng hạn. Ngoài ra, bạn cũng cần xác định xem người yêu lý tưởng của bạn có cần phải là người có nhu cầu cao về sinh lý hay không, hay chỉ cần vừa vừa là được. Nếu bạn ngại rằng người vợ quá thông minh thường hay tranh khôn với chồng thì phải đặt ngay mục tiêu chọn người có chỉ số IQ vừa phải thôi.

– Thưa giáo sư, quả thực tôi chưa nghĩ nhiều về những điều đó – chàng trai thật thà bộc bạch – Nhưng những điều ấy quan trọng lắm sao?

– Dĩ nhiên là vô cùng quan trọng – tiến sĩ Pachia khẳng định – Nếu bạn không biết mình muốn chung sống với một con người như thế nào thì bạn sẽ ứng xử ra sao khi người đó xuất hiện trong cuộc đời bạn?

– Cứ cho là tôi đã xác định trước mẫu người lý tưởng đi, nhưng khi một con người cụ thể xuất hiện, làm sao tôi biết được con người ấy phù hợp với hình mẫu của tôi chỉ sau vài lần gặp gỡ – chàng trai tỏ ra chưa thông suốt lắm.

– Có thể có những người mà người khác hiểu ngay chỉ sau vài lần gặp gỡ, nhưng tôi đồng ý với bạn là những người như thế không nhiều. Cũng có những người có thể hiểu được người khác sau vài lần gặp gỡ, và tương tự, số đó cũng không nhiều. Nhưng kể cả người có tài hiểu người khác một cách nhanh chóng thì tốt

nhất cũng nên phác họa trước bức chân dung của người yêu lý tưởng mà mình mong ước trước khi gặp được ý trung nhân. Nếu không có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý như thế thì khi gặp đối tượng, chúng ta rất dễ lạc sang địa hạt khác như chuyện thỏa mãn nhục dục, chơi bời, giải trí, bắt bồ cho có đôi có cặp đỡ cô đơn hay tệ hơn là phải chịu đựng một con người hoàn toàn khác xa với mẫu người lý tưởng của mình. Chẳng hạn, giả dụ, đối với bạn rất quan trọng rằng người bạn đời của bạn phải là người biết yêu thương loài vật. Bạn gặp một người nào đó mà bạn cảm thấy ưa thích từ cái nhìn đầu tiên. Rồi tiếng sét ái tình nổ đánh đùng khiến bạn ngất ngây, choáng váng. Thế nhưng chẳng bao lâu sau, bạn phải thất vọng tràn trề vì người yêu của bạn rất ghét các loài vật. Bạn tất sẽ nghiệm ra rằng dù cô ta là một người phụ nữ tuyệt vời nhưng vẫn không phải là người yêu lý tưởng của bạn, vì cô ấy có thể ném con mèo qua cửa sổ hay nện con cún yêu của bạn bằng cái chày giã tiêu.

Cần biết rằng tình yêu không bao giờ mù quáng, chỉ có nhục dục và nhu cầu sinh lý mới mù quáng mà thôi. Nếu bạn không tiên liệu những phẩm chất cần có ở người bạn đời lý tưởng thì sẽ đến lúc bạn bừng tỉnh rằng bạn đang sống với một người hoàn toàn không phù hợp với bạn. Ngược lại, nếu bạn đã phác thảo trước một bức chân dung tâm lý về người bạn đời lý tưởng, bạn sẽ dễ dàng đón nhận khi một người như thế xuất hiện.

– Nhưng thưa giáo sư, theo thiển nghĩ của tôi, bức chân dung người bạn đời lý tưởng cần phải được phác họa trong một cái khung nhất định, vì nếu ta tô vẽ nhiều quá e rằng không thực tế, vì trên đời này làm gì có những con người toàn mỹ?

Tiến sĩ Pachia mỉm cười:

– Trong chuyện này, chẳng có gì là không thực tế cả. Ở đây, bản chất của vấn đề là sức mạnh của ý niệm. Muốn tìm và gặp được người bạn đời lý tưởng, trước hết cần nghĩ rằng người đó đang sống cùng ta. Dĩ nhiên là một vài phẩm chất trong bức chân dung về người bạn đời lý tưởng có thể là không quan trọng lắm đối với bạn, nhưng việc phác thảo một bức chân dung như thế có thể giúp bạn nghiệm ra phẩm chất nào của người bạn đời lý tưởng là quan trọng và cần thiết nhất đối với bạn. Cũng giống như việc đi mua sắm trong siêu thị. Khi bạn bước vào siêu thị mà chưa biết mình phải mua gì, món hàng nào cần thiết nhất phải mua ngay bây giờ thì các bảng quảng cáo sẽ giúp bạn nhớ lại những nhu cầu cấp thiết của mình để bạn quyết định mua ngay món hàng đó. Chẳng hạn, trước đó bạn quên khuấy mất là đống quần áo đang nằm yên trong máy giặt vì nhà đã hết bột giặt, một bảng quảng cáo về xà phòng có thể giúp bạn sực nhớ đến mớ đồ dơ ngay. So sánh hơi có phần khập khiễng, nhưng bức chân dung về người bạn đời lý tưởng cũng gần giống như bảng quảng cáo, giúp bạn nhận thấy mình cần gì ở người đó khi người đó xuất hiện. Ngoài ra, một bộ quần áo sạch sẽ thơm tho treo trên giá ở quầy bán quần áo cũng có thể giúp bạn nhớ tới đống đồ dơ trong máy giặt ở nhà mình. Trong mối quan hệ với bạn tình cũng vậy, nếu bạn hoàn toàn chưa có sự chuẩn bị nào về tâm lý để biết bạn cần những phẩm chất nào ở người đó thì các hành vi về thể xác (như sinh hoạt tình dục chẳng hạn) sẽ giúp bạn ý thức về điều đó. Sau những cuộc mây mưa cuồng nhiệt, bạn thất vọng nghiệm ra rằng cô gái này không hề có lấy một phẩm chất nào mà bạn cho là cần thiết ở một

người bạn đời lý tưởng. Còn nếu bạn đã có ý thức trước về điều đó, khi gặp đối tượng, bạn có thể nhận ra ngay đó có phải là người mà bạn cần hay không và bạn sẽ không bị thất vọng sau khi bướm chán ong chê.

Chàng trai của chúng ta ghi chép điều gì đó vào sổ tay và tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Tình yêu và mối quan hệ giữa người với người nói chung không phải là cuộc chiến tay đôi. Tuy nhiên cả hai thứ này đều phải tạo dựng mới có. Cái đó theo tôi chính là bản chất của các bí quyết của tình yêu chân chính. Tất cả những bí quyết của tình yêu đều phản ảnh những điều tối quan trọng mà con người phải tuân thủ để tạo dựng một mối tình.

– Và chọn cách suy nghĩ đúng cũng là một trong những điều quan trọng ấy? – Chàng trai rụt rè hỏi.

– Hoàn toàn chính xác. Để yêu và để được yêu, để tạo dựng mối tình bền chặt, để tìm được người bạn đời lý tưởng... tất cả đều phải bắt đầu từ sức mạnh của ý niệm.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta ngồi "kết sổ" những điều ghi chép được từ cuộc nói chuyện với tiến sĩ Pachia. Kết quả như sau;

Điều bí mật đầu tiên của tình yêu là Sức mạnh của Ý niệm.

Tình yêu bắt nguồn từ suy nghĩ của con người.

Chúng ta suy nghĩ ra sao thì sẽ trở thành con người như thế. Những suy nghĩ dạt dào yêu thương sẽ tạo ra một cuộc sống chan chứa thương yêu và một mối tình vững bền, mãnh liệt.

Những khái niệm tích cực sẽ giúp chúng ta thay đổi cái nhìn và những suy nghĩ của chúng ta về bản thân mình cũng như người khác.

Nếu yêu một người nào đó, trước hết phải biết được nhu cầu tình cảm và những mong ước, mong muốn của người đó.

Những ý niệm về người bạn đời lý tưởng sẽ giúp chúng ta ứng xử tốt hơn khi người đó xuất hiện trong cuộc đời chúng ta.

Chàng trai bắt đầu suy nghĩ và hình dung về người bạn đời lý tưởng của mình trong tương lai. Chàng mường tượng ra vóc dáng, dung nhan của nàng, tính cách, tâm lý của nàng, nàng thích gì và không thích gì, cách nhìn đời của nàng ra sao. Khi chàng nhắm mắt lại, một hình ảnh hiện ra cực kỳ rõ nét: nàng thấp hơn chàng một chút, có khuôn mặt khả ái, mái tóc hạt dẻ chấm vai, đôi mắt xanh tựa ngọc và nụ cười rạng rỡ. Nàng tốt bụng, rộng lượng và rất tự tin. Nàng thông minh nhưng không quá khô khan, nghiêm khắc. Nàng dịu dàng, từ tốn. Nàng rất thương yêu súc vật, quan tâm đến môi trường và hài lòng với những niềm vui nho nhỏ như đi dạo chơi trên cánh đồng bằng xe đạp, ngồi hơ tay bên bếp lửa mùa đông.

Chàng trai ghi tất cả những điều đó vào một tờ giấy rồi đọc lại lần nữa. Đọc xong, chàng lẩm bẩm:

– Giá gì... ờ..., giá gì ta gặp được người như thế này...

Rồi chàng cẩn thận gấp tờ giấy lại và đặt lên giá sách.

Bí mật thứ hai

SỨC MẠNH CỦA SỰ TÔN TRỌNG

Người thứ hai trong danh sách là nữ tiến sĩ Millie Hopkins. Tiến sĩ Hopkins là giáo sư tâm lý học ở trường đại học của thành phố mà chàng trai đang sống. Bà là người phụ nữ đầu tiên được phong hàm giáo sư ở trường đại học này. Bà rất nổi tiếng nhờ khả năng giảng dạy của mình, được bạn bè, đồng nghiệp và sinh viên rất yêu mến, kính trọng.

Căn cứ vào giọng nói khi bà nhận điện thoại, chàng trai hiểu rằng bà rất vui khi chàng gọi điện đến cho bà. Bà bảo chẳng có gì phải ngại cả, ngay ngày mai họ có thể gặp nhau vào lúc 5 giờ chiều trong phòng làm việc của bà ở trường Đại học.

Mặc dù đã ngoài 50 tuổi, nhưng tiến sĩ Hopkins vẫn còn nhanh nhẹn, năng nổ như một cô sinh viên đầy nhiệt huyết. Giọng bà sôi nổi hẳn lên khi chàng trai nhắc đến ông già người Hoa bí ẩn.

– Tôi gặp ông ấy cách đây khoảng hai chục năm gì đó – bà nói với chàng trai – Khi đó, tôi còn là một cô gái lang thang đói rách và nghiện ma túy.

Chàng trai há hốc mồm kinh ngạc, lát sau chàng mới lắp bắp hỏi:

– Hình như giáo sư đùa thì phải, có đúng thế không ạ?

– Không hề đùa chút nào – tiến sĩ Hopkins nói một cách thẳng thắn – Người ta đã không biết bao nhiêu lần phải đưa tôi vào bệnh viện cấp cứu vì đã tiêm chích quá liều. Sau đó thì tôi lại trở lại với đường phố và lại tiêm chích để rồi phải vào bệnh viện, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần. Thế rồi lần nọ, tỉnh lại trên giường bệnh sau một lần phải súc ruột để tẩy chất độc, tôi thấy có một thầy thuốc người Hoa đang ngồi bên giường, nắm tay tôi, an ủi tôi nhiều điều. Ông nói chuyện với tôi bằng một vẻ chân thành như một người bạn cực kỳ thân thiết. Ông quan tâm thực sự đến số phận của tôi, ông là người đầu tiên thực sự tôn trọng nhân cách của tôi. Lần đầu tiên tôi được một người trong thế – giới – những – người – lành –mạnh chuyện trò một cách ngang vai ngang vế. Chính vì thế tôi không bao giờ quên được ông già người Hoa ấy.

Chúng tôi nói chuyện rất lâu. Tôi kể cho ông nghe những điều mà trước đây tôi chưa từng kể cho bất cứ ai – về gia đình mình, về tuổi thơ của mình, về những tháng ngày lang thang trên đường phố. Tôi kể tất tần tật những gì có trong đầu tôi lúc đó. Và bạn có tưởng tượng được không, sau khi kể xong, tôi cảm thấy mình nhẹ nhõm hẳn. Mọi bệnh tật, đau đớn dường như tan biến hết. Ông nói rằng ông có những người bạn có thể giúp đỡ tôi nhiều lắm. Ông đưa cho tôi tên họ và số điện thoại của những người đó. Tôi đã gặp gỡ, tiếp xúc với họ. Và ơn Chúa, qua những cuộc tiếp xúc đó, họ đã chỉ cho tôi thấy cần phải làm lại cuộc đời như thế nào.

– Bà muốn nói là họ đã chỉ cho bà thấy những điều bí mật của Tình yêu chân chính? – Chàng trai của chúng ta hỏi.

– Đúng thế. Tôi đã nhận ra lý do cơ bản tại sao cho đến lúc đó trong cuộc đời tôi không hề có tình yêu. Tôi đã không yêu chính bản thân mình. Từ đó, tôi nghiệm ra rằng, đối với tôi, quan trọng nhất là điều bí ẩn thứ hai của tình yêu – đó là Sức mạnh của sự tôn trọng. Quả thực, trước đó, tôi chưa từng tôn trọng ai và chưa từng tôn trọng bất cứ điều gì. Mà nếu con người không biết tôn trọng thì không bao giờ biết yêu là gì. Để yêu một người nào đó hay điều gì đó, trước hết phải tôn trọng người đó hay điều đó. Và điều đầu tiên hết là phải biết tôn trọng chính bản thân mình. Nếu không tôn trọng bản thân mình thì không thể yêu quý bản thân mình, mà đã không thể yêu quý bản thân mình thì làm sao có thể yêu người khác?

Chàng trai bắt đầu giở sổ tay ra ghi chép. Tiến sĩ Hopkins dừng một lát rồi tiếp tục:

– Vấn đề nhức nhối nhất của tôi lúc đó là tôi không yêu quý và tôn trọng chính bản thân mình.

– Tại sao như thế?

– Tôi cho rằng nguồn gốc (của điều đó) nằm ở tuổi thơ không mấy may mắn của tôi – Tiến sĩ Hopkins giải thích – Tôi là đứa trẻ sinh ngoài giá thú, hay nói thẳng ra là một đứa con hoang. Khi tôi lên ba tuổi, mẹ tôi mới chính thức lấy chồng. Mẹ tôi luôn lấy làm xấu hổ vì tôi và ông bố dượng thì không hiểu vì lý do gì mà rất căm ghét tôi. Tôi còn nhớ, năm tôi lên 6 tuổi, một lần mẹ tôi đang ôm các em tôi, tôi chạy đến để cũng được mẹ ôm, vậy mà tôi chỉ nhận được một cú đẩy mạnh vào lưng

khiến tôi ngã nhoài ra sàn nhà. Tôi không bao giờ quên được gương mặt của bố dượng tôi lúc đó đang đứng lừng lững trên đầu tôi. Ông ta nói rằng: "Mày làm gì có mẹ! Mày là một đứa con hoang!".

– Lúc đó mẹ của bà nói sao? – Chàng trai tò mò hỏi. Và chàng không thể tin vào những điều mình nghe thấy từ miệng tiến sĩ Hopkins:

– Mẹ tôi không hề nói gì, như thể những lời ông bố dượng của tôi nói ra là chân lý bất di bất dịch. Bà ta tiếp tục bận bịu với những đứa con của bà ta với ông bố dượng của tôi, làm như không hề có tôi trên cõi đời này. Quả thực, đến bây giờ, tôi vẫn rất khó hình dung là có những bậc cha mẹ lại có thể lạnh lùng, tàn nhẫn đến như vậy. Nhưng tôi biết rằng có những người mà mẹ tôi và bố dượng tôi làm cho tàn hại khốn khổ còn hơn cả đối với tôi. Không thể nói rằng tôi bị đánh đập thường xuyên, nhưng phải nói là tôi rất thiếu tình thương yêu, sự quan tâm chăm sóc. Nói thẳng ra, tôi chẳng bao giờ được mẹ và bố dượng để ý tới, họ ngày càng xa lánh tôi.

Tôi cảm thấy tôi là một đứa trẻ không đáng để được thương yêu, là một đứa trẻ bị hất hủi, một đứa trẻ bỏ đi. Anh bạn biết đấy, đó là một vấn đề phổ biến trong xã hội chúng ta ngày nay. Rất nhiều người không biết tôn trọng bản thân mình. Họ xấu hổ vì ngoại hình, vì giọng nói, vì năng lực, v. v. của bản thân mình và cuối cùng là đánh mất sự tự trọng. Họ cảm thấy mình luôn thua chị kém em.

Cảm nhận được điều đó, tôi thấy rằng trước hết mình phải tự tôn trọng mình, tự yêu thương bản thân mình trước khi được ai đó yêu thương, tôn trọng.

– Nhưng giáo sư đã học được cách tự tôn trọng bản thân mình như thế nào? – chàng trai hỏi – Tôi nghĩ rằng điều đó hoàn toàn không dễ dàng.

Tiến sĩ Millie Hopkins mỉm cười:

– Anh bạn nói đúng, đó là điều không dễ dàng, nhưng không phải là điều không thể thực hiện. Cần phải học cách cảm nhận bản thân, để nhìn nhận bản thân, không phụ thuộc vào việc người khác đánh giá về bạn như thế nào. Cần phải học cách tiếp cận vấn đề như thế này: mỗi người đều có một chỗ đứng trên mặt đất này. Mỗi một con người trong số chúng ta là một cá thể đơn nhất, duy nhất, không lặp lại. Bạn phải hiểu rằng chưa hề từng có một cá nhân nào giống hệt như bạn và sẽ không bao giờ có một cá nhân nào như thế cả. Chỉ vì một điều như thế thôi, bất cứ ai, dù đàn ông hay đàn bà, dù da den hay da vàng, da trắng, dù giàu hay nghèo, cũng đều xứng đáng được tôn trọng. Đạo Phật đã có lời răn: "Cứu một mạng người, phúc đẳng hà sa"; đạo Do Thái cũng có một câu cách ngôn tương tự: "Cứu một người là cứu cả loài người". Điều đó có nghĩa rằng mỗi con người là một tài sản vô giá, dù con người đó là ai, có màu da như thế nào, thuộc chính kiến gì, tôn giáo nào... – mỗi một con người đều có quyền được sống.

– Về lý thuyết là như vậy và điều đó khó ai có thể chối cãi, song trên thực tế thì dường như không phải mọi chuyện đều như thế – chàng trai của chúng ta rụt rè nói.

– Tất nhiên rồi, điều đó không đúng trong mọi trường hợp, nhưng không có nghĩa những chuyện tôi nói là sai. Vả lại, nếu tôi có thể làm được điều gì đó có nghĩa

là mọi người khác đều có thể làm được. Chỉ cần tìm được một nét nào đó để có thể tôn trọng bản thân mình và tôn trọng người khác.

– Bà muốn nói điều gì cơ? – chàng trai hỏi.

– Bạn biết đấy, bộ não của chúng ta là một bộ máy diệu kỳ; ngay cả với những tiến bộ khoa học kỹ thuật hiện đại của ngày hôm nay, chúng ta cũng chỉ mới biết được một phần rất nhỏ trong những khả năng to lớn của bộ não con người. Một trong những khả năng kỳ diệu của não người là tìm ra lời giải đáp cho bất cứ câu hỏi nào, bất cứ vấn đề gì – dù sai hay đúng nhưng vẫn là một lời giải đáp. Như vậy, chẳng hạn, nếu bạn đặt ra cho mình câu hỏi rằng bạn có tôn trọng và yêu thương bản thân mình hay không, não bạn tức khắc đưa ra câu trả lời. Thực ra thì ông già người Hoa đã đưa ra cho tôi câu hỏi đó. Lúc đầu tôi trả lời rằng tôi chẳng tôn trọng và chẳng yêu quý gì bản thân mình. Nghe thế, ông ta nói: "Tôi biết vậy, nhưng nếu có một cái gì đó, một điều gì đó, dù là rất nhỏ nhặt, để bạn tôn trọng và yêu quý bản thân mình, thì cái đó, điều đó là gì?". Tôi suy nghĩ một lúc, và trong đầu tôi xuất hiện một vài điều. Tôi nhớ lại rằng đã có thời tôi từng là một cô bé thông minh, thời đi học tôi thường đứng nhất nhì lớp. Tôi cũng nhớ lại rằng dù tôi sống trong một hoàn cảnh cực kỳ khó khăn nhưng chưa hề trộm cắp hay lừa dối gì ai. Thế rồi bất chợt tôi nhận ra là tôi bắt đầu nhìn nhận về bản thân mình trên một góc độ khác.

Chàng trai của chúng ta ghi nhanh điều gì đó vào sổ tay rồi ngước nhìn tiến sĩ Hopkin. Bà nói tiếp:

– Thế rồi tôi tự hỏi mình: điều gì đã khiến tôi tự tôn trọng và yêu quý bản thân mình? Tôi cứ tự hỏi và tự tìm

câu trả lời. Không ngờ đó chính là một phương pháp xây dựng và phát triển sự tôn trọng bản thân. Trong bất cứ trường hợp nào thì điều đó cũng đã giúp tôi rất nhiều. Mà một khi nó đã giúp được tôi thì nó cũng có thể giúp được những người khác. Chính vì thế, khi bạn tự hỏi là điều gì đã khiến bạn phải tôn trọng bản thân mình, chính bộ não của bạn sẽ đưa ra câu trả lời cho bạn.

– Nhưng nếu không có câu trả lời nào cả thì sao?

– Bao giờ cũng có, thậm chí đôi khi có thể có nhiều câu trả lời một lúc. Chẳng hạn, bạn tôn trọng mình vì bạn là một người trung thực, thật thà, thẳng thắn; hoặc giả vì bạn là người có nghề nghiệp làm ăn đàng hoàng chứ chẳng ăn bám gì ai, hoặc giả vì bạn là người biết giữ gìn sức khỏe, luyện tập thể dục thể thao đều đặn. Thế nào bạn cũng sẽ tìm được một lý do chính đáng nào đó để tôn trọng bản thân mình, dù đó là điều lớn lao hay nhỏ nhặt. Cũng sẽ rất bổ ích khi bạn tự đặt câu hỏi là tại sao bạn lại tôn trọng người này hay người khác, đặc biệt là những người mà bạn cảm thấy không ưa thích, thậm chí rất ghét.

–Tại sao lại thế? – Chàng trai của chúng ta hỏi.

– Bởi lúc đó, tâm trí bạn tập trung vào những điểm mà khiến cho bạn tôn trọng người đó chứ không phải vào những điểm khiến cho bạn không ưa người đó. Khi đó, bạn sẽ học được cách yêu thương, sẽ cảm thấy nên đối xử với những người đó bằng tình yêu thương chân thực.

– "Với tình yêu thương chân thực" là ngụ ý gì?

– Nghĩa là trong cách cư xử với họ cần có sự độ lượng, tốt bụng và sự quan tâm đúng mực. Trong cuộc sống, chúng ta vẫn thường chứng kiến một số người

cư xử với người khác như thể với đồ hạ đẳng. Thật bất công. Tất cả chúng ta, không trừ một ai, đều là sản phẩm của đấng Tạo hóa, và tất cả chúng ta đều được đúc ra theo đúng khuôn mẫu của Ngài. Tuy nhiên, một sai lầm đáng trách nhất mà con người ta có thể phạm phải trong đời là đánh giá thấp một con người cụ thể nào đó. Mỗi một con người đều có đủ năng lực làm thay đổi thế giới và trên thực tế anh ta cũng đang góp phần làm thay đổi thế giới. Khi chúng ta biết tôn trọng giá trị thực của một con người, có nghĩa là chúng ta bắt đầu có sự giao tiếp tâm linh với con người đó. Tôi còn nhớ như in, khi tôi còn sống lang thang bụi đời, lần nọ tôi ngủ vạ vật đâu đó ngoài đường phố, đang ngủ ngon tôi bỗng giật mình choàng tỉnh và nhận ra là một viên cảnh sát đang "tè" vào mặt tôi, một cách cố tình hẳn hoi.

– Cái gì cơ? – Chàng trai của chúng ta kêu lên kinh ngạc – Sao anh ta lại có thể làm điều đó cơ chứ?

– Tại vì đối với những kẻ vô gia cư như tôi, anh ta chỉ cảm thấy sự khinh bỉ mà thôi, ngoài ra không có một thứ tình cảm hay cảm xúc nào khác – Tiến sĩ Hopkins điềm nhiên đáp – Quả thực, anh ta không có bất cứ một cảm xúc nào đối với tôi, như đối với một con người. Tôi nhớ mãi cái cảnh anh ta vừa cười hô hố vừa tia vòi nước tiểu nóng ấm vào mặt tôi, lúc bấy giờ đang nằm dưới đất. Đối với anh ta thì đó là một trò đùa vô thưởng vô phạt mà thôi. Đến giờ thì tôi đã thực sự nhận chân ra một điều rằng mọi vấn đề phức tạp lớn nhỏ nảy sinh trên trái đất này, trong thế giới này, là do chúng ta – những sinh vật được gọi là con người – đã đánh mất đức tính tôn trọng – tôn trọng bản thân, tôn trọng người khác và tôn trọng cuộc sống. Kết quả là chúng ta không

còn có tình yêu. Trên bình diện thế giới, kết cục ấy được thể hiện rất rõ: dù chúng ta là da trắng hay da màu, người Ả Rập hay Do Thái, Phật tử hay tín đồ đạo Hồi, người theo đạo Tin lành hay Thiên Chúa, nếu biết tôn trọng chủ kiến và chính kiến của nhau thì chúng ta sẽ biết thương yêu nhau, và như vậy làm gì còn có chiến tranh, xung đột, hận thù! Khi bạn chiêm nghiệm được giá trị thực của bản thân, bạn sẽ hiểu được, nhìn nhận đúng giá trị của người khác và tôn trọng họ. Và khi bạn tôn trọng ai thì bạn sẽ bắt đầu yêu thương người đó. Tôi xin lấy thí dụ trường hợp bản thân mình: chỉ khi tôi học được cách tôn trọng và yêu thương bản thân, tôi mới bắt đầu cảm thấy thoải mái, dễ chịu khi tiếp xúc với người khác. Hóa ra, khi tôi tìm kiếm ở người khác những yếu tố xứng đáng với sự tôn trọng của tôi thì cái nhìn của tôi về họ cũng thay đổi và tôi cảm thấy mối quan hệ của tôi với họ trở nên dễ dàng hơn, thân thiết hơn, thậm chí chứa đầy một tình yêu thương chân thực.

Chàng trai nở một nụ cười và lại hý hoáy ghi chép. Nụ cười của chàng là nụ cười mãn nguyện, vì bây giờ chàng dường như đã ngộ ra rằng mọi chuyện chỉ đơn giản, dễ dàng đến thế thôi mà trước đây chàng không hề biết để vận dụng vào việc vun đắp một mối tình và duy trì mối quan hệ yêu đương chân chính.

– Nhưng xin bà làm ơn cho biết, làm thế nào mà bà đã trở thành một giáo sư tiến sĩ sau những năm tháng bụi đời sống vạ vật ngoài đường phố? – Chàng trai của chúng ta rụt rè hỏi.

Tiến sĩ Hopkins mỉm cười.

– Trong số những người trong danh sách mà ông già người Hoa trao cho tôi có một nữ tu sĩ. Bà ấy là một con

người tuyệt vời; bà đã làm tất cả để giúp đỡ tôi. Bà đưa tôi ra khỏi cuộc sống lang thang đường phố, bố trí cho tôi một chỗ ở trong tu viện của bà. Chúng tôi thỏa thuận với nhau là tôi ở đó và tôi phải thực hiện một số công việc như nấu ăn, chăm sóc vườn hoa và dọn dẹp nhà cửa. Tôi đã cố gắng làm tốt mọi việc trong khả năng của mình và bù lại, mọi người trong tu viện cũng coi tôi như một maxơ ngay từ khi tôi mới bắt đầu hiện diện ở đó. Tôi trở thành một thành viên của đại gia đình các nữ tu sĩ. Họ không bao giờ coi tôi là một con đàn bà bê tha nát rượu đáng khinh bỉ. Đối với họ, tôi là một người chị em đáng thương, cần được giúp đỡ và họ đã giúp đỡ tôi trong mọi mặt của cuộc sống, cả vật chất lẫn tinh thần. Đối với tôi, đó là một sự trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ, lần đầu tiên tôi được cảm thấy mình vẫn còn là người có ích cho ai đó. Vị nữ tu cứu tinh của tôi khuyên tôi nên tiếp tục học hành. Bà nói rằng tôi rất thông minh sáng dạ và tôi cần phải phát huy trí thông minh của mình trên con đường học vấn. Trước đó chưa một ai động viên khuyến khích tôi như thế cả. Tôi theo học lớp buổi tối. Mọi người trong tu viện cùng ủng hộ, cổ vũ tôi. Thế là sau bảy năm miệt mài đèn sách, tôi đã giật được tấm bằng cử nhân hạng ưu. Năm sau, tôi thi đậu vào cao học và ba năm sau đó nữa thì lấy bằng tiến sĩ. Đó là một ngày tuyệt vời và đáng nhớ nhất trong đời tôi. Tất cả các nữ tu trong tu viện đều đến dự lễ nhận bằng tiến sĩ của tôi. Tôi nhớ mãi cái phút giây long trọng đó, khi vị chánh chủ khảo xướng tên tôi và tôi run run bước lên bục để nhận tấm bằng cao quý. Tôi nhớ như in, khi tấm bằng được trao vào tay tôi, tôi lập tức xoay bề mặt của nó về hướng những người rất đỗi yêu thương đang dõi mắt về phía tôi từ bên dưới. Hơn

hai mươi nữ tu tươi cười rạng rỡ, vỗ tay rào rào. Khi từ trên bục bước xuống theo các bậc tam cấp để về chỗ, bỗng tôi nhìn thấy ở xa xa, trong một góc hơi khuất, có một người đang giơ hai tay cao hơn đầu vỗ tay thật mạnh như để nhiệt liệt chúc mừng tôi. Tôi nhận ra đó là ông già người Hoa dạo nọ. Trên khuôn mặt ông lấp lánh một nụ cười rạng rỡ.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta lại chìm vào bản tổng kết những gì thu hoạch được sau buổi đàm đạo với tiến sĩ Hopkins.

Điều bí mật thứ hai của Tình yêu chân chính là Sức mạnh của lòng tôn trọng.

Để yêu một người nào đó, trước hết phải biết tôn trọng người đó. Nhưng trước đó cần phải biết tôn trọng bản thân mình.

Để có được sự tôn trọng bản thân, trước hết cần tự hỏi mình: "Ta tôn trọng bản thân ta vì điều gì?".

Để có được sự tôn trọng đối với người khác, trước hết cũng phải tự hỏi bản thân: "Ta tôn trọng điều gì ở họ?".

Bí mật thứ ba

SỨC MẠNH CỦA SỰ DÂNG HIẾN

Đối với Geraldina William, hành trình đến với tình yêu và hạnh phúc bắt đầu từ khi cô vừa lọt lòng mẹ với một thân hình dị dạng: cô không có chân và thiếu mất một cánh tay. Cánh tay còn lại cũng không nguyên vẹn – nó ngắn một cách không bình thường. Cô là một trong những nạn nhân của loại thuốc an thần Talydomid mà vào thập niên 1960 các thầy thuốc thường chỉ định cho những phụ nữ có thai. Khi đang mang thai cô, trong một lần bị khó ở, mẹ cô được bác sĩ kê đơn cho mua loại thuốc này về uống và hậu quả như chúng ta đã thấy. Hầu hết những phụ nữ dùng thuốc Talymoid đều sinh quái thai hoặc nếu may mắn lắm thì con họ cũng bị dị tật nhẹ.

Chàng trai của chúng ta cảm thấy rất lúng túng khi William ngồi trên xe lăn chìa bàn tay dị tật ra để bắt tay anh trong buổi gặp mặt theo cuộc hẹn – cô là nhân vật thứ ba trong bản danh sách của ông già người Hoa.

– Tôi rất vui mừng khi nhận được cuộc điện thoại của bạn – William tươi cười nói, không để ý đến vẻ

lúng túng của chàng trai, rồi lăn xe đi trước để đưa khách vào nhà – Kể từ ngày tôi gặp ông già người Hoa đến nay đã được chục năm có lẻ, nhưng tôi vẫn nhớ như in ngày ấy, như thể mới hôm qua đây thôi.

William ra hiệu mời khách ngồi xuống ghế bành rồi lăn xe đến trước mặt chàng trai.

– Tôi gặp ông ấy vào một chiều mùa hè trong công viên. Hôm ấy nhà trường có một buổi lễ hội, tôi không tham gia mà lăn xe ra công viên gần đó ngồi nhìn mặt trời sắp lặn và chợt nghĩ trên đời này, ngoài cha mẹ tôi có lẽ chẳng ai có thể yêu thương một cô gái tật nguyền như tôi. Phải thôi, làm sao có một chàng trai nào đó có thể mời tôi nhảy trong lễ hội khiêu vũ cơ chứ. Và thế là tôi bật khóc.

Bỗng tôi nghe có giọng đàn ông hỏi tôi rằng mọi chuyện của tôi ổn cả chứ? Tôi ngước mắt lên và nhìn thấy ông, vâng, ông già người Hoa ấy. Ông đưa cho tôi một chiếc khăn mùi soa sạch còn thơm mùi vải mới để tôi lau nước mắt và nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế băng bên cạnh xe lăn của tôi. Ông đặt rất khẽ bàn tay lên cánh tay tật nguyền của tôi và hỏi:

"Tôi có thể giúp gì cho cô được không?".

"Không ai có thể giúp gì cháu được" – Tôi lắp bắp trả lời.

"Tại sao thế?".

"Vì không có bất cứ ai có thể giải quyết được vấn đề của cháu".

"Người Trung Hoa chúng tôi có câu: Trong cái rủi bao giờ cũng có cái may – Ông già chậm rãi nói – Vâng,

đó chính là sự đa dạng, phong phú của cuộc sống – cuộc sống muôn màu".

"Nhưng cháu biết chắc chắn trong cái rủi của cháu không có mảy may chút may mắn nào để có thể làm cho cuộc sống của cháu trở nên đa dạng, phong phú. Cuộc sống của cháu chỉ có một màu – một màu ảm đạm mà thôi".

"Tôi có một người bạn, một con người tuyệt vời – ông già người Hoa tiếp tục nói bằng một giọng đều đều – Cách đây 10 năm, khi đang chạy xe gắn máy trên xa lộ, vừa qua một khúc cua ngoặt, trước mặt anh ấy bỗng xuất hiện một chiếc xe tải đang chạy ngược chiều. Cú đạp phanh đột ngột khiến chiếc xe máy lật nghiêng, cả anh lẫn chiếc xe cùng trượt dài trên đường, lướt ngang qua bên hông xe tải. Bình xăng xe máy bật nắp, tia lửa do ma sát giữa các chi tiết kim loại với mặt đường đã tạo nên đám cháy lớn, trùm lấy anh. Ba ngày sau, anh ấy tỉnh dậy trong bệnh viện, toàn thân bỏng rát – anh bị bỏng độ III khắp 70% bề mặt cơ thể. Khuôn mặt bị biến dạng hoàn toàn, hai bàn tay bị cháy đến tận xương, tay chân bị rút gân, co quắp. Dù được cứu sống nhưng do chấn thương cột sống nên anh ấy cũng bị bán thân bất toại – một nửa thân mình từ thắt lưng trở xuống hoàn toàn không thể điều khiển được.

Nhưng anh bạn của tôi có một nghị lực phi thường. Anh quyết không chịu đầu hàng số phận. Kể cả sau khi người bạn đời bao năm đầu ấp tay gối bỏ đi vì "không thể sống với một kẻ dị dạng như ác quỷ", anh ấy vẫn lặng lẽ vật lộn với cuộc sống, và thật không ngờ, chỉ sau một thời gian không lâu đã trở thành triệu phú. Vâng, một con người "dị dạng như ác quỷ", hai bàn tay trụi lủi không còn một ngón tay nào, chỉ có

thể di chuyển bằng xe lăn, mà vẫn có thể trở thành triệu phú!

Anh bạn của tôi bị tai nạn làm cho biến dạng đến mức dị kỳ, không ai có thể tượng tượng ra một sinh thể nào quái kỳ hơn thế. Không ai hình dung nổi anh ta có thể sống được một cách bình thường chứ đừng nói đến chuyện có thể tìm được cho mình một mối tình chân chính. Những người quen biết anh ai cũng nghĩ anh sẽ căm hận cuộc đời, oán trách số phận, chán chường cuộc sống. Quả thực trong suy nghĩ của mọi người, anh ta còn gì đáng để sống nữa cơ chứ! Nhưng bạn biết không, tất cả mọi người đều lầm to: anh ấy không hề căm hận, không hề chán chường, oán trách. Anh ấy luôn giữ cho tâm hồn mình như vốn có trước đây. Anh ấy ước mơ những điều mà sau khi cân nhắc, tính toán kỹ lưỡng, anh nghĩ rằng có thể thực hiện được và bắt tay thực hiện những ước mơ ấy. Bạn tôi bắt đầu kinh doanh, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn, tích tiểu thành đại. Dĩ nhiên trong quá trình hoạt động kinh doanh của anh, anh đã nhận được những sự trợ giúp của nhiều người – những người thương mến và thông cảm cho hoàn cảnh của anh. Dù sao thì sự trợ giúp của người ngoài và một vài lần may mắn nào đó chỉ là yếu tố phụ, anh thành công chủ yếu bằng những nỗ lực của chính bản thân mình. Nhưng vượt trên tất cả chính là việc anh đã gặp được một người phụ nữ lý tưởng của đời mình và người phụ nữ ấy cũng nhận thấy ở anh một người đàn ông lý tưởng. Cuối cùng, họ đã trở thành một đôi vợ chồng lý tưởng!".

Tôi bất giác đặt câu hỏi với ông già người Hoa: "Lẽ nào trên đời này quả thực lại có thể có được một con người như thế?".

"Đúng, quả thật là có một con người như thế! – ông già người Hoa nói – Bởi vì quan niệm sống của anh ấy rất đơn giản và đúng đắn: con người ta không bao giờ cần phải chết; con người ta cần phải sống. Cái chết là do ông Trời định đoạt. Giả dụ có phải lựa chọn giữa sự sống và cái chết thì chắc chắn con người chọn sự sống trong 99,99... phần trăm trường hợp".

"Lúc đó, tôi hỏi ngay ông già người Hoa rằng làm sao người bạn của ông có thể tìm được tình yêu chân chính cho mình. Và ông trả lời cực kỳ đơn giản là mọi chuyện diễn ra như một tất yếu của cuộc đời: Cũng như mọi người thôi, vì anh ấy có được một trong những điều bí mật của tình yêu chân chính.

"Bấy giờ, qua ông già người Hoa, tôi mới biết được những điều bí mật của thần tình ái, những điều bí mật mà, theo lời của ông, mỗi người trong cuộc đời đều có thể tìm được cho mình không chỉ một tình yêu đơn thuần mà còn là một tình yêu với đầy đủ mọi phương diện cần thiết – mãnh liệt, nồng nàn, say đắm".

– Điều này nghe có vẻ khó tin được đó là sự thật" – chàng trai rụt rè nói.

– Lúc đầu tôi cũng nghĩ thế. Nhưng rồi những điều bí mật ấy đã thực sự giúp ích cho tôi trong cuộc sống. Theo kinh nghiệm của bản thân, tôi nghĩ những điều bí mật ấy cũng có thể giúp ích cho bất kỳ ai cần đến. Một trong những điều bí mật ấy đã tác động rất mạnh giúp làm thay đổi cuộc sống của tôi – đó là sức mạnh của sự dâng hiến.

– Sự dâng hiến? – Chàng trai của chúng ta hỏi, không giấu được vẻ tò mò.

– Vâng, dâng hiến. Đối với tôi, đó là điều quan trọng nhất trong những điều bí mật của tình yêu. Gọi là điều bí mật, nhưng thực ra nó lại cực kỳ đơn giản: muốn có được tình yêu, trước hết bạn phải dâng hiến tình yêu. Và khi bạn dâng hiến càng nhiều, bạn cũng sẽ nhận lại được càng nhiều.

– Tôi chưa thực sự hiểu hết những điều chị nói – chàng trai rụt rè nói – Chị có thể đưa ra dẫn chứng không?.

– Tất nhiên là được. Thế này nhé: khi bạn mỉm cười với ai đó, điều gì sẽ xảy ra nào?".

– Người đó sẽ mỉm cười lại với tôi.

– Tương tự, nếu bạn lừa dối một ai đó, ắt có lúc người đó sẽ lừa dối lại bạn. Một lời nói tốt lành, một món quà, một cuộc điện thoại thăm hỏi, một bức thư vấn an... tóm lại là bất cứ điều gì chứng tỏ sự quan tâm của bạn đối với người khác rốt cuộc cũng sẽ mang lại những điều tốt đẹp cho chính bản thân bạn.

– Nhưng không phải ai cũng đáp trả bằng đúng những gì tôi dâng hiến, có phải thế không ạ?.

– Có thể không phải là tất cả, nhưng tôi dám chắc là tuyệt đại đa số. Vả lại, tình yêu trở lại với bạn không nhất thiết từ đúng người mà bạn đã dâng hiến nó. Nhưng tình yêu là thế: một khi bạn dâng hiến thì chắc chắn bạn sẽ nhận lại được rất hậu.

Và một điều quan trọng cần nhớ: khác với tiền bạc, vật chất, nguồn tình cảm của con người là vô hạn, chúng ta có dâng hiến đi bao nhiêu cũng không bao giờ hết. Tiền bạc, vật chất, nếu bạn cho đi thì chúng không còn với bạn nữa, nhưng tình cảm, tình yêu, bạn càng cho đi, chúng lại càng đầy lên trong bạn. Điều tôi sắp nói ra

đây có vẻ như nghịch lý, nhưng lại là sự thật: muốn đánh mất tình yêu, tình cảm, chỉ có một cách duy nhất là không trao chúng cho ai cả.

– Tôi cũng đã từng lặn lội chốn tình trường, nhưng cuối cùng nhận ra mình chỉ tốn công sức và thời gian một cách vô ích – Chàng trai của chúng ta buồn rầu nói.

– Tại sao? – William ngạc nhiên hỏi.

– Tại vì... tại vì... – chàng trai ngập ngừng – Tôi thấy rằng phần đông con người ta đều đầy lòng đố kỵ, ghen ghét, căm hận... và trái tim họ dường như trống rỗng.

– Cho phép tôi được hỏi một điều – William nói – Nếu bạn có những hạt giống tốt của một loài hoa đẹp, bạn sẽ gieo chúng xuống đâu trong ba nơi sau đây: một khu rừng rậm rạp, một đồng cỏ xanh tươi hay một mảnh đất trống?

– Tôi chưa hiểu ý chị muốn nói gì.

– Ý tôi muốn nói nơi nào cần đến những hạt giống ấy nhất và những hạt giống ấy sẽ nẩy mầm, lớn lên và đơm hoa kết trái tuyệt vời nhất là ở đâu?

– Tất nhiên là ở mảnh đất trống.

– Hoàn toàn chính xác! Thế bây giờ giả dụ những hạt giống ấy là tình yêu thì nơi nào sẽ cần đến chúng nhất: những trái tim chan chứa yêu thương hay những trái tim cằn cỗi, khô héo?

– Tôi đã hiểu ý chị muốn nói gì rồi – chàng trai gật gù – Nhưng theo tôi, không phải mọi chuyện lúc nào cũng đều đơn giản như thế.

– Để mỉm cười hay để nhăn mặt, chúng ta cũng tiêu hao một công như nhau; nói một lời động viên khuyến khích hay nói một lời chỉ trích cũng tốn một khoảng

thời gian như nhau. Dù là với đối tượng nào đi nữa, chúng ta cũng rất dễ dàng lựa chọn một trong hai lối hành xử sau đây: yêu thương, trân trọng hay thờ ơ, chán ghét, vì để hành xử như thế này hay thế kia cũng tốn một khoản thời gian và công sức như nhau. Vậy tốt nhất nên chọn lối nào?

Nhưng cũng có một vấn đề thường gặp, đó là nhiều người trong số chúng ta không muốn trao trước khi nhận. Bởi vậy dường như đã hình thành quan niệm "Ta sẽ yêu người nếu người yêu ta". Thế rồi chúng ta chờ đợi đối tượng đặt vấn đề trước hay ít nhất là tỏ thái độ trước. Sẽ ra sao, nếu trong một buổi khiêu vũ, người nhạc công nghĩ rằng "Bao giờ mọi người nhảy thì ta mới bắt đầu chơi nhạc"? Thật nực cười, có đúng không? Nếu nhạc công không chơi nhạc trước thì lấy đâu giai điệu, nhịp điệu cho mọi người nhảy cơ chứ?

Tình yêu chân chính là một thứ tình cảm vô điều kiện. Nó không phải là thứ hàng hóa để có thể đổi chác. Tình yêu có thể ví như thanh boumeran, khi nó được tung từ ta đến với người khác thì nhất định nó sẽ quay trở lại với ta. Lần nọ, tôi đọc được một câu chuyện tuyệt vời về một bé gái cần được ghép tủy sống. Chỉ có tủy sống của đứa em trai ruột là phù hợp để ghép cho cô bé đó mà thôi. Để đơn giản, dễ hiểu đối với một chú bé 7 tuổi, bác sĩ giải thích rằng nếu không được tiếp máu thì chị của chú sẽ chết và chỉ có máu của chú mới cứu được chị. Không chút chần chừ, chú bé đồng ý để cho bác sĩ lấy máu cứu chị. Nhưng trước khi được gây mê (để lấy tủy sống, chứ không phải lấy máu như các bác sĩ đã giải thích một cách đơn giản hóa), chú bé nhìn bác sĩ và hỏi là khi chết thì có đau lắm không? Chú bé nghĩ rằng người ta sẽ lấy hết máu của chú để cứu chị và chú

sẽ chết. Bạn có thể tìm thấy ở đâu một tình yêu trong sáng, bất vụ lợi như của chú bé dành cho chị mình?

– Vâng. Nhưng đối với người thân trong gia đình, chúng ta dễ dàng dâng hiến tình yêu thương hơn so với người ngoài, có đúng thế không ạ? – Chàng trai của chúng ta rụt rè hỏi.

– Cũng chưa hẳn thế. Rất nhiều người không chỉ không yêu thương gì gia đình mình mà còn tỏ ra căm ghét các thành viên khác trong gia đình.

Chàng trai gật đầu. Chàng nhớ lại trường hợp tiến sĩ Millie Hopkins, người mà từ nhỏ đã không hề nhận được sự thương yêu của các thành viên trong gia đình, ngay cả một sự quan tâm săn sóc nhỏ nhặt nhất cũng không, và khi lớn lên thì căm hận những người thân đã từng hắt hủi, ghét bỏ mình.

– Tất cả chúng ta đều là sản phẩm của Đấng Tạo hóa – William nói tiếp – Về mặt cơ thể, con người ta ai cũng giống nhau: cũng xương, cũng thịt, cũng máu huyết, tóc da. Tất cả chúng ta thực ra đều là thành viên của một gia đình – đó là đại gia đình nhân loại. Đó chính là tiên đề để suy ra bản chất của tình yêu: khả năng nhận biết bản thân mình trong người khác.

Bây giờ thì chắc bạn đã hiểu, muốn có được một tình yêu chân chính, chúng ta cần phải sẵn sàng dâng hiến tình yêu của mình một cách vô điều kiện và không đòi hỏi phải được đền bù lại bằng bất cứ điều gì. Nếu không phải như thế thì đó không phải là Tình yêu. Một món quà không phải là quà nếu người tặng đòi tiền hoặc một vật có giá trị tương đương từ người được tặng. Tình yêu sẽ không còn là tình yêu đúng nghĩa khi ta trao nó một cách có điều kiện. Do đó,

có thể nói rằng, cách tốt nhất để hưởng niềm vui của sự dâng hiến và hạnh phúc của tình yêu là thực hành điều thiện một cách đơn giản như nó phải thế, không thể khác.

– Ý chị muốn nói điều gì? – chàng trai hỏi.

– Hành thiện giản đơn tức là dâng hiến một cách vô tư, tự nguyện, không vì bất cứ một lý do nào, mà chỉ để được hưởng niềm vui trong cuộc sống. Chẳng hạn, đi ngang qua gánh hành hoa bên đường, thấy bó hoa đẹp, bạn mua đem về chưng. Nhưng vừa đi được một quãng, nhìn thấy một người đang có điều gì buồn bã, bạn tặng bó hoa ấy cho người đó. Gặp ai đó đang dắt chó đi dạo, dù đó là người không quen biết, nhưng nếu bạn khen con chó thật dễ thương thì chắc chắn bạn sẽ nhận được nụ cười thiện cảm của chủ con chó. Và tại sao chúng ta lại không nở nụ cười với bất cứ ai tình cờ gặp trên đường nhỉ? Người đó có thể mỉm cười lại, cũng có thể không, nhưng họ không có lý do gì để ác cảm với chúng ta. Chắc bạn cũng biết, nụ cười là biểu hiện của sự thân thiện. Bây giờ tôi xin hỏi, có mối tình nào không bắt đầu bằng sự thân thiện ban đầu không? Chắc chắn là không. Khi ta mỉm cười với ai đó thì nụ cười của ta là biểu hiện của sự dâng hiến ban đầu. Có ai dâng hiến tình yêu bằng một bộ mặt cau có, khó chịu không? Không bao giờ. Những gì con người nhìn thấy mà gợi được nụ cười thân thiện thì đó chính là khởi nguồn của tình yêu – có thể là tình yêu đôi lứa, cũng có thể là tình yêu thương đồng loại – và tình yêu đó tồn tại mãi với mỗi người.

Chàng trai hý hoáy ghi chép. Chàng cảm thấy thích thú với khái niệm "hành thiện vô tư, không vụ lợi".

– Chị thật sự tin rằng sự dâng hiến và việc hành thiện giản đơn, vô tư đã giúp mang lại tình yêu trong cuộc đời mình? – chàng trai hỏi.

– Tất nhiên! Điều đó đã khiến tôi thay đổi cách nhìn nhận đối với bản thân. Trước đây tôi luôn cho rằng mình là một nạn nhân trong cuộc đời này. Nhưng rồi sức mạnh của sự dâng hiến đã giúp tôi nhận ra rằng, tuy là một người tàn tật nhưng tôi cũng có thể làm được nhiều điều có ích cho mọi người và như vậy tôi cũng có thể góp phần làm thay đổi cuộc sống của nhiều người khác theo hướng tốt đẹp lên.

Bạn đã bao giờ làm điều gì đó tốt đẹp cho một ai đó chỉ đơn giản vì bạn chân thành quan tâm đến họ mà không vì bất cứ lý do nào khác hay chưa?

Chàng trai gật đầu:

– Vâng, tôi đã từng làm điều đó.

Rồi chàng nhớ lại, chỉ mới tuần trước đây thôi, trên cầu thang từ đường hầm lên mặt đất, chàng thấy một phụ nữ đang vất vả đẩy chiếc xe nôi. Đang giờ cao điểm, ai cũng vội đi làm, chẳng ai để ý đến người mẹ trẻ nọ. Chàng liền giúp người phụ nữ một tay, cùng đẩy chiếc xe nôi lên dốc.

– Sau khi thực hiện xong việc đó, cảm tưởng của bạn thế nào? – William hỏi – Bạn cảm thấy vui vui trong lòng, đúng không?

Chàng trai lại gật đầu. Quả là lúc đó, chàng cảm thấy rất vui vì đã giúp một người dù đó là người không hề quen biết. Suốt ngày hôm đó, dường như chàng làm việc hăng say hơn, hiệu quả hơn.

– Đó chính là sức mạnh của sự dâng hiến – William nói tiếp – Sức mạnh ấy đã giúp tôi không những cảm nhận được tình yêu mà còn tìm được một tình yêu chân chính. Sức mạnh đó không bao giờ làm hại ta. Dâng hiến – đó là sự bảo đảm tuyệt đối cho hạnh phúc và tình yêu đôi lứa trong suốt cả cuộc đời.

– Tại sao? – chàng trai hỏi.

– Rất đơn giản: trong mối quan hệ tương tác hai chiều, nếu bạn chỉ quan tâm đến việc bạn có thể "trao" gì mà không hề để ý đến việc bạn có thể "nhận" được gì thì bạn không bao giờ bị thiệt thòi cả. Trong khi đó, bản chất của mối quan hệ hai chiều bao giờ cũng là "trao" và "nhận", bạn có đồng ý với tôi không?

– Vâng.

– Trong bất cứ mối quan hệ nào, nếu bạn muốn "nhận" nhiều hơn những gì bạn đã "trao", lúc bấy giờ chắc chắn sẽ xuất hiện vấn đề rắc rối ở một mức độ nào đó. Nhưng nếu bạn chỉ quan tâm đến việc bạn có thể "trao" gì cho đối tượng thì mọi chuyện sẽ khác. Trước khi bước vào một mối quan hệ có tính nghiêm túc và lâu dài như quan hệ hôn nhân chẳng hạn, rất nhiều người chỉ nghĩ đến việc "đối tác" sẽ làm những gì cho ta, ta sẽ hưởng được những gì từ "đối tác". Giá mà họ hoán đổi vị trí với "đối tác" và nghĩ đến việc "trao càng nhiều càng tốt" thì cái "kho" của mối quan hệ ấy có phải lúc nào cũng luôn đầy ắp không? Thiết nghĩ, khi xây dựng mối quan hệ, cả hai người đều phải quan tâm đến việc làm đầy lên chứ không phải làm vơi đi cái "kho" ấy. Trong mối quan hệ yêu đương, điều đó lại càng cần thiết.

Chàng trai bắt đầu chú tâm suy nghĩ về những điều vừa nghe được. Càng nghĩ, chàng càng cảm thấy những

điều đó rất có lý. Xưa nay chàng vẫn luôn cho rằng người ta có thể nhận được tình yêu từ người khác. Chưa bao giờ chàng được nghe rằng muốn có được tình yêu, trước hết cần trao tình yêu cho ai đó. Có lẽ chính vì thế chàng đã phạm phải sai lầm trong những mối tình trước đây và do đó chàng đã phải mấy lần chịu đựng cảnh tình yêu tan vỡ. Phải thôi, hồi ấy, chàng chỉ nghĩ đến chuyện mình cần những gì ở đối tượng mà không hề nghĩ đến chuyện đối tượng cần gì ở chàng.

– Tôi xin được kể một câu chuyện rất khó tin nhưng đã xảy ra khoảng 5 năm về trước – William nói tiếp – Lần ấy, trên màn ảnh truyền hình, tôi được xem một đoạn phim tài liệu nói về chuyện ở Mexico người ta vẫn chỉ định thuốc Talydomid cho phụ nữ có thai, dù thuốc này đã bị cấm sử dụng ở các nước tiên tiến từ trước đó khoảng một phần tư thế kỷ!

– Thật đáng sợ! – Chàng trai thốt lên kinh ngạc.

– Đúng vậy. Tôi hoàn toàn không thể tin ở mắt mình. Biết bao đứa trẻ được sinh ra dưới dạng quái thai! Một bé gái trong số đó khiến tôi đặc biệt chú ý. Cô bé khoảng 7 – 8 tuổi, cũng như tôi, không có chân, nhưng còn bất hạnh hơn ở chỗ khuôn mặt bị dị dạng đến mức đáng sợ. Trải qua biết bao đau đớn về thể xác, cô bé tập làm quen với hoàn cảnh, nhưng tương lai thì hoàn toàn mờ mịt. Nhà cô bé quá nghèo, không thể đủ chi phí làm tay chân giả, thậm chí mua xe lăn còn chưa được, nói gì đến chuyện làm phẫu thuật để trả lại hình dạng bình thường cho khuôn mặt, vì việc đó đòi hỏi một khoản tiền vô cùng lớn. Cha mẹ chỉ đủ khả năng làm cho em một đôi nạng. Nhưng đôi nạng mới thô sơ làm sao! Đã vậy, loại nạng này lại không tiện sử dụng. Mỗi lần cô bé chống nạng lê thân mình đi đều không khỏi ngã lên

ngã xuống. Khổ hơn nữa là khi cô bé muốn ngồi cũng phải có giá đỡ, nếu không sẽ ngã lăn ra ngay. Với sự giúp đỡ có hạn của tổ chức cứu trợ người tàn tật, cha mẹ cố gắng cho cô bé đến trường, song từ nhà đến trường phải đi bằng xe buýt, mà các tài xế xe buýt thì không muốn chở đứa bé tàn tật trên xe vì phải tốn một người đưa em lên xuống xe và giữ cho em khỏi ngã.

William dừng lời để khỏi bật khóc. Chàng trai cũng khẽ lắc đầu như không thể tin được là có chuyện như thế ở trên thế gian này. Sau khi lấy lại bình tĩnh, William nói tiếp:

– Tôi lập tức nghĩ rằng mình phải góp phần giúp đỡ cô bé ấy. Tôi đã từng đọc – trong một cuốn sách nào đó mà bây giờ tôi không nhớ tên – rằng tình yêu chính là sự nhận ra mình trong người khác và niềm vui của việc thật sự nhận ra chính mình. Trước đó tôi chưa hiểu thật thấu đáo câu này. Nhưng từ khi nhìn thấy cô bé tật nguyền dị dạng và nghèo khó người Mexico, tôi bỗng nhận ra hình ảnh của chính mình. Tôi và cô bé ấy có cùng chung niềm bất hạnh. Từ đó, lần đầu tiên trong đời, tôi cảm nhận được rằng trong nỗi đau tột cùng của đời tôi chắc chắn ẩn chứa một mục đích nào đó.

Trong những tháng tiếp theo, tôi bắt đầu tổ chức quyên góp tiền giúp cô bé người Mexico, với mục đích ban đầu là một đôi chân giả kỹ thuật cao và một khóa vật lý trị liệu nhằm cho phép em tự ngồi mà không cần giá đỡ. Ngoài ra, tôi còn mong muốn quyên góp đủ số tiền chi phí làm phẫu thuật chỉnh sửa khuôn mặt dị dạng của em. Thế là tôi bắt đầu tổ chức những hội chợ từ thiện, những đợt lạc quyên, xin phép chính quyền tổ chức xổ số, viết thư thỉnh cầu các nhà doanh nghiệp... Sau 18 tháng, tôi quyên được một khoản tiền khá lớn

để giúp cô bé Mexico, thậm chí tôi còn thuyết phục được một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đồng ý tiến hành phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt cô bé với chi phí chỉ bằng 1/10 mức giá thông thường.

Sau khi nghe tin cuộc phẫu thuật thành công, đồng thời cô bé cũng đã sử dụng tốt đôi chân giả kỹ thuật cao, tôi quyết định sang Mexico một chuyến để gặp gỡ với người bạn nhỏ của mình. Vừa nhìn thấy nhau, cô bé vội chạy đến ôm choàng lấy tôi, mặt giàn giụa nước mắt. "Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn..." – cô bé thốt lên nghẹn ngào rồi nức nở khóc. Tình yêu là thế đó. Lúc bấy giờ, tình cảm của tôi trào dâng mãnh liệt đến nỗi tôi không thể không khóc òa vì hạnh phúc. Trước đấy, tôi chưa từng bao giờ được khóc vì sung sướng và hạnh phúc như ngày hôm đó, khi ôm cô bé vào lòng.

Chỉ đến khi đó tôi mới hiểu ông già người Hoa ngụ ý gì khi hỏi tôi: "Ai mới đích thực là người tàn tật: những người không thể đi và nói, nghe và nhìn, hay những người không biết cười, không biết khóc, không biết yêu thương?". Đó cũng là lần đầu tiên tôi hiểu ra rằng tuy bề ngoài tôi là một người tàn tật, nhưng về tâm hồn, tình cảm và trí tuệ, tôi cũng bình thường như bao người khác. Và cũng vào ngày hôm đó, tôi chợt nhận ra dù con người ta có gặp phải bao khó khăn trắc trở, dù thế gian còn đầy bất công, đau khổ, cuộc đời vẫn tuyệt vời kỳ diệu nếu trái tim chúng ta luôn đầy ắp tình yêu thương, dung thứ.

Tôi đã gặp được một người đàn ông hiền lành, tốt bụng, một nhân cách diệu kỳ, một tâm hồn tuyệt đẹp. Anh ấy là nhân viên của một tổ chức xã hội mà tôi thường lui tới trong thời gian quyên góp tiền để giúp cô bé Mexico. Qua tiếp xúc, chúng tôi dần dà quý mến nhau. Thời gian

trôi qua, đến lúc chúng tôi trở thành những người bạn vô cùng thân thiết. Thế rồi cuối cùng, điều kỳ diệu đã xảy ra – điều kỳ diệu mà tôi hằng ao ước: trong một buổi lễ hội, anh đã... mời tôi nhảy. Dĩ nhiên tôi không thể nhảy được như người bình thường. Anh choàng tay qua vai tôi, đẩy nhẹ cho xe lăn tới lăn lui theo điệu nhạc. Trong lòng tôi dâng lên niềm hạnh phúc vô bờ.

Hai năm sau, chúng tôi cưới nhau. Bây giờ thì chúng tôi đã có hai đứa con xinh xắn. Bạn thấy đấy, quả là ông già người Hoa có lý khi nói rằng mỗi một vấn đề nan giải đều tiềm ẩn khả năng mang lại một món quà bất ngờ. Đó chính là phép nhiệm màu của cuộc sống. Một khi bạn có thể dâng hiến một phần cuộc đời mình, một khi bạn có thể giúp đỡ mọi người hết khả năng của mình, chắc chắn bạn sẽ tìm thấy Tình yêu Chân chính.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta mở sổ tay ra đọc lại những điều đã ghi chép được trong buổi trò chuyện với Geraldina William. Sau đây là những kết luận được chàng ghi đậm vào sổ:

Điều bí mật thứ ba của tình yêu chân chính: sức mạnh của sự dâng hiến.

Nếu muốn có được tình yêu, chỉ đơn giản là bạn phải trao tình yêu của mình.

Yêu là dâng hiến – dâng hiến một cách vô tư, không vụ lợi.

Cần thực hiện việc tốt một cách giản đơn, không tính toán.

Khi bước vào một mối quan hệ, cần hỏi bản thân là mình có thể trao gì cho đối tượng chứ không phải nhận được gì từ đối tượng.

Bí mật thứ tư

SỨC MẠNH CỦA TÌNH BẠN

Người thứ tư trong danh sách tên là William Backman, một nhà báo tự do nhưng thường xuyên có rất nhiều bài vở đăng trên các báo lớn nhỏ. Ông cũng là tác giả cuốn sách bán rất chạy có nhan đề "Những người bạn và những người yêu nhau". Ông có dáng người cao, hơi gầy, khuôn mặt xương xương, góc cạnh. Khuôn mặt ấy rạng lên niềm vui khi ông đón tiếp chàng trai của chúng ta tại nhà mình.

Là nhà báo, ông có thói quen đi thẳng vào vấn đề.

– Những bí mật của tình yêu đã làm thay đổi đời tôi nhiều lắm! – William Backman khẳng định – Mà thay đổi hẳn cơ đấy! Tôi đã mất 10 năm đi tìm nửa kia của đời mình, tức là tìm một người tôi có thể chia sẻ buồn vui, ngọt ngào, cay đắng trong cuộc đời. Mười năm chứ ít sao? Vậy mà suốt thời gian ấy, tôi đã thất vọng cho rằng tôi không thể tìm ra người ấy. Không phải do tôi bất tài. Chỉ đơn giản vì tôi nghĩ một con người như thế hoàn toàn không tồn tại trên cõi đời này! Thế rồi, ơn Chúa, tôi khám phá ra được những gì chứa ẩn trong

những bí mật của tình yêu và chỉ một năm sau, tôi không những tìm được người bạn đời đúng như mơ ước mà còn thay đổi được cả những quan niệm thâm căn cố đế của mình về gia đình, bè bạn...

– Những thay đổi ấy diễn ra như thế nào? – Chàng trai rụt rè hỏi.

– Khá lắm, anh bạn có cách tiếp cận vấn đề rất "báo chí": điều quan trọng nhất không phải là chuyện gì đã xảy ra mà là chuyện ấy đã xảy ra như thế nào. Nhưng trong trường hợp này, tôi xin được trình bày mọi chuyện theo trình tự truyền thống. Tôi đang nói tới đâu nhỉ? À phải rồi, nhiều quan niệm của tôi đã được thay đổi tận gốc, các mối quan hệ của tôi trở nên gần gũi hơn, chặt chẽ hơn, bền vững hơn. Nói ra có vẻ khó tin, nhưng bao giờ thực sự trải nghiệm thì bạn sẽ thấy những bí mật của tình yêu là cực kỳ quý báu và cần thiết. Cả 10 điều bí mật ấy đều đã giúp tôi ở những mức độ khác nhau, song một trong số đó đối với tôi tỏ ra vô cùng đắc dụng. Đó là... bí mật của tình bạn!

– Bí mật của tình bạn? – chàng trai lặp lại – Ông ngụ ý điều gì?

– Xưa nay tôi vẫn thường hiểu bản chất của tình yêu thực ra chỉ là mối quan hệ lãng mạn giữa hai con người. Xin đừng hiểu lệch ý tôi. Sự thật quả là như vậy. Nhưng tình yêu không chỉ có bấy nhiêu đó mà còn bao gồm nhiều thứ khác. Thực chất của tình yêu là khi lứa đôi được gần gũi bên nhau, người này cần thiết cho người kia, quan tâm, săn sóc, giúp đỡ lẫn nhau với một tình thương mến vô bờ. Vì vậy tôi nói rằng tình yêu không chỉ là mối quan hệ lãng mạn mà còn là hiện thân của tình bạn cao quý.

Chàng trai giở sổ tay ra ghi chép. Ngưng một lát, ông Backman nói tiếp:

– Như mọi người bình thường khác, tôi từng tìm kiếm tình yêu cho mình, nghĩa là tìm một người phụ nữ mà tôi có thể trao trọn mối tình và cũng nhận được sự yêu thương từ người đó. Tôi đã tìm kiếm khắp mọi nơi mọi chốn. Tôi đến các quán cà phê dành cho người độc thân đang tìm đối tượng, đến vũ trường, câu lạc bộ, đến những nơi tiệc tùng, hội họp... Ở những nơi đó, tôi đã làm quen với rất nhiều phụ nữ, nhưng cuối cùng vẫn không thể gặp được đúng người mình cần. Tôi bắt đầu cảm thấy thất vọng. Thế rồi một hôm, tôi đang ngồi một mình trong quán bia, bỗng có một người xuất hiện và ngồi xuống ghế bên cạnh. Vâng, đó chính là ông già người Hoa của chúng ta.

"Xin chào!" – ông nói và nâng ly. Tôi cũng nâng ly như một cái máy và nói "Vâng, xin chào!". Chúng tôi chạm ly và bắt đầu nói chuyện như đã từng quen nhau lâu lắm rồi. Ông già người Hoa hỏi tôi đã lập gia đình chưa. Tôi đáp "Chưa" gọn lỏn. "Tại sao?". "Vì tôi chưa tìm được người phụ nữ như mong muốn". Thế là ông già người Hoa nói với tôi một điều khiến tôi phải suy nghĩ rất nhiều, rất kỹ về hoàn cảnh của bản thân mình. Bạn có biết ông ấy nói gì không? Rất đơn giản: "Có thể anh chưa gặp được cô ấy vì anh tìm kiếm không đúng nơi đúng chỗ".

– Không đúng nơi đúng chỗ!? – chàng trai của chúng ta thốt lên – Làm sao có thể biết được thế nào là "đúng nơi đúng chỗ" và thế nào là "không đúng nơi đúng chỗ"?

– Đúng thế. Tôi cũng đã nêu thắc mắc ấy với ông già người Hoa. Tôi còn nói là tôi đã tìm kiếm khắp mọi

nơi mọi chốn: Quán cà phê, vũ trường, câu lạc bộ, những nơi hội họp, vui chơi – những chốn ấy chẳng phải là nơi mà người ta thường tìm kiếm người yêu hay sao? Và quả thực, ở những nơi ấy có rất nhiều các cô gái trẻ và những phụ nữ độc thân. Ông già người Hoa nhìn tôi trân trân rồi bỗng bật cười. Hơi tự ái, tôi hỏi ông rằng có chuyện gì đáng buồn cười ở đây? Ông hỏi lại: "Và anh đã từng làm quen với ai đó ở những nơi ấy?". "Tất nhiên, tôi đã làm quen được với vài người phụ nữ". Trước sự truy hỏi khá gắt gao của ông già người Hoa, tôi phải thú nhận là không thể cùng ai trong số đó giữ được mối quan hệ kéo dài được đến vài tháng.

– Thế chẳng lẽ quán cà phê, vũ trường, câu lạc bộ... hoàn toàn không phải là nơi phù hợp để tìm kiếm "một nửa kia của đời mình" sao? – Chàng trai hỏi.

– Đúng vậy! – Ông Backman khẳng định – Dĩ nhiên ở những nơi ấy thỉnh thoảng người ta cũng có thể may mắn tìm được ý trung nhân, song bạn cứ thử tưởng tượng xem: ở một nơi mịt mù khói thuốc, nhạc mạnh như nện vào tai, hai người nói chuyện với nhau phải gào lên mới nghe rõ, thì liệu đó có phải là nơi chốn để tìm kiếm tình yêu hay không?

– Thế đâu mới là nơi phù hợp nhất cho việc đó? – chàng trai hỏi. Chàng cũng từng đến các quán bar, vũ trường, câu lạc bộ để tìm kiếm tình yêu.

– Nơi nào ư? Nơi ấy hoàn toàn phụ thuộc vào ý thức của chính bản thân bạn.

– Ý ông muốn nói là...

– Ông già người Hoa đã giải thích cho tôi: "Nếu muốn tìm được tình yêu chân chính, trước hết bạn phải tìm được cho mình một người bạn". Vâng, chỉ đơn giản

thế thôi mà trước đó tôi chưa hề nghĩ ra. Chúng ta, đặc biệt là giới trẻ, thường quan niệm rằng sự lôi cuốn về mặt hình thể và sự hấp dẫn về mặt thể xác là yêu cầu cơ bản nhất trong tình yêu. Tôi không cho rằng hấp lực thể xác hay yếu tố ngoại hình là không quan trọng trong các tiêu chí chọn bạn đời, nhưng nếu chúng ta đang tìm kiếm một tình yêu chân chính, trường tồn và mãnh liệt thì trước hết phải nhận chân được những gì tiềm ẩn ở đằng sau dáng vẻ ngoại hình của đối tượng.

Gốc rễ của tình yêu chân chính xuất phát không từ nhu cầu thể xác mà từ nhu cầu bầu bạn. Nhà văn Pháp Antoin de Saint Exupery có một câu bất hủ: "Yêu nhau không phải là nhìn nhau mà cùng nhìn về một hướng". Trong Kinh Thánh cũng có nói rằng trong một chuyến lữ hành trên đường thiên lý, hai con người không bao giờ có thể trở thành bạn đường nếu giữa họ có sự bất đồng nào đó, dù là nhỏ nhất. Có chung chủ kiến, mục đích, chung những mối quan tâm, biết tôn trọng và kính phục lẫn nhau – đó chính là nền tảng cơ bản của mối quan hệ tình cảm yêu đương lâu dài, bền vững.

– Những điều đó thực sự quan trọng đến vậy sao? – chàng trai dừng tay ghi chép, hỏi.

– Làm sao còn có thể nghi ngờ gì vào điều đó nữa! Lần nọ, một nhóm nhà xã hội học thuộc một trường đại học danh tiếng của nước Mỹ thực hiện một công trình nghiên cứu khoa học về mối quan hệ giữa người với người và đã công bố kết quả đáng kinh ngạc về tầm quan trọng của tình bạn trong quá trình xây dựng tòa lâu đài tình ái. Họ đã tiến hành phỏng vấn hàng nghìn cặp vợ chồng đã sống hạnh phúc bên nhau ít nhất là nửa thế kỷ! Đối với câu hỏi yếu tố nào đã giúp cho tình cảm vợ chồng của họ

được sâu đậm, lâu bền như thế, tuyệt đại đa số các đối tượng được phỏng vấn đều trả lời rằng đó chính là tình bạn. Mỗi người đều cho rằng chồng/vợ mình là người bạn tốt nhất của mình. Từng đôi trong số ấy, vợ và chồng đều cùng có chung sở thích, ý nguyện, chí hướng, hoài bão; họ có quan điểm và mối quan tâm nếu không giống nhau hoàn toàn thì cũng rất gần gũi nhau. Tất cả những thứ còn lại như ngoại hình, tiền bạc, năng lực tình dục... đều được xếp vào hàng thứ yếu. Chỉ tình bạn thôi là đã đủ để bảo đảm cho nghĩa vợ chồng keo sơn bền vững. Thử hình dung xem, dù đói rách nghèo hèn, dù tật nguyền khốn khổ, chỉ cần vợ chồng coi nhau như hai người bạn thân thiết nhất là họ có thể vượt qua tất cả.

Chính điều đó là nguồn cảm hứng cho tôi viết nên cuốn "Những người bạn và những người đang yêu" được bạn đọc gần xa nhiệt tình đón nhận. Nhiều độc giả đã viết thư cho tôi, thố lộ rằng trước đây họ vẫn lầm tưởng tình yêu là kết quả của sự hấp dẫn về mặt ngoại hình và sự ham muốn về mặt thể xác. Nhưng bây giờ thì họ đã hiểu, sự hấp dẫn ngoại hình và lòng ham muốn thể xác không trường tồn mà ngày một hao mòn, vơi cạn, cho đến khi chỉ còn là một con số không tròn trĩnh. Chỉ có tình thương mến nhau như bạn bè mới có thể theo họ đến tận cuối cuộc đời. Vì vậy, khái niệm "bạn đời" tồn tại trong mọi ngôn ngữ trên trái đất này.

Như đã nói, tình yêu có nguồn gốc từ lòng ham muốn thể xác và sự hấp dẫn ngoại hình sẽ chết dần theo ngày tháng, nhưng tình yêu bắt nguồn từ tình bạn thì được bồi đắp mỗi ngày. Bây giờ giả sử có một người phụ nữ tuyệt đẹp nhưng chuyên lọc lừa, gian trá, một người

đàn ông có sức lôi cuốn tuyệt vời nhưng lại vũ phu tàn bạo, bạn đánh giá như thế nào về sắc đẹp đó, sự lôi cuốn đó?

Chính vì vậy, khi đi tìm nửa kia của đời mình, chúng ta không nên chỉ tập trung vào mặt ngoại hình mà trước hết phải tìm được một người bạn tâm đầu ý hợp trong mọi mặt của cuộc sống.

Chàng trai gật đầu thấu cảm. Dường như tự trong bản năng mình chàng cũng đã cảm nhận được điều đó. Sau lần chuyện trò với tiến sĩ Pachia, chàng đã hình dung được bức chân dung ngoại hình và nội tâm về người yêu lý tưởng của mình. Trong những phẩm chất cần thiết của nàng nhất thiết phải có đức tính biết chia sẻ. Vâng, chắc chắn người yêu sẽ phải là người sẵn sàng chia sẻ cùng chàng từ những dự định lớn lao trong cuộc đời cho đến những thú vui nho nhỏ như đi câu cá hay xem phim trinh thám.

– Tôi hoàn toàn nhất trí về những điều ông vừa nói. Vấn đề còn lại là cách thức tiến hành tìm kiếm.

– Muốn kết bạn, trước hết ta phải là một người thân thiện. Muốn tìm được một người bạn thân thiết, bạn phải thân thiện với những ai tỏ ra biết chia sẻ những đam mê và khát vọng của bạn.

– Tôi e rằng điều đó nói thì dễ nhưng làm thì khó.

– Tại sao? Hãy nói cho tôi nghe, bạn có những đam mê gì, những thú vui nào?

– Tôi chơi tem, ưa du lịch dã ngoại và thích xem opera.

– Thế thì đâu sẽ là nơi thích hợp nhất để bạn tìm được người bạn thân thiết nhất của mình: trong những

căn phòng ồn ào, mịt mù khói thuốc của quán bar, vũ trường, tiệm cà phê hay ở câu lạc bộ những người chơi tem, hội du lịch dã ngoại và hành lang khán phòng nhà hát nhạc kịch?

– Tôi đã hiểu ông muốn nói gì. Thế nhưng đối với những người không có một đam mê nào cả thì sao?

– Những người như thế trước hết cần rèn luyện cho mình lòng yêu thích một điều gì đó trong cuộc sống. Họ cần phải tìm thấy ở đó một niềm vui dù nhỏ để rồi dần dần đam mê nó. Chí ít thì con người ta cũng cần phải có một thú vui nho nhỏ nào đó như câu cá, trồng hoa, thêu thùa hay thể thao, văn nghệ... Chỉ cần có một thú vui hay niềm đam mê nào đó, chắc chắn con người sẽ tìm thấy quanh mình những người có cùng sở thích – chẳng trách người Trung Hoa có câu "Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu". Nếu không có điểm gì chung với một người nào đó thì bạn với người đó khó có thể trở thành hai người bạn thân thiết, vâng, có thể nói là không bao giờ.

– Ôi, khi ông nói ra những điều ấy tôi mới thấy mọi chuyện thật là đơn giản.

– Vâng, đơn giản thôi, nhưng thường khi chúng ta lại không bao giờ nghĩ đến chúng. Trong lĩnh vực xây dựng gia đình, con người ta chỉ nhăm nhăm tìm vợ hoặc tìm chồng mà không biết rằng muốn thế, trước hết phải xây dựng một tình bạn vững bền, chung thủy; và rồi tình yêu đôi lứa sẽ nảy sinh trong quá trình xây dựng tình bạn ấy. Nghĩa là trước hết phải tìm một người bạn – nếu đó thực sự là một người bạn đúng nghĩa thì chắc chắn cũng sẽ là người bạn đời tuyệt vời, đích thực.

– Tuy nhiên, khi kết bạn với một người nào đó chưa hẳn đó là người sẽ mang lại cho ta hạnh phúc – chàng trai rụt rè nhận xét.

– Đúng vậy! Nhưng như vậy thì chưa thể gọi là tình bạn, cũng có nghĩa chưa phải là tiền đề của tình yêu.

– Cũng lại có những trường hợp mà người ta gọi là "tiếng sét ái tình": hai người phải lòng nhau từ cái nhìn đầu tiên; hoặc có những trường hợp họ đến với nhau bởi những sự hấp dẫn, lôi cuốn bên ngoài, thậm chí chỉ là để thỏa mãn nhu cầu thể xác, thế rồi dần dà họ trở thành hai người bạn đúng nghĩa và giữa họ nảy nở tình cảm yêu đương đích thực – chàng trai của chúng ta bắt đầu mạnh dạn hơn trong việc đưa ra những nhận định của mình.

– Tất nhiên, mọi chuyện đều có thể. Những trường hợp như thế không phải là quá hiếm. Nhưng hãy nhìn vào bản chất của vấn đề: tình bạn, dù đến với hai người bằng con đường nào – trước khi họ có thể mạnh dạn nắm tay nhau hay sau khi họ đã cùng nhau chăn gối – cũng vẫn là điều kiện tiên quyết của tình yêu chân chính. Không những thế, tình bạn còn là một phần không thể thiếu, một yếu tố vô cùng quan trọng trong tình yêu của họ một khi họ còn yêu nhau cho đến hết cuộc đời. Chính vì thế, một trong những câu hỏi tốt nhất mà bạn có thể đặt ra cho mình nếu còn băn khoăn trước đối tượng mà bạn đang lựa chọn: "Đây có phải là người bạn tốt nhất của mình không?". Nếu câu trả lời là phủ định thì hãy cân nhắc thật kỹ trước khi quyết định gắn cuộc đời mình vào cuộc đời người đó.

Ông Backman tạm dừng lời chờ chàng trai ghi chép. Ghi xong, chàng trai ngước lên hỏi:

– Thế những người đã "lỡ" lập gia đình trước khi kịp nắm bắt những điều bí mật này thì sao? Họ có cho rằng một khi đã "gông đeo cổ, nhợ buộc chân" thì dẫu có nghĩ đến chuyện xây dựng tình bạn với ông xã hay bà xã cũng đã muộn rồi?

– Không bao giờ là muộn! – ông Backman khẳng định – Chính tình bạn, dù được xây dựng một cách muộn màng, đã cứu biết bao cuộc hôn nhân đang đứng trước nguy cơ tan vỡ! So với hai người chưa bị ràng buộc bởi tờ hôn thú, việc xây dựng tình bạn giữa hai vợ chồng, dù đã tình hết nồng duyên thôi đượm, vẫn thuận lợi hơn rất nhiều. Chỉ cần hai người tìm lại được một điểm chung nào đó dù là nhỏ nhất. Chẳng hạn, giả dụ thời son trẻ, thậm chí thời hai người còn đang tìm hiểu nhau, họ cùng thích một bộ phim nào đó, nếu bây giờ một trong hai người đi tìm mua đĩa DVD phim ấy về mở lên và mời người kia cùng xem thì thật tuyệt. Đừng xem thường những hành vi tưởng như "nhỏ nhặt" ấy. Một đốm lửa nhỏ có thể làm bùng lên đám cháy lớn. Biết đâu buổi xem phim tại gia ấy khơi dậy trong lòng họ ý muốn tới rạp như ngày nào thủa còn son trẻ. Rồi một chiều cuối tuần nào đó, người chồng hoặc người vợ chìa ra cặp vé. Thế là họ giúp nhau sửa soạn trang phục để tới rạp cho kịp xuất chiếu. Trong rạp, những tình cảm thuở thanh xuân chợt ùa về, rất có thể họ sẽ choàng tay ôm vai nhau như một đôi tình nhân trẻ tuổi. Tan phim ra, thay vì về nhà phải nấu nướng, họ đưa nhau đi ăn tối ngoài tiệm. Ăn xong, người chồng muốn kéo vợ ra quán gió ngoài trời ở công viên vừa chuyện trò vừa nhâm nhi thêm cốc bia hay li rượu, nhưng người vợ khẽ bảo: "Thôi, tuần qua anh làm việc nhiều đã mệt rồi, mình về nghỉ đi". Bạn thấy không, tình bạn trong

đời sống vợ chồng đại để là như thế đấy. Đó không phải là chuyện hoang tưởng. Những tình huống như trên có thể xảy ra với bất cứ đôi vợ chồng nào, có khác chăng chỉ ở nguyên cớ – nếu không phải chuyện xem phim thì cũng là một chuyện gì đó tương tự. Thế mà cách đó chỉ vài tháng, thậm chí vài tuần thôi, một trong hai người, hay có khi cả hai người, đã từng thở dài khi nghĩ đến nước cuối cùng là phải đâm đơn ra tòa xin ly dị . Nói đến chuyện ly hôn, tôi xin kể một câu chuyện thật về đôi vợ chồng anh bạn của tôi. Khi cảm thấy không thể chịu cảnh "cơm không lành, canh không ngọt" với nhau lâu hơn được nữa, họ đâm đơn ly dị . Theo đúng lịch, họ đến tòa để nghe phán quyết. Song hôm ấy, do một sự trục trặc nào đó từ phía tòa án mà phiên xử của họ bị hoãn lại mất mấy tiếng đồng hồ. Chờ đợi quá lâu, họ đành ra ngoài giải khát. Do cùng thích kem Wall (xin lưu ý, đây là một chi tiết vô cùng đắt giá), họ đi tìm quán kem hiệu này. Quầy kem rất đông người, khách phải xếp hàng chờ đến lượt. Người chồng đến trước, đứng vào hàng, lúc sau nhìn lại thì thấy người vợ đứng sau mình khoảng chục người. Người chồng ra hiệu cho người–vợ–sắp–ly–dị của mình ngồi vào bàn chờ, lát sau anh ta mua được hai phần kem mang lại. "Ôi, anh ấy vẫn galăng với ta như ngày nào!" – người vợ bất chợt thầm nghĩ. Người chồng cũng cảm động khi nhận thấy là vị trí dành cho anh ta đã được người vợ trải khăn ăn tử tế. "Những lúc ở nhà, ta đã không nhận ra sự chu đáo của cô ấy". Thế rồi rào cản vô hình giữa họ dường như đã được một bàn tay nào đó tháo dỡ. Vừa ăn kem, họ vừa nói về chương trình tìm kiếm việc làm cho đứa con sắp ra trường của họ. Như vậy, từ sở thích chung (thích ăn kem), họ đã được dẫn

dắt đến mối quan tâm chung (đứa con). Chưa hết. Ngồi một lúc, người vợ nhắc (thói quen cố hữu của các bà vợ là nhắc nhở chồng): "Thôi ta vào tòa đi kẻo muộn". Thật tai hại! Đó chỉ là một câu nói vô tình, theo thói quen nhắc nhở thôi chứ không phải đến lúc đó người vợ vẫn thực sự còn muốn ly dị . Nhưng may sao người chồng không để ý đến cái ý nghĩa tai hại nọ mà lại tư duy theo hướng khác. Anh ta gạt phắt đi: "Ôi dào, cái lũ quan liêu mọt giấy ấy thì còn lâu mới bắt tay vào công việc được". Không ngờ điều này lại đánh trúng nỗi niềm đang chứa chất trong lòng người vợ: "Đúng thế. Vụ kiện ở công ty em kéo dài mấy tháng rồi mà vẫn còn nhùng nhằng chưa dứt điểm được. Tất cả chỉ vì năng lực của đám quan tòa quá yếu kém". Thế là họ tìm thêm được một cái chung nữa: quan điểm (trong trường hợp đang xét là với bộ máy công quyền). Kết cục câu chuyện thế nào, chắc bạn cũng đã rõ. Họ quyết định rút đơn để khỏi phải dây dưa với "đám mọt giấy" mà họ chẳng ưa gì, để cùng lo tìm việc cho con và để cùng chăm lo cho nhau như thuở cơm còn lành, canh còn ngọt. Tất cả bắt đầu lại từ đầu từ một điểm chung nho nhỏ (sở thích ăn kem). Họ lại trở thành đôi bạn, vâng, đôi bạn đời tuyệt vời.

– Xin phép được hỏi ông câu cuối: Ông đã gặp được người bạn đời lý tưởng của mình?

– Tất nhiên. Tôi gặp nhà tôi ở câu lạc bộ những người yêu thích du lịch hoang dã. Lúc đầu, chúng tôi không có gì là tỏ ra lôi cuốn, hấp dẫn đối với nhau, ít nhất là về mặt ngoại hình và những biểu hiện bên ngoài như giọng hát hay hay tài tháo vát chẳng hạn. Nhưng dần dà, qua gần gũi tiếp xúc, dường như bắt đầu có sự thay đổi đáng kể trong quan hệ. Chúng tôi cảm thấy rất vui

khi được gặp nhau, tinh thần phấn chấn những khi ở bên nhau. Một chuyến du lịch dã ngoại nào đó nếu vắng mặt một trong hai người thì người kia cảm thấy sự hứng thú dường như giảm đi mất một nửa. Qua tìm hiểu lẫn nhau, chúng tôi phát hiện ra là giữa chúng tôi có rất nhiều điểm chung: sở thích, chủ kiến, lòng đam mê, khát vọng... Nếu trong một tổ chức chính trị thì người ta có thể gọi đó là hai con người cùng chí hướng. Thế rồi tình yêu nảy nở. Nụ hôn đầu tiên xuất hiện. Cuối cùng, chúng tôi nhận ra là không thể sống thiếu nhau. Và hôn nhân là kết cục tất yếu...

Tối hôm đó, trong sổ tay của chàng trai của chúng ta lại đầy thêm những những dòng thu hoạch sau đây:

Muốn tìm được tình yêu chân chính, trước hết phải tìm được một người bạn chân chính.

Yêu nhau không phải là nhìn nhau mà cùng nhìn về một hướng.

Đối với tình yêu, điều quan trọng không phải ở cái vẻ bên ngoài của con người mà là cái thực chất bên trong.

Những điểm chung như sở thích, đam mê, khát vọng, hoài bão, quan điểm... là cơ sở để xây dựng tình bạn; tình bạn là cột sống của tình yêu, tình yêu là chỗ dựa vững chắc của hôn nhân và cuộc sống gia đình.

Bí mật thứ năm

SỨC MẠNH CỦA NHỮNG CỬ CHỈ ÂU YẾM

Ngày hôm sau, chàng trai của chúng ta đến bệnh viện để gặp gỡ với một người nữa, người thứ năm trong bản danh sách của ông già người Hoa – bác sĩ Peter Yang. Bác sĩ Yang là trưởng khoa ngoại của bệnh viện. Vốn gốc gác Á Đông nên dáng người ông hơi mảnh, tóc rất đen và đôi mắt màu nâu thẫm. Khi chàng trai bước vào phòng, ông đứng dậy niềm nở đón chào bằng một cái bắt tay thật chặt.

– Xin chào, rất vui vì được gặp bạn – Bác sĩ Yang tươi cười nói.

– Chào bác sĩ. Tôi cũng rất lấy làm hân hạnh được làm quen với bác sĩ. Rất cảm ơn bác sĩ đã dành chút thì giờ quý báu cho tôi.

– Ồ, không dám, không dám. Mời ngồi. Bạn dùng trà nhé, hay cà phê?

– Nếu có thể, xin được dùng trà ạ.

Bác sĩ Yang mở cửa nhờ người thư ký mang trà vào rồi quay lại nói với chàng trai:

– Nào, hãy cho tôi biết rõ, bạn gặp ông già người Hoa ấy khi nào?

Khi chàng trai kể cho bác sĩ Yang nghe xong cuộc kỳ ngộ của mình với ông già người Hoa, cô thư ký mang vào hai tách trà nóng hổi. Chủ khách vừa uống trà vừa đàm đạo.

– Tôi gặp ông già người Hoa ấy cách đây đúng 15 năm về trước – Bác sĩ Yang bắt đầu câu chuyện – Lúc bấy giờ tôi vừa mới được công nhận là bác sĩ phẫu thuật chính và đã khá am hiểu chuyện đời – ít nhất là lúc đó tôi cảm thấy thế. Ngày ấy, mối quan tâm duy nhất của tôi là công việc, tư tưởng của tôi chỉ tập trung vào việc rạch bụng bệnh nhân, cắt xẻo những thứ cần cắt xẻo rồi khâu vết mổ lại. Qua hàng trăm ca như thế, tay nghề của tôi trở nên cực kỳ thành thục, tôi mổ xẻ cứ gọi là trơn tru y như cái máy. Nhưng cho đến lúc đó, tôi vẫn chưa bao giờ ngồi xuống bên giường bệnh nhân của mình để chuyện trò cùng họ.

– Thật thế ư? Tại sao?

– Vì lúc đó tôi cho rằng làm như thế chỉ tổ mất thì giờ vô ích. Thời bấy giờ tôi cho rằng ngồi bên giường chuyện trò, an ủi bệnh nhân là việc của y tá, hộ lý, điều dưỡng viên. Thậm chí tôi còn tỏ ra không hài lòng với các bác sĩ thực tập nếu họ bỏ thì giờ ra để ngồi trò chuyện với bệnh nhân. Trong trường y, tôi đã được dạy rằng vốn quý nhất và cũng là niềm tự hào của bác sĩ phẫu thuật chính là sự khéo léo của đôi bàn tay. May sao, cuộc trò chuyện cùng ông già người Hoa đã giúp tôi nhận thức được rằng đẳng cấp của nhà phẫu thuật được đánh giá không phải ở đôi bàn tay mà là ở trái tim!

Chàng trai của chúng ta nghe như nuốt lấy từng lời. Bác sĩ Yang nói tiếp:

– Lần nọ, như thường lệ, tôi đi tua buổi sáng. Sáng hôm ấy dường như mọi việc đều bình thường, không có chuyện gì đặc biệt. Thế rồi khi ghé vào phòng bệnh nọ, tôi bỗng nhìn thấy một nam y tá đang ngồi bên giường bệnh, cầm tay bệnh nhân.

– Này anh bạn, hình như công việc đang chờ anh đấy, tại sao còn ngồi đây? – Tôi nói với vẻ không hài lòng.

Người y tá từ từ quay mặt về phía tôi. Tôi không bao giờ quên được nét mặt người ấy lúc đó. Đó là một người đã đứng tuổi. Đôi mắt màu nâu sâu thăm thẳm nhìn thẳng vào mắt tôi.

– Vâng, tôi xin lỗi. Nhưng thưa bác sĩ, một khi bác sĩ không thực hiện công việc của mình thì phải có ai đó làm việc ấy chứ.

Không cần phải miêu tả là tôi giận đến thế nào, vâng, thật sự là tôi đã giận đến tím mặt.

– Nào bây giờ thì hãy nghe đây... – tôi gằn lên từng tiếng. Nhưng không đợi tôi nói hết câu, người y tá đã đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng và nói khẽ:

– Vâng, tôi xin chấp hành mọi y lệnh, nhưng không phải là ngay bây giờ. Bây giờ, bà ấy cần phải được nghỉ ngơi...

Tôi giận sôi. Làm sao mà một y tá, dù là người có tuổi, lại có thể dám cả gan ăn nói như thế với tôi – một bác sĩ đầy uy tín. Mà bà bệnh nhân ấy thì có gì đâu, chúng tôi đã xác định là bà ta bị một khối u trong não, chỉ còn có trời cứu được mà thôi.

– Bà ấy chẳng còn... – Tôi gắt lên. Nhưng không không để tôi nói hết câu, người y tá già, vâng, chính ông già người Hoa ấy đấy, đã lại đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

– Không phải lúc này, xin bác sĩ, không phải lúc này...

Tôi giận giữ đi ra ngoài hành lang, có ý đứng đợi để sạc cho ông một trận. Nhưng khi vừa bước ra và khép cánh cửa lại sau lưng, người y tá già đã nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói rất tự tin:

– Bà ấy sẽ sống, thưa bác sĩ, sẽ sống!

– "Bà ấy sẽ sống" nghĩa là sao? Ông muốn nói gì? – Tôi hỏi dồn – nên nhớ là bà ấy bị u não, vô phương...

– Bác sĩ đã bao giờ chứng kiến việc bệnh nhân tự hồi phục và sau đó vẫn tiếp tục sống khỏe dù các thầy thuốc đã khẳng định chắc chắn về cái chết của người đó?

– Dĩ nhiên là điều đó đã từng xảy ra – Tôi bắt đầu bối rối – Nhưng...

– Bác sĩ nghĩ sao về những trường hợp như thế?

– Tôi... bó tay! Và không chỉ mình tôi! Ai mà giải thích được cơ chứ. Đó chỉ là những sự lạ đang chờ lời giải đáp trong tương lai.

– Không phải thế đâu, thưa bác sĩ. Đó chính là phép nhiệm màu! – ông ta nói một cách nghiêm túc – Và điều gì đã tạo nên những phép nhiệm màu như thế? Xin nói ngay: Tình yêu! Tình yêu là sức mạnh toàn năng trong toàn bộ vũ trụ này, mạnh hơn, hiệu quả hơn bất kỳ phương thuốc nào. Nếu không có tình yêu thì nhà phẫu thuật chỉ là một người thợ không hơn không kém, vâng, chỉ là một người thợ chứ chưa phải là bác sĩ.

Nói xong những lời này, ông trao cho tôi một mẩu giấy và nói:

– Nếu anh muốn học để trở thành bác sĩ thì hãy gặp những người có tên trong mẩu giấy này.

Tôi liếc nhìn mẩu giấy. Trong đó có 10 cái tên và 10 số điện thoại. Khi tôi ngẩng lên, vị y tá già người Hoa đã biến mất. Tôi vẫn còn rất giận cái lão già "vô lễ", vẫn còn uất vì những gì ông vừa nói với tôi. Vì thế, tôi đến thẳng phòng hành chính quản trị, với hy vọng tìm cho ra lão để trút cơn giận dữ. Nhưng theo sổ sách của phòng thì ở khoa ngoại chẳng có ai là y tá già người gốc Hoa cả. Tôi càng điên tiết, lục tung tất cả hồ sơ cá nhân của toàn bộ nhân viên bệnh viện. Vô ích. Không có nhân viên nào như thế cả. Tôi vẫn cay cú cho rằng chẳng qua trong khâu lưu trữ hồ sơ có sai sót gì đó – lỗi máy vi tính khi nhập dữ liệu chẳng hạn – chứ chắc chắn là ông già người Hoa nọ đang làm việc trong bệnh viện này. Từ ngày đó tôi vẫn để tâm theo dõi, kể cả trong kho hồ sơ lẫn ở hành lang bệnh viện, những mong có ngày túm được ông. Mọi nỗ lực của tôi đều vô ích. Dần dà tôi cũng quên đi chuyện ấy. Thế rồi một ngày kia, khi tôi đã về nhà sau một ngày làm việc căng thẳng, bỗng y tá trực gọi điện mời tôi đến bệnh viện gấp. Thì ra nữ bệnh nhân bị u não mà chúng tôi tưởng chỉ còn chờ chết đã có thể ngồi dậy và cảm thấy thèm ăn! Bà ta còn nói là đã thấy khỏe hẳn ra.

Khi đến nơi, tôi không thể tin vào mắt mình: trước mặt tôi là một bệnh nhân đang trong giai đoạn hồi phục sức khỏe. Ai mà tin được đó là một con người suốt mấy tháng trời phải khốn khổ vì chứng buồn nôn và nhức đầu chóng mặt vì khối u trong não và chỉ mới mấy ngày trước đây đã phải chịu một ca mổ

não mà tất cả các thầy thuốc tham gia kíp mổ đều cảm thấy vô vọng.

Bà bệnh nhân chân thành cảm ơn tôi, nói rằng có lẽ nhờ ca mổ gần đây nhất đã thành công tốt đẹp mà bà khỏi bệnh. Vâng, thật khó tin, nhưng quả thật đó là một phép nhiệm màu không ai có thể chối cãi được! Tôi không hình dung được là ông già người Hoa nọ đã làm điều gì cho bà bệnh nhân này, song tôi nghĩ chắc chắn ông đã thực hiện một điều gì đó. Để làm sáng tỏ điều này, chỉ còn có một cách là phải gặp gỡ những người trong bản danh sách mà ông ta đã đưa cho tôi.

Thì ra những người ấy đều đã từng gặp gỡ ông già người Hoa và lần lượt tiết lộ cho tôi những điều bí mật của tình yêu chân chính. Trước đó, tôi chưa bao giờ được nghe nói về những bí mật của tình yêu và luôn giữ thái độ bất hợp tác với những chuyện đại loại như thế – tức những chuyện mà tôi, cũng như hàng triệu người bình thường khác, không được dạy ở bất cứ cấp học nào. Có điều, lúc đó do tò mò và tự ái nghề nghiệp, tôi rất quan tâm đến chuyện ông già người Hoa đã làm gì để mang lại phép màu cho bà bệnh nhân mà chúng tôi, các thầy thuốc đầy uy tín, tưởng rằng vô phương cứu chữa. Tôi chưa từng nghĩ tình yêu cũng có vị trí nào đó trong điều trị và phục hồi cũng như giữ gìn sức khỏe, vì đối với một nhà khoa học như tôi thì đó là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt. Quả thực, cứ giở giáo trình của bất cứ trường đại học y khoa nào trên thế giới ra mà xem, không có một trường y nào dạy sinh viên là có một mối liên hệ nào đó giữa tình yêu và cơ chế điều trị cũng như phục hồi sức khỏe cả. Nhưng trên thực tế, chẳng hạn trường hợp mà tôi đang chứng kiến, thì dường như lại tồn tại mối liên hệ ấy.

Vâng, ông già người Hoa hoàn toàn có lý: Tình yêu là liệu pháp hiệu quả nhất!

– Thật vậy sao – Chàng trai thốt lên kinh ngạc.

– Đúng vậy. Điều đó hoàn toàn chính xác! Dù khó tin, nhưng đó là sự thật – Bác sĩ Yang khẳng định – Sau đó người ta đã phải tiến hành những công trình nghiên cứu khoa học và kết quả là đã chứng minh được rằng chỉ số nguy cơ mắc bệnh hiểm nghèo ở những người có cuộc sống gia đình hạnh phúc ấm êm thấp hơn đến 10% so với những người không có được điều may mắn đó. Ngoài ra, ở những bệnh nhân có cảm nhận mình được yêu thương chân thành, tiến trình thoái bệnh cũng diễn ra nhanh hơn, mạnh hơn, hiệu quả hơn.

– Ôi, kỳ diệu thật – chàng trai bật ra lời thán phục.

–Đúng, thật là kỳ diệu! – Bác sĩ Yang đáp với vẻ hưng phấn – Đó cũng là một tin vui cho tôi và cho tất cả những ai trên thế gian này chuyên làm nghề... chữa bệnh. Khi tôi biết được những điều bí mật của tình yêu, tôi bắt đầu nhận ra những thay đổi lớn nhỏ trong cuộc sống của bản thân mình.

– Bác sĩ có thể cho biết cụ thể hơn không ạ?

– Cuộc sống của tôi đã thay đổi trên mọi phương diện. Mối quan hệ giữa tôi với cha mẹ cũng như với bạn bè trở nên tốt hơn, gần gũi hơn, gắn bó hơn. Tôi cũng đã kịp thời hàn gắn được mối tình đang trên bờ đổ vỡ – người yêu, mà bây giờ là vợ tôi, đã nhận ra ở tôi một con người khác hẳn. Nhưng điều quan trọng nhất là tôi đã có những thay đổi cơ bản trong ý thức nghề nghiệp của mình. Từ ngày ấy, tôi bắt đầu cảm nhận về các bệnh nhân của tôi như những con người theo đúng nghĩa chứ không chỉ đơn thuần là những cái tên trong

hồ sơ bệnh án. Nhưng điều tuyệt vời nhất mà tôi khám phá ra và biết đâu được, điều bí mật này rất có thể sẽ là một đóng góp cho lĩnh vực y khoa: đó là sức mạnh của những cử chỉ vuốt ve, âu yếm hay nói theo ngôn ngữ khoa học là sự đụng chạm thân thể.

– Xin bác sĩ nói rõ hơn một chút ạ.

– Sự đụng chạm thân thể có một sức mạnh tuy vô hình nhưng cực kỳ to lớn. Sức mạnh ấy có khả năng kết nối hai con người với nhau, phá bỏ mọi rào cản. Con người ta dù vô cảm đến mấy cũng không thể không cảm nhận tác động của sự đụng chạm thân thể. Năng lượng siêu hình của những cử chỉ vuốt ve âu yếm có thể tạo ra phép nhiệm màu, làm nên điều kỳ diệu.

Cách đây không lâu, tại một bệnh viện ở Luân Đôn, các nhà nghiên cứu đã tiến hành một cuộc thử nghiệm rất thú vị. Thông thường, vào buổi tối trước ngày mổ, bác sĩ phẫu thuật đi đến với các bệnh nhân ngày mai sẽ lên bàn mổ, trả lời các câu hỏi của họ, giải thích những thắc mắc nếu có và cung cấp cho họ những thông tin tổng quan về ca mổ. Ở cuộc thử nghiệm này, trong lúc chuyện trò, giải đáp, giải thích..., bác sĩ cầm tay một số bệnh nhân như một cử chỉ động viên, an ủi. Diệu kỳ thay, sau khi được mổ, những bệnh nhân này phục hồi sức khỏe nhanh gấp ba lần so với nhóm đối chứng (tức những bệnh nhân mà bác sĩ chỉ tiếp xúc bằng ngôn ngữ, không cầm tay). Rõ ràng là khi chúng ta đụng chạm vào thân thể ai đó trong tinh thần thân thiện, tương tự như những cử chỉ vuốt ve, âu yếm, thì công năng sinh học của cả hai bên đều có sự thay đổi theo chiều hướng tốt: cơ thể giảm tiết các loại hormon gây stress, thần kinh bớt căng thẳng, hệ miễn dịch được củng cố

và tất cả những điều đó tác động tích cực lên trạng thái tinh thần, tình cảm của con người.

Sau khi cập nhật các thông tin nói trên, tôi bắt đầu một chương trình có tên "Cầm tay", tiến hành ngay trong khoa ngoại của mình tại bệnh viện, như một cuộc thử nghiệm khoa học nho nhỏ. Theo quy định của chương trình, tất cả những ai trong công việc có tiếp xúc với bệnh nhân, đều phải cầm tay bệnh nhân khi trao đổi với họ bất cứ điều gì, nếu là người cùng giới thì có thể ôm lưng, choàng vai, tùy trường hợp cụ thể. Chỉ sau một năm thực hiện chương trình, khoa ngoại như lột xác hẳn, bình quân thời gian điều trị của bệnh nhân giảm xuống còn một nửa, đặc biệt là không còn bệnh nhân nào tỏ ý không bằng lòng về chuyện này hay chuyện khác như thỉnh thoảng vẫn thấy trước đây. Lãnh đạo bệnh viện rất hài lòng, các khoa khác cũng noi theo, học tập kinh nghiệm. Tôi nhớ, lần nọ, trong hành lang bệnh viện, tôi nhìn thấy một chú bé bị liệt não phải ngồi xe lăn. Tôi bước đến gần, chào hỏi chú, cúi xuống ôm vai chú, hỏi han về sức khỏe. Chú bé bỗng mở miệng, ú ớ điều gì đó (người liệt não không nói được), mắt chú rưng rưng. Chú bé ôm lấy hai cánh tay tôi, ghì chặt. Những người chứng kiến không ai cầm được nước mắt. Các nhân viên chăm sóc cho biết, đây là lần đầu tiên sau ba năm được điều trị ở đây, chú bé có những cử chỉ "con người" như vậy (người liệt não sống đời sống thực vật).

– Thật tuyệt!

– Tiếng lành đồn xa, các nhà tâm lý học cũng bắt đầu để ý kết quả chương trình của bệnh viện chúng tôi. Khoa tâm lý học trường đại học thành phố chúng ta tiến hành một cuộc thử nghiệm để xác định tác động

về mặt tâm lý của sự đụng chạm thân thể. Trên đường phố đông người, cạnh một buồng điện thoại công cộng, người ta bố trí một người phụ nữ hỏi xin người qua đường một ít tiền xu để gọi điện thoại, lúc đó điện thoại thẻ chưa phổ biến như bây giờ. Ngày đầu tiên, rất ít người cho tiền. Ngày hôm sau, theo chỉ đạo của nhóm nghiên cứu, người phụ nữ này áp dụng chiến thuật khác: khẽ chạm vào tay người mà mình đang xin tiền, không phân biệt người đó là nam giới hay nữ giới. Hầu như ai cũng sốt sắng móc vài xu đưa ra giúp người phụ nữ nọ gọi điện thoại. Kết quả, số tiền xu xin được của ngày hôm đó nhiều gấp hàng chục lần so với ngày hôm trước.

Bây giờ thì chắc bạn đã hiểu, sự đụng chạm cơ thể có thể tác động như thế nào đến tâm lý, tình cảm con người. Đôi bàn tay con người quả là kỳ diệu! Vâng, chính sự giao tiếp trực tiếp bằng tay như bắt tay, ôm hay những cử chỉ vuốt ve âu yếm tỏ ra cực kỳ quan trọng trong việc trao và nhận tình yêu.

Chàng trai của chúng ta lặng lẽ gật đầu. Chàng nhớ lại, trong cuộc sống hàng ngày, bản thân chàng còn có quá ít sự giao tiếp bằng tay với những người thân trong gia đình, với bạn bè; hình như chàng chưa từng có cử chỉ ôm choàng thân thiện với bạn bè, thậm chí với anh em ruột. Đi xa về, gặp cha mẹ, trong khi chào hỏi, chàng cũng chỉ nắm tay họ một cách qua loa, chiếu lệ. Cái bắt tay của chàng trong giao tiếp gần như chỉ là hình thức, không bao giờ thể hiện tình cảm nồng ấm hay dịu dàng, thân thiết.

– Nhưng liệu việc cầm tay, ôm ấp có tỏ ra sỗ sàng quá không? – chàng hỏi bác sĩ Yang.

– Quan trọng là ở tâm thế của người thực hiện cử chỉ đó. Nếu ta mở rộng vòng tay như một cách thể hiện mở rộng lòng mình thì không có gì là sỗ sàng, khiếm nhã cả. Dĩ nhiên mọi chuyện đều phải tùy thuộc tình huống, hoàn cảnh. Nếu ở ngoài đường gặp ai cũng vồ lấy bắt tay hoặc ôm chầm lấy người ta thì không khéo bị cảnh sát bắt đưa vào bệnh viện tâm thần mất!

– Tôi hiểu, dĩ nhiên là chỉ có thể thực hiện điều đó với người quen biết. Song vấn đề ở chỗ làm sao biết được đối phương sẽ phản ứng như thế nào trước những cử chỉ ấy. Mỗi người cảm nhận sự việc theo một cách khác nhau. Có những người, khi ta chìa tay ra một cách rất thiện ý nhưng họ chỉ bắt lại một cách hờ hững; hoặc khi ta niềm nở ôm vai, vỗ lưng họ thì họ lại đẩy ta ra...

– Chính vì thế càng cần phải phá bỏ những rào cản như thế về mặt quan niệm. Ở lứa tuổi của mình, hẳn bạn cũng đã từng trải nghiệm: trong tình yêu, con người ta cần phải mạnh dạn. Bạn có thể bị cô gái ấy hất tay ra, xô ra, thậm chí cho cái tát, nhưng nếu bạn không chủ động thực hiện những cử chỉ của mình thì làm sao đối tượng biết được là trong tâm tưởng bạn đang nghĩ gì, bạn đang háo hức điều gì? Những cử chỉ ấy chính là thay lời muốn nói, là sự mở rộng lòng mình. Trong tình yêu, nếu một trong hai người cứ chờ người kia "đi nước tiên" thì "ván cờ" sẽ mãi mãi dừng lại ở điểm ban đầu, không có gì tiến triển. Trong giao tiếp bình thường, mở rộng vòng tay là mở rộng lòng mình, còn trong tình yêu, mở rộng vòng tay chính là mở rộng cánh cửa trái tim mình, anh bạn ạ, không có gì mà phải e ngại. Nếu đối tượng không cảm nhận được điều đó thì cũng có

nghĩa đối tượng không xứng đáng để ta trao hiến tình yêu của mình. Một giải pháp khác sẽ là điều cần thiết. Hy vọng bạn hiểu.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta lại ghi đậm vào sổ:

Sự đụng chạm thân thể – những cử chỉ vuốt ve, âu yếm – là một trong những cách mạnh nhất để thể hiện tình yêu, phá bỏ mọi rào cản tâm lý và củng cố sự cảm thông, hiểu biết lẫn nhau.

Sự đụng chạm thân thể có thể làm thay đổi theo hướng tốt hơn cho công năng sinh học, trạng thái tâm lý, tình cảm và giúp con người dễ dàng đi đến với tình yêu hơn.

Sự đụng chạm cơ thể không chỉ có tác dụng trị liệu mà còn có thể sưởi ấm trái tim. Khi ta mở rộng vòng tay chính là ta đang mở rộng trái tim mình.

Bí mật thứ sáu

SỨC MẠNH CỦA NGUYÊN TẮC "TỰ DO"

Hai hôm sau, chàng trai của chúng ta đã ngồi trong một quán cà phê ở trung tâm thành phố để gặp gỡ với người thứ sáu trong danh sách – đó là cô Judeat Renshow.

Tuy đã có chồng và hai con, nhưng chỉ đang ở độ tuổi ngoài 30 nên Renshow trông vẫn còn khá trẻ trung, xinh đẹp.

– Lần đầu tiên tôi được nghe nói đến những bí mật của tình yêu chân chính là 11 năm về trước – Renshow nói – Lúc đó tôi đang bị khủng hoảng tình cảm, nói thẳng ra là thất tình. Vâng, tôi và người yêu vừa chia tay nhau sau nửa năm yêu đương thắm thiết. Khi người yêu của tôi nói chúng tôi tốt hơn hết là không nên gặp nhau nữa, tay chân tôi như muốn rời, muốn rụng, đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Tôi bỏ ăn, mất ngủ, không thể tập trung vào bất cứ công việc gì và gầy sút đi nhanh chóng, đến nỗi nhiều người quen không thể nhận ra tôi. Hàng tháng sau, tôi vẫn còn

bàng hoàng thảng thốt, không tin được là mối tình của tôi đã tan vỡ.

Thế rồi lần nọ, sau khi tan lễ, tôi ra ngồi một mình trên ghế đá trong vườn hoa phía trước nhà thờ. Ông già người Hoa lại gần và ngồi xuống ghế bên cạnh tôi. Ông lôi trong bọc ra một túi giấy đựng bánh mì vụn và bắt đầu ném mẩu vụn bánh mì cho lũ bồ câu ăn. Thấy có thức ăn, lũ bồ câu kéo tới mỗi lúc một đông, có đến hàng trăm con, vừa ăn vừa gù một cách hiền hòa. Ông già quay sang chào tôi rồi hỏi:

– "Cô có thích bồ câu không?".

Tôi nhún vai, trả lời:

– "Không thích lắm. Nhưng tôi thấy hình như ông rất thích chúng".

Ông già người Hoa mỉm cười nói:

– "Hồi tôi còn bé, trong làng tôi có một người đàn ông nuôi rất nhiều bồ câu và các loại chim cảnh khác. Ông ta rất tự hào về lũ chim của mình và thường nói với mọi người rằng ông ta cưng quý chúng vô cùng. Một lần, khi ông ta cho lũ trẻ trong làng (trong đó có tôi) xem những con chim của mình, tôi bỗng thắc mắc: "Ông ta nói là yêu quý lũ chim vô cùng, nhưng tại sao ông ta lại nhốt chúng trong lồng mà không thả ra cho chúng tự do bay lượn?". Khi tôi nêu thắc mắc này, ông ta bảo là nếu thả ra thì chúng bay đi mất và sẽ không còn là của ông ta nữa. Tôi vẫn không thông trước lời giải thích đó. Giữ rịt người ta thế mà gọi là yêu với quý thế nào được! Lớn lên một chút, tôi được nghe một câu tục ngữ rất hay, có thể vận dụng vào trường hợp này. Trong ngôn ngữ dân gian nước tôi, câu ấy xúc tích, có vần điệu, nhưng tôi chỉ có thể diễn giải bằng tiếng Anh ý

nghĩa của nó để cô hiểu thôi: "Khi yêu ai, bạn hãy để người đó tự do. Nếu người ấy không bỏ bạn mà đi thì có nghĩa người đó là của bạn. Nếu người ấy đi mất thì có nghĩa trời không cho bạn người ấy".

Chàng trai của chúng ta như thường lệ giở sổ ra ghi chép. Renshow nói tiếp:

– Có lẽ tôi là người khá nhạy cảm. Khi nghe câu chuyện của ông già người Hoa, tôi lập tức cảm thấy dường như ông ta muốn ám chỉ đến trường hợp của tôi. Nhưng làm sao có thể như thế được, vì ông ta chỉ là người qua đường, đâu biết gì về những uẩn khúc trong lòng tôi lúc đó? Nói gì thì nói, câu chuyện của ông già người Hoa này khiến tôi càng băn khoăn, vì nó ứng quá sát vào hoàn cảnh của tôi. Phải, tôi từng luôn muốn giữ rịt người yêu bên mình. Tôi luôn sợ mất anh. Khi anh ra đi, tôi từng cố gắng níu kéo anh trở lại với mình. Không có anh, tôi cảm thấy cô đơn lạnh lẽo đến thê lương. Nhưng như thế có nghĩa là gì? Là ích kỷ chứ không phải là tình yêu.

Ông già người Hoa lại tiếp tục lặng lẽ cho bồ câu ăn. Tôi suy nghĩ rất lung về câu chuyện của ông và cuối cùng buột miệng nói lên thành tiếng:

– "Dù sao thì cũng không dễ dàng gì buông thả người mà mình yêu thương nhất!".

Ông già người Hoa gật đầu. Lát sau ông nói:

– "Nhưng nếu bạn không để cho người ấy tự do thì có nghĩa là bạn không yêu người ấy".

Sau đó, tôi cùng ông già người Hoa nói chuyện khá lâu về chủ đề này và chính trong cuộc trò chuyện đó, ông ta đã hé lộ cho tôi biết về những bí mật của tình

yêu chân chính. Bấy giờ, tôi chỉ là một cô gái trẻ, chưa hiểu biết lắm về cuộc đời. Những gì ông già người Hoa nói ra đối với tôi là cả một đại dương mênh mông về những điều mới lạ. Tôi vỡ ra nhiều lắm. Lúc đó tôi mới hiểu ra, những trang cuộc đời của mình là do chính mình viết ra chứ không phải là bất kỳ ai khác. Số phận của chúng ta được quyết định không chỉ bởi lá số tử vi mà còn bởi cách tư duy, những hành động và những quyết định của chính mình.

Ông già người Hoa chào tạm biệt, sau khi đưa cho tôi một mẩu giấy.

– Mẩu giấy có 10 cái tên và 10 số điện thoại phải không? – chàng trai vội hỏi.

– Đúng vậy – Renshow mỉm cười như đã đoán trước được câu hỏi đó – Tôi lần lượt gặp gỡ với từng người trong danh sách đó và lần lượt biết đến Những bí mật của Tình yêu chân chính. Những bí mật ấy quả thực đã giúp tôi nhiều lắm.

– Cụ thể là những bí mật ấy đã giúp chị như thế nào?

– Về tổng thể, tôi đã nghiệm ra rằng tôi có thể thay đổi quan niệm của mình trong một số lĩnh vực của cuộc sống. Tôi hiểu rằng tôi không phải nạn nhân của số phận mà là chủ của cuộc đời mình. Tất cả những bí mật của tình yêu đã giúp tôi trong nhiều mặt, nhưng đối với riêng tôi thì điều bí mật về nguyên tắc "Tự do" là quan trọng nhất, chí ít là ở giai đoạn tôi đang gặp khủng hoảng trong tình yêu.

Tôi hiểu ra rằng không thể bắt buộc một ai phải yêu tôi. Hơn nữa, nếu ta yêu ai, ta phải để cho người ấy được tự do, nếu không thì ta chẳng hơn gì người đàn ông nuôi chim trong câu chuyện của ông già người Hoa.

Yêu ai, ta phải để cho người ấy tự do lựa chọn quyết định cho chính mình, tự do sống theo ý mình chứ không buộc phải sống theo ý ta.

Dĩ nhiên, việc giao phó người mình yêu cho thần Tự do chẳng phải là dễ dàng gì, song thực sự không thể làm khác được. Nếu không làm thế, ta chỉ thể hiện rằng ta là kẻ ích kỷ, độc ác, tàn nhẫn, độc tài, áp chế. Việc trao tự do cho người mình yêu không phải chỉ nên thực hiện sau khi mối quan hệ yêu đương đã chấm dứt; ngay cả khi đang yêu đương nồng thắm bạn cũng nên để cho người mình yêu được tự do trong mọi chuyện.

– Ý chị muốn nói gì? – chàng trai hỏi – tại sao khi đang yêu mà lại để cho người ấy được tự do? Nếu được tự do, người ấy bỏ ta mà đi mất thì sao?

– Trước hết, con người ta đều cần có khoảng không gian cho riêng mình. Con người cần được tự do trong tất cả các mối quan hệ, nếu không sẽ bị ức chế bởi cảm giác bị giam hãm, tù túng về mặt tư tưởng. Nếu thực sự yêu ai đó, ta phải tôn trọng mọi nhu cầu và mong muốn của người ấy. Khống chế người ấy bằng ước vọng của ta, ràng buộc người ấy bằng những nhu cầu của ta, có nghĩa là ta đang bóp nghẹt trí não và con tim người ấy. Những người đang yêu thường thực hiện những điều ấy do ghen tuông, ích kỷ, sợ mất người yêu... chứ không phải xuất phát từ tình yêu chân chính.

– Vậy có nghĩa khi yêu, ta phải để cho đối tượng tự do lựa chọn, tự do quyết định mọi thứ mà không nên can thiệp vào bất cứ chuyện gì ư?

– Đúng! Và tất cả không chỉ có thế. Không chỉ cần phải giải thoát cho người mình yêu mà còn phải tự giải thoát khỏi những ràng buộc về mặt thể chất, tinh thần.

– Cụ thể là...?

– Chẳng hạn, cần phải thoát ra khỏi những định kiến, quan niệm sai lầm vốn đã ăn sâu trong đầu óc chúng ta.

– Thú thực là tôi chưa hiểu lắm – chàng trai ngừng tay ghi chép, hỏi.

– Chẳng hạn, nếu bạn đã có thành kiến sẵn về một người hay một kiểu người nào đó, điều đó đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến cách hành xử của bạn đối với họ. Nếu cứ giữ mãi thành kiến ấy thì bạn sẽ không bao giờ yêu thương được bất cứ ai trong số đó. Thành kiến có nghĩa là kết tội mà không qua xử án. Mà tuyệt đại đa số thành kiến đều không chính xác, đều sai lầm, thậm chí sai lầm nghiêm trọng.

– Chị có thể nói rõ hơn được không?

– Nghĩa là cần phải giải thoát đầu óc, tư tưởng của chúng ta khỏi mọi thành kiến, vì thành kiến là một trong những trở ngại lớn nhất trên con đường đến với tình yêu chân chính. Ngoài ra còn có những trở ngại không tên mà nếu không đề phòng để tránh, chúng cũng có thể làm cho tình yêu tan vỡ.

– Cụ thể?

– Hẳn bạn từng chứng kiến, trong số những người mà bạn quen biết đã từng xảy ra biết bao cuộc cãi vã ồn ào chỉ vì những chuyện không đâu. Vâng, có thể chỉ vì một chuyện vặt nào đó, họ cũng có thể phùng mang trợn mắt mà cãi cho đến kỳ cùng, đến bao giờ giành được phần thắng thì thôi. Nhưng mấy ai biết rằng chiến thắng ấy có thể phải trả giá bằng sự đổ vỡ mối quan hệ mà hai bên đã dày công vun đắp.

– Tuy nhiên, theo tôi, đôi khi cũng cần thiết phải tranh luận – chàng trai của chúng ta nhận xét – Chẳng hạn, nếu người bạn của ta có điều gì đó sai trái, ta cần phải chỉ ra điều đó.

– Tôi không nói rằng không nên nêu ý kiến của mình. Nhưng nếu vấn đề chưa có gì nghiêm trọng thì chớ nên khơi ra làm đề tài tranh cãi, vì "cái sẩy có thể nẩy cái ung". Lấy thí dụ: nàng nhờ người yêu hỏi địa chỉ của một người bạn học cũ của nàng mà đồng nghiệp của chàng biết. Hôm ấy, do quá bận công việc, chàng quên khuấy mất. Ta có thể hình dung cuộc trò chuyện của họ vào buổi chiều hôm ấy như sau.

Nàng: "Chỉ một việc cỏn con như thế mà anh còn quên thì anh còn nhớ được điều gì nữa cơ chứ!".

Chàng: "Thì ngày mai anh sẽ hỏi, vẫn chưa muộn mà".

Nàng: "Không phải là chuyện muộn hay không muộn, vấn đề ở chỗ anh chẳng quan tâm gì đến em cả...".

Thiết nghĩ không cần phải mô tả thêm về cuộc đối thoại này nữa vì ta có thể biết chắc đến 99% rằng cái lối quy chụp của cô nàng trước sau rồi cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến mối quan hệ giữa hai người, thậm chí có nguy cơ dẫn đến đổ vỡ mối quan hệ. Trên đây chỉ là một thí dụ nhỏ, trong cuộc sống còn có biết bao tình huống có thể dẫn đến tranh cãi nữa. Khi đã xảy ra tranh cãi, một trong hai người có thể thắng sau khi chứng minh được là mình đúng, nhưng từ đó, mối quan hệ của họ chỉ có "thua" mà thôi. Vì thế, đừng nên bỏ thời gian và công sức vào bất cứ cuộc tranh cãi nào.

Chàng trai ghi chép những điều này vào sổ tay và cảm thấy gai ốc nổi đầy mình, vì chàng nhớ lại là mình

đã bao lần tranh cãi với bạn bè, người thân chỉ vì những chuyện không đâu.

– Đôi khi trong cuộc sống – Renshow nói tiếp – bạn phải đứng trước sự lựa chọn như sau: bạn sẽ thành người được yêu thương hay thành người chiến thắng nhưng chẳng được ai yêu mến. Cần cân nhắc kỹ trước khi quyết định: mục đích của ta là giành chiến thắng trong tranh cãi hay giành được cảm tình của đối phương? Nếu mục đích là chiếm tình cảm thì chớ nên tốn công sức vào việc chứng minh ai đúng, ai sai. Cần phải giải thoát bản thân ra khỏi những điều vặt vãnh có thể gây phương hại đến tình yêu của bạn. Cái "tôi" của mỗi chúng ta cũng là một trở ngại cho tình yêu. Tôi cho rằng trong tình yêu không có chỗ cho giận hờn, độc đoán và nhẫn tâm.

– Nhưng làm sao có thể thoát được ghen tuông, hờn giận?

– Câu trả lời có thể gói gọn trong hai chữ: "Tha thứ". Muốn có được tình yêu chân chính, cần phải biết tha thứ cho nhau.

– Còn nếu không tha thứ mà cứ nhất thiết phải ăn miếng trả miếng thì sao?

– Nếu áp dụng triết lý hành xử ấy thì thế giới của chúng ta từ lâu đã trở nên què quặt, thương tích đầy mình rồi! Lòng căm giận chỉ làm cho tâm hồn trở nên tàn phế, còn sự bao dung độ lượng sẽ dọn chỗ để đón nhận tình yêu. Trên thế gian này, không ai dám tự nhận mình là người toàn bích. Nhưng khi học cách tha thứ tức là chúng ta đang tự hoàn thiện mình. Mỗi chúng ta đều có thể mắc sai lầm, nhưng nếu muốn được mọi người tha thứ, chúng ta cần phải biết tha thứ cho mọi

người khi họ mắc phải những sai lầm tương tự. Một tên kẻ cướp khát máu nhất cũng từ một em bé ngây thơ trong trắng mà trưởng thành nên. Người phương Đông có câu "Nhân chi sơ, tính bản thiện", nghĩa là bản tính của con người từ buổi đầu vốn lương thiện, nhưng sự giáo dục sẽ dần định hình nên nhân cách. Nếu từ nhỏ cho đến lúc lớn lên, đứa bé được dạy dỗ bằng lòng bao dung, nhân hậu thì xác suất để nó trở thành kẻ cướp là vô cùng nhỏ, có thể nói là bằng không.

Nhưng dường như chúng ta đã đi quá xa vấn đề đang xét. Chủ đề chính của chúng ta là những bí mật của tình yêu, đúng không nào? Nguyên tắc "Tự do", hay nói đơn giản hơn là "Không ràng buộc lẫn nhau" chỉ là một trong 10 điều bí mật của tình yêu. Cả 10 điều đều quan trọng, nhưng nguyên tắc "Không ràng buộc" có tác dụng tốt nhất nếu ta muốn đối xử với ai đó bằng một tình yêu mãnh liệt, đặc biệt khi điều đó trở nên cần thiết hơn bao giờ hết, như khi bạn đang thiếu thốn tình cảm trầm trọng hay thậm chí khi... thất tình chẳng hạn.

– Chị không cho rằng con người ta cần phải khống chế, thậm chí loại bỏ những tính khí tiêu cực như giận hờn, độc ác, sợ hãi... hay sao?

– Không! Những biểu hiện như giận hờn, độc ác, sợ hãi... là thuộc tính tự nhiên của tình cảm con người, chúng cũng đóng một vai trò nhất định trong cuộc sống. Tôi chỉ nói là khi con người muốn cảm nhận được tình yêu thì phải tìm cách giải thoát mình khỏi những tình cảm tiêu cực ấy. Chớ để chúng vây hãm chúng ta trong một nhà tù vô hình mà bên ngoài tình yêu đang vẫy gọi.

Sức mạnh giải thoát không chỉ đã giúp tôi vượt qua được nỗi đau khi mối tình đầu tan vỡ cách đây mười

mấy năm mà còn giúp tìm được giải pháp hữu hiệu trong rất nhiều tình huống khó khăn trong cuộc sống, đặc biệt là những khi gặp khủng hoảng về mặt tinh thần. Tôi còn nhớ ngày cha tôi qua đời vì căn bệnh ung thư giai đoạn cuối. Trong thời gian hấp hối, ông bị hành hạ bởi những cơn đau dữ dội. Đó là những ngày tháng đau buồn nhất trong đời tôi. Tôi không muốn cha tôi phải chết, nhưng mặt khác cũng không muốn ông bị đau đớn đến tột cùng sức chịu đựng như vậy. Cuối cùng, tự trong trái tim mình, tôi cầu mong cho cha tôi được ra đi trong thanh thản. Ta không thể thay quyền Thượng đế. Ngài đang gọi cha tôi về nước Chúa, tôi dẫu có muốn níu kéo cũng chẳng được nào. Thế rồi cơn đau của cha tôi dịu hẳn. Người lặng lẽ ra đi trong một giấc ngủ rất yên bình.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta ngồi đọc lại những điều ghi chép được trong cuộc gặp với nhân vật thứ sáu trong bản danh sách của ông già người Hoa. Những chuyện không may trong cuộc đời hiện dần về theo dòng hồi tưởng. Cha mẹ chàng ly dị nhau khi chàng còn là đứa bé mới 6 tuổi. Trong vài năm gần đây, chàng liên tiếp gặp thất bại trong việc chinh phục trái tim của các cô gái. Sau lần tiếp xúc với ông già người Hoa trong tiệc cưới, chàng cảm thấy sợ việc phải trao hiến đời mình cho một mối tình với ai đó, song cũng lại rất sợ phải sống kiếp độc thân cô đơn trên cõi đời này. Không thể tiếp tục sống với những nỗi đau của quá khứ đeo đẳng trong tim. Đã đến lúc phải giải thoát khỏi những nỗi buồn đau, lo sợ và hãy bắt đầu mỗi một ngày mới bằng một tâm hồn sạch trong như tờ giấy trắng. Nhưng phải làm gì đây? Chàng lật lại những trang đầu trong cuốn sổ tay, đọc lại những

điều ghi chép được trong lần gặp với tiến sĩ Pachia. Ý niệm! Phải rồi, ý niệm! Cần phải dùng ý niệm để gạt bỏ những quan niệm cũ, những tư tưởng không còn phù hợp, những ý nghĩ tiêu cực, nặng nề, những buồn khổ đeo bám. Một ý nghĩ vụt hiện ra trong đầu, từ nay, mỗi buổi sáng chàng sẽ lặp lại nhiều lần lời kiên quyết: "Hôm nay, tôi sẽ tự giải thoát khỏi những gì thuộc về quá khứ và sẽ tự làm chủ bản thân mình. Hôm nay sẽ bắt đầu cuộc đời mới của tôi".

Chàng ghi điều kiên quyết ấy vào sổ và ghi tiếp những gì thu hoạch được sau lần tiếp xúc với Renshow:

Điều bí mật thứ sáu là dành trọn sự tự do cho người mình yêu

Yêu ai, bạn hãy để cho người ấy được tự do, nếu người ấy trở lại với bạn thì đó chính là người mà bạn cần.

Trong tình yêu, mỗi người đều cần có một khoảng không gian của riêng mình.

Để yêu và được yêu, trước hết cần biết tha thứ và giải thoát khỏi những buồn đau, hờn giận của quá khứ.

Trong tình yêu không có chỗ cho sự định kiến, lòng ích kỷ.

Bí mật thứ bảy

SỨC MẠNH CỦA KHẢ NĂNG GIAO TIẾP

Một trong những vấn đề trở ngại lớn nhất của phần đông mọi người không phải ở chỗ họ không biết yêu mà ở chỗ họ không biết cách biểu lộ và truyền tải những thông tin về tình cảm của mình. Để tạo lập mối quan hệ luyến ái và vun đắp một mối tình, nhất thiết phải biết cách biểu lộ tình cảm của mình. Đó là một vấn đề lớn mà tôi từng gặp phải. Chính vì thế, trong số 10 bí mật của tình yêu, đối với tôi, quan trọng nhất là Sức mạnh của khả năng giao tiếp – Ông Christ Palmer, nhân vật thứ bảy trong bản danh sách của ông già người Hoa, nói như vậy với chàng trai của chúng ta.

Ông Palmer là tài xế taxi, trạc 50 tuổi, có vóc người tầm thước, mắt xanh lơ. Họ gặp nhau vào giờ ăn trưa ở gần bãi đỗ taxi.

– Thật đáng ngạc nhiên, cho đến trước khi gặp được ông già người Hoa, tôi không hề hiểu được rằng tôi đang gặp phải vấn đề đó – ông Palmer nói tiếp – Lần ấy, tôi đi làm về rất muộn, đang trên đường về nhà,

bỗng có một người khách chặn xe lại, yêu cầu chở ra ga cho kịp chuyến tàu 0 giờ 20 đến thị trấn York. Đó chính là ông già người Hoa mà chúng ta đang nói tới. Tuy có hơi trái đường, nhưng tôi cũng đồng ý chở. Trên đường tới ga, chúng tôi chuyện trò qua lại như thông thường giữa tài xế taxi và hành khách. Cũng chỉ là những chuyện chung chung vô thưởng vô phạt như thời tiết, thể thao, thời sự. Thế rồi không biết tự lúc nào, câu chuyện chuyển hướng sang đề tài nhân tình thế thái, về mối quan hệ giữa người với người, về tình bạn, tình yêu... Tôi vội nói với ông ta rằng tôi không muốn trò chuyện về đề tài đó. Ấy là vì dạo đó, tôi đang gặp phải một số vướng mắc khá căng thẳng với vợ tôi, vì vậy tôi không muốn nghĩ gì đến những chuyện liên quan đến tình cảm. Nhưng ông già người Hoa nói một câu mà tôi không bao giờ quên được: "Một trong những chứng bệnh phổ biến mà con người ta thường mắc phải là Không biết cách giao tiếp *với người khác*".

Theo lẽ tự nhiên, tôi đề nghị ông giải thích rõ hơn. Ông quay hẳn về phía tôi và nói:

– "Có một người quen của tôi không nhớ là đã từng nói với vợ mình câu "Anh yêu em" hay chưa. Anh ta cũng không nhớ là mình đã có lần nào cảm ơn vợ về những gì cô ấy đã làm cho anh ta hay chưa, chẳng hạn như một chiếc áo sơ mi đã giặt ủi thơm tho thẳng thớm hay một lần nửa đêm cô ấy đã phải thức dậy đun cho chồng một ấm trà nóng pha gừng vì anh bị đau bụng sau bữa nhậu hải sản tươi sống với bạn bè. Người quen ấy của tôi vẫn thường tự hào rằng mình là người đàn ông vô cùng tuyệt vời, nhưng anh ta chưa bao giờ có đủ can đảm để mở miệng nói vợ: "Anh yêu em", mặc dù thực

sự là anh ta rất yêu thương cô ấy. Anh có thể hình dung là có một người như vậy hay không?".

Dĩ nhiên là tôi hình dung được một con người như vậy, vì người đó giống hệt tôi. Tôi nói với ông già người Hoa:

– "Nhưng vợ anh ta chắc chắn biết rằng anh ta rất yêu cô ấy".

– "Có thể biết, mà cũng có thể không – Ông già người Hoa trả lời – Rất có thể thỉnh thoảng cũng phải nhắc để cô ta nhớ đến điều đó. Một trong những điều tốt lành đối với con người là khi được nghe hai chữ "cảm ơn" từ người khác, còn tốt lành hơn nữa khi được nghe những lời yêu thương trìu mến từ người thân yêu nhất của mình. Đó là một phần của bản chất tự nhiên của con người: mỗi một người đều rất mong muốn nhận được sự trân trọng người khác".

Tôi nói với ông già người Hoa rằng tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Ông ta nhìn tôi và thản nhiên nói:

– "Đó là điều bí mật Sức mạnh của khả năng giao tiếp".

Lẽ ra tôi đã yêu cầu ông ta giải thích, rõ ràng, cụ thể hơn nữa về những gì ông ta vừa nói, song đúng lúc ấy, chúng tôi đã đến cổng nhà ga.

Ông khách già người Hoa bước ra khỏi xe và quay lại nói với tôi:

– "Cảm ơn anh đã đưa tôi đi trong đêm hôm khuya khoắt. Anh lái xe rất cừ, lại chịu nghe chuyện. Ngồi xe với một tài xế như thế thì thật tuyệt".

Tôi hơi bàng hoàng sửng sốt. Bao nhiêu năm trong nghề, chưa ai có lời cảm ơn tôi một cách chân thành

như thế cả; và cũng chưa ai khen về tay nghề lái xe của tôi. Ông khách trao tiền xe cho tôi và nói:

– "Một lần nữa, xin được cám ơn anh".

Khi đếm tiền, tôi thấy ông khách đưa nhiều gấp đôi số tiền xe thể hiện trên đồng hồ báo cước. Ngẩng lên, thấy ông đã đi được một quãng, tôi kêu to lên rằng ông đã đưa dư tiền xe. Ông ngoái đầu lại, xua tay: "Không, không có gì đâu", rồi rảo bước vào ga. Tôi lại nhìn xuống xấp tiền trong tay và nhìn thấy một mẩu giấy có dòng chữ "Những bí mật của tình yêu chân chính" và bên dưới là 10 cái tên kèm số điện thoại. Nghĩ rằng mẩu giấy này là những thông tin gì đó rất quan trọng đối với ông khách, tôi nhảy ra khỏi xe và chạy theo vào ga để tìm ông ta. Vào đến bên trong nhà ga, tôi chạy ngay đến quầy hướng dẫn để hỏi xem chuyến tàu đến thị trấn York, khởi hành lúc 0 giờ 20, đang đậu trên đường sắt số mấy. Nhân viên hướng dẫn hơi ngạc nhiên, rà khắp bảng giờ tàu rồi trả lời là chẳng có chuyến tàu nào đi York vào hồi 0 giờ 20. Thấy tôi tỏ ra bối rối, người nhân viên nọ gỡ bảng giờ tàu xuống đưa cho tôi tự kiểm tra lại. Quả thực là không có chuyến tàu nào đi York vào lúc 0 giờ 20. Chuyến gần đây nhất là lúc 9 giờ tối, chuyến sắp tới là 6 giờ 30 sáng mai.

Sáng hôm sau, tôi gọi điện thoại cho những người có tên trong bản danh sách, với hy vọng sẽ lần ra manh mối. Song họ đều không biết gì nhiều hơn tôi về ông già người Hoa nọ. Họ cũng gặp ông ta trong những trường hợp tương tự như tôi mà thôi. Có điều là họ đều biết rất rõ về *Những bí mật của tình yêu chân chính!* Trong vài tuần sau đó, tôi lần lượt gặp gỡ với từng người trong số họ và được biết cụ thể về từng bí mật của tình yêu. Hồi đó, tôi chúa ghét những thứ mà tôi cho "linh

tinh" như thế, nhưng cuối cùng tôi nhận ra những bí mật của tình yêu quả thực đã giúp tôi rất nhiều trong cuộc sống, đặc biệt điều bí mật thứ bảy – sức mạnh của khả năng giao tiếp – đã làm cho cuộc sống gia đình của tôi ngày một tốt hơn.

Bạn biết không, trong số những người gặp vấn đề về các mối tương tác giữa người với người, nếu ta hỏi họ: "Nguyên nhân gây nên cản trở cho các bạn là gì?", câu trả lời sẽ là: "Chúng tôi gặp khó khăn trong giao tiếp". Mà thực sự là như vậy. Phần đông chúng ta không quen dùng ngôn ngữ để biểu lộ tình cảm của mình và cũng không chịu khó lắng tai nghe những lời bộc lộ tình cảm của người khác. Có nhiều người, trong bữa ăn gia đình không hề mở miệng nói lấy một lời nào với người khác trong nhà, kể cả với vợ hoặc chồng, cha mẹ, con cái. Thậm chí có người chỉ thích bưng bát ra phòng khách, vừa ăn vừa xem tivi! Nếu chuyện đó cứ tiếp diễn ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, đến lúc nào đó chúng ta sẽ đánh mất khả năng giao tiếp trong gia đình và hệ quả là đánh mất cả năng lực yêu thương.

Chàng trai của chúng ta giở sổ tay ra ghi chép. Ông Palmer nói tiếp:

– Để yêu và được yêu, trước hết cần phải học cách giao tiếp, vậy mà trước đây tôi chưa bao giờ biết đến chuyện đó. Do vụng về trong giao tiếp, tôi rất ít khi bộc lộ, chia sẻ tình cảm yêu thương của mình cho một ai đó. Sau khi gặp được ông già người Hoa, tôi quyết định nói cho vợ tôi biết là tôi rất yêu cô ấy. Tôi không nhớ là tôi đã thốt ra lời nói ấy với vợ tôi lần gần đấy nhất cách đây bao lâu rồi, có lẽ là đã lâu lắm, từ hồi chúng tôi mới tìm hiểu nhau. Hôm ấy, về nhà, gặp vợ, tôi đã định nói

mấy lần nhưng cứ mỗi lần như thế, lưỡi tôi cứ như bị cứng lại, không thể nào bật được ra câu nói ấy, mặc dù thực sự là tôi rất yêu cô ấy. Ôi, nhưng sao nó trang trọng quá, khách khí quá, cái câu nói ấy. Cuối cùng, tôi đánh bạo hít một hơi đầy lồng ngực rồi bật ra: "Em yêu, anh yêu em lắm!". Vợ tôi nhìn tôi trân trân như không thể tin được vào tai mình. Không, không phải cô ấy nghĩ rằng tôi nói dối hay màu mè rởm đời, chẳng qua đối với cô ấy, đây là một sự kiện lạ: ông chồng xưa nay chỉ biết chăm lo làm ăn nuôi vợ con nay bỗng dưng có thể thể hiện tình cảm, suy nghĩ của mình ra bằng lời. Cô ấy bất giác hỏi lại: "Anh nói gì cơ?". Tôi lặp lại câu nói của mình (lần này thì đã dễ dàng hơn). Bây giờ thì vợ tôi không còn nghi ngờ gì vào thính giác của mình nữa. Trên gương mặt cô ấy long lanh hai giọt nước mắt. Cô ấy ôm chặt tôi và nói qua nước mắt: "Em cũng rất yêu anh".

Ôi, thật là một niềm hạnh phúc vô biên. Ngay hôm đó, dù đã khá muộn, tôi vẫn quyết định gọi điện cho con trai tôi đang học đại học ở cách nhà cả nghìn cây số để nói với nó: "Bố thương con lắm". Trời! Tôi đã từng nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ phải nói với con tôi câu ấy kể từ khi con tôi không còn là một đứa trẻ thơ nữa. Tôi nhấc máy điện thoại, bấm số cho con trai. Khi con tôi nhấc máy, tôi nói: "Simon, cha gọi điện cho con để nói rằng cha rất thương con. Cha nghĩ rằng đã đến lúc phải nói với con điều đó". Ở đầu dây bên kia im lặng một lát, cuối cùng con tôi nói nhỏ: "Cha, cha mới quá chén phải không? Cha biết bây giờ là mấy giờ rồi không?". Chết thật, tôi quên mất là tính theo múi giờ, chỗ con tôi học thời gian đi trước chỗ tôi ở đúng hai tiếng đồng hồ, có nghĩa lúc đó ở chỗ nó là

hai hay ba giờ đêm gì đó. Tôi nói: "Cha xin lỗi là đã làm mất giấc ngủ của con. Nhưng cha hoàn toàn tỉnh táo chứ không phải đang say. Cha chỉ muốn nói cho con biết là cha rất thương con, thế thôi con ạ". Giọng con tôi tươi lên hẳn: "Xưa nay con vẫn biết là cha rất thương con, nhưng khi nghe cha nói ra điều đó, con cảm thấy rất hạnh phúc, cha ạ. Cha biết không, con cũng rất thương cha. Thôi bây giờ con xin chúc cha ngủ ngon. Còn con thì chắc là không ngủ tiếp được đâu, vì con đang rất vui sau khi nghe được những lời cha vừa nói".

Có thể có người cho rằng đó chỉ là chuyện vớ vẩn, những lời như thế thì làm sao mà thay đổi cả một cuộc sống gia đình vốn đã định hình từ bao nhiêu năm nay! Nhưng đáng tiếc, họ lại không bao giờ nói ra những lời như thế để kiểm nghiệm xem tác dụng như thế nào.

Chàng trai bất giác thở dài. Chàng là một người như thế. Chàng chưa bao giờ nói những lời yêu thương ngay cả với mẹ mình chứ nói gì là với bạn gái, người yêu.

Ông Palmer nói tiếp:

– Nếu không biết cách giao tiếp, không biết cách biểu lộ bằng ngôn ngữ những tình cảm của mình thì có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết trao và nhận tình yêu. Càng suy nghĩ về điều đó, tôi càng nghiệm ra rằng điều đó quan trọng đến nhường nào. Tôi bắt đầu để ý quan sát hành vi của chính mình và nhận ra rằng hình như tôi không những chưa bao giờ nói với ai những lời yêu thương, thân mật, mà còn chưa bao giờ khen ai một câu hay nói cho họ biết là tôi trân trọng họ. Ngay cả vợ tôi, suốt hơn 20 năm hết lòng chăm sóc tôi và con tôi, lo lắng từ cái ăn cái mặc cho đến giấc ngủ, săn sóc không

ngơi tay những khi tôi bị ốm, vậy mà tôi chưa bao giờ nói với cô ấy một lời cảm ơn.

Thế rồi mọi sự thay đổi hoàn toàn kể từ sau khi tôi nắm được điều bí mật về sức mạnh của khả năng giao tiếp. Tôi thường xuyên nói ra, nói một cách chân thành, không giả dối, những lời yêu thương, quý mến đối với vợ tôi, những lời thể hiện sự quý trọng của tôi đối với mọi người xung quanh, tôi không còn dè xẻn lời khen – những lời khen đúng nơi, đúng lúc và đúng mức. Từ đó, mọi người càng quý mến tôi hơn, mọi chuyện trong cuộc sống của tôi cũng trở nên dễ dàng hơn, trôi chảy hơn. Các mối quan hệ của tôi tốt đẹp hẳn lên. Tôi thấy mình thật là hạnh phúc, dù tôi chỉ là một người lao động bình thường.

– Hình như ông có nói rằng ông chưa từng chia sẻ, thổ lộ với ai về những nỗi buồn, những trăn trở, vướng mắc của mình?

– À vâng, cảm ơn bạn đã nhắc. Yêu cũng có nghĩa là sẻ chia tâm sự. Nhưng không chỉ giới hạn trong nội dung về mối quan hệ giữa hai người. Nội dung sẻ chia tâm sự rộng hơn thế nhiều. Khi bạn gặp khó khăn, vướng mắc trong công việc (chẳng hạn tiến độ làm đồ án không được như mong muốn) hay chuyện buồn trong gia đình (chẳng hạn cha mẹ ly dị hoặc anh chị em ruột mắc bệnh nan y), bạn vẫn có thể, và rất nên, tâm sự về những chuyện ấy với người mình yêu và cả với những người mà mình thương mến, quý trọng. Nếu cứ chôn chặt trong lòng không thổ lộ với ai, những điều ấy sẽ dồn nén, đè nặng tâm hồn bạn, bạn sẽ trở nên trầm tư ít nói, mọi người sẽ nhận thấy một chiếc vỏ ốc bao quanh con người bạn và như vậy là chính bạn đã không tạo cho họ cơ hội sẻ chia, gánh vác đỡ cho bạn, hay nâng đỡ bạn

về mặt tinh thần. Hãy sống cởi mở hơn với mọi người. Tôi tin là sẽ không ai tỏ ra thờ ơ trước những vấn đề mà bạn gặp phải, trừ những kẻ độc ác hoặc những người hoàn toàn vô cảm.

Chàng trai bất giác nhớ lại lời của ông già người Hoa nói với cô gái tật nguyền William mà chàng nhớ đại ý: "Trong cái rủi bao giờ cũng có cái may tiềm ẩn. Trong một vấn đề nan giải bao giờ cũng tiềm ẩn một cơ hội, thậm chí có thể là vận hội". Bây giờ, nghe những lời mà ông Palmer vừa nói, chàng lại càng cảm thấy điều đó có lý.

Ông Palmer nói tiếp:

– Tôi không hề mảy may nghi ngờ rằng để yêu thương và được yêu thương, để củng cố, hoàn thiện các mối quan hệ của mình với mọi người xung quanh, con người ta cần phải học cách giao tiếp. Người ta ai cũng tha thiết muốn được người khác trân trọng, quý mến, yêu thương. Riêng bản thân tôi đã có một phát hiện rất quan trọng: Tình yêu không phải là nhất thành bất biến. Nhiều người cho rằng cứ có được tình yêu trong tay rồi là cứ thế mà sống hạnh phúc. Thật ra không phải thế. Theo tôi, tình yêu cũng như một cái cây, nếu được chăm sóc, vun tưới, cây sẽ phát triển, cao lớn lên, đơm hoa thơm, kết trái ngọt. Còn nếu không được chăm bón, cây sẽ héo lụi dần và rất có thể sẽ không sống nổi. Mà sự giao tiếp bằng lời cũng chính là một trong những cách chăm bón tình yêu tốt nhất.

Chàng trai bồi hồi nhớ lại, chàng đã không nói cho cô gái của mình biết là chàng yêu cô ấy đến thế nào. Có lẽ vì thế mà cô ấy cho rằng chàng lạnh nhạt và đã cắt đứt mối quan hệ với chàng...

– Tôi đồng ý với ông về quan điểm đó – chàng trai nói với ông Palmer – Nhưng nếu một người rất kém cỏi trong lĩnh vực này thì làm sao có thể học được cách giao tiếp?

– Ngày trước tôi chính là một người cực kỳ kém cỏi trong giao tiếp ngôn ngữ. Nhưng học cách giao tiếp không khó như học lái tàu vũ trụ. Chỉ có một yêu cầu duy nhất: mạnh dạn. Hẳn bạn còn nhớ cái lần đầu tiên tôi quyết định nói với vợ tôi câu "Anh yêu em lắm" sau hơn 20 năm chung sống? Hẳn bạn cũng biết là làm điều đó đối với tôi khó khăn đến mức nào. Tưởng chừng như tôi không tài nào mở miệng ra được. Thế mà rồi trấn tĩnh, hít thở thật sâu và bật ra lời nói. Vạn sự khởi đầu nan. Khởi đầu bao giờ cũng khó. Nhưng khi đã vượt qua được cái khó ban đầu rồi thì mọi chuyện sẽ theo đà đó mà đi, trơn tru, êm thắm. Hãy mạnh dạn lên, anh bạn ạ. Ai cũng có thể học được cách giao tiếp. Dĩ nhiên có người nghĩ rằng nếu nói ra những lời yêu thương, cảm mến, nghe sẽ có vẻ như ngây ngô, hay "sến", hoặc như đóng kịch. Có người lại sợ người nghe sẽ không chấp nhận những lời mình nói ra. Tôi đã đọc được ở đâu đó một câu rất hay, có thể nói là phù hợp với tất cả mọi người, trong mọi hoàn cảnh: "Nếu bạn gặp tai nạn và cái chết là cầm chắc trước mắt, ai là người mà bạn cần gọi điện nhất và bạn sẽ nói gì với người đó? Tại sao bạn không làm điều đó ngay bây giờ đi mà phải đợi đến khi hữu sự?".

Mà anh bạn ạ, cuộc đời vận động, biến đổi không ngừng. Khi gặp gỡ với một người nào đó, bạn nên nghĩ rằng rất có thể đây là lần gặp mặt cuối cùng. Không phải là để bi quan, mà chính là để mạnh dạn nói những gì bạn cần nói với người đó, trong khi còn chưa muộn.

Một trong những điều ân hận lớn nhất trong cuộc đời là ta chưa kịp nói với ai đó là ta yêu thương quý trọng họ thì họ đã qua đời...

Giao tiếp cũng là một phương tiện để giải quyết những vấn đề tồn đọng trong các mối quan hệ. Nguyên nhân chính khiến các vướng mắc ấy tồn tại trong mối quan hệ chẳng qua là do một trong hai người hoặc cả hai người không biết cách nói ra suy nghĩ của mình và quan điểm về vấn đề hiện hữu để cùng tìm cách giải quyết. Cả hai bên cùng giữ nỗi ấm ức trong lòng mà không ai chịu nói ra, để rồi đến một lúc nào đó, những gì dồn nén bấy lâu sẽ có dịp bùng phát và không gì có thể cứu vãn sự đổ vỡ của mối quan hệ. Nếu chúng ta biết cách giao tiếp thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết êm đẹp ngay từ khi mới phát sinh. Học giao tiếp tức là học cách biểu lộ tư duy, tình cảm ra bằng lời nói để người khác, đặc biệt là người thân yêu nhất của mình, biết được, hiểu được lòng ta; đồng thời cũng phải học cách lắng nghe, tiếp nhận thông tin từ người khác và xử lý những thông tin ấy. Như vậy là có "giao" và có cả "tiếp". Tất cả những điều đó đều rất quan trọng trong tình yêu. Thử hình dung đi, nếu lúc nào bạn cũng câm nín trước cô gái mà bạn yêu thì làm sao cô ta biết được là bạn yêu cô ta, đúng không nào?

Chàng trai gật đầu đồng ý và tự cảm thấy tiếc nuối: chàng đã bỏ lỡ biết bao cơ hội chỉ vì không thể biểu lộ ra tình cảm của mình bằng lời nói.

– Mọi chuyện của bạn ổn cả chứ? – Ông Palmer hỏi với sự quan tâm của một bậc đàn anh.

– Vâng, tôi nghĩ rồi sẽ ổn cả thôi ạ.

– Bạn biết không, khi chúng ta biết cách giao tiếp, biểu lộ một cách chân thành, cởi mở những tình cảm của chúng ta, cuộc đời sẽ đổi thay thấy rõ. Nói đến đây, bỗng dưng tôi nhớ đến câu chuyện về một người bị lạc trong rừng.

– Chuyện như thế nào? – Chàng trai tò mò hỏi.

– Một người lạc trong rừng rậm. Anh ta đã lần theo một vài con đường mòn nhưng rồi chúng lại vẫn đưa anh ta trở về chỗ cũ. Còn một vài con đường mòn nữa chưa đi thử, nhưng do đói và mệt, anh ta đành ngồi xuống nghỉ và hoang mang không biết nên chọn con đường nào trong số những con đường còn lại. Bỗng có một người từ xa đi tới. Người lạc rừng vội kêu lên: "Cứu tôi với, tôi bị lạc đường trong khu rừng này". Người kia nói: "Chính tôi cũng đang bị lạc đây". Thế rồi họ kể cho nhau nghe những gì xảy ra với họ trong lúc tìm đường. Họ trở nên tự tin hơn, cùng nhau đi tìm đường, người này chỉ cho người kia những lối mình đã đi để tránh. Cuối cùng họ cũng thoát ra được khỏi rừng.

Cuộc đời cũng như một cánh rừng, lắm khi chúng ta lạc lối trong đó và không biết phải làm thế nào. Nhưng nếu chúng ta biết liên kết lại với nhau, chia sẻ cùng nhau những kinh nghiệm và tư duy của mình, chắc chắn thế nào cũng tìm được lối đi đúng nhất, ít trở ngại nhất trong cánh rừng đó.

Tối hôm ấy, chàng trai của chúng ta ghi vào sổ những điều sau đây:

Điều bí mật thứ bảy của Tình yêu chân chính là Sức mạnh của khả năng giao tiếp. Nếu học được cách

giao tiếp chân thành, cởi mở, cuộc đời của chúng ta sẽ thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp.

Không thể có tình yêu nếu không có sự giao tiếp bằng ngôn ngữ.

Thông qua giao tiếp, làm cho mọi người biết rằng bạn yêu mến, quý trọng họ.

Không bao giờ ngại ngùng khi nói "Anh yêu em".

Đừng tiếc lời khen, miễn đó là lời khen chân thành.

Nói lời yêu thương với những người thân yêu bất cứ khi nào có thể.

Bí mật thứ tám

SỨC MẠNH CỦA LÒNG TÂM HUYẾT

Mấy hôm sau, chàng trai của chúng ta hẹn gặp với người thứ tám trong bản danh sách của ông già người Hoa. Đó là Stanley Contran, hiệu trưởng một trường trung học ở ngoại ô thành phố, nơi có chỉ số thất nghiệp và tội phạm cực kỳ cao – gần gấp đôi chỉ số bình quân toàn quốc! Ở khu này có rất nhiều nhà hoang, phố xá lèo tèo vài cửa hiệu nhếch nhác, vỉa hè ngập rác, đầy ruồi nhặng. Chàng trai của chúng ta rùng mình khi nghĩ nếu mình phải sống hoặc đi làm ở những khu vực như thế này. Khó khăn lắm chàng mới tìm được ngôi trường cần thiết và khi bước vào bên trong cổng trường, chàng như lạc hẳn vào một thế giới hoàn toàn khác. Mọi thứ đều sạch sẽ, tươm tất, gọn gàng, đẹp mắt. Những bồn hoa rực rỡ sắc màu, bãi cỏ xanh tươi được xén tỉa phẳng lỳ. Sân bóng, hồ bơi, hành lang... không nơi đâu có một cọng rác! Tất cả đều tương phản với quang cảnh của khu vực xung quanh.

Người thường trực nhã nhặn hướng dẫn chàng trai đến phòng hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng Contran niềm nở đứng dậy bắt tay và hỏi:

– Bạn tìm đường đến đây có khó lắm không?

– Thưa, cũng không khó lắm – dường như môi trường sư phạm đã khiến cho chàng trai trở nên lễ phép như một cậu học trò ngoan.

– Mời ngồi, mời ngồi. Nào, xin hãy nói cho tôi biết, bạn gặp ông già người Hoa từ bao giờ?

– Cách đây vài tuần ạ. Thầy có biết ông ta là ai không?

– Tôi thực sự không biết ông ta là ai. Chỉ biết rằng nếu không có ông ta, có lẽ giờ này tôi đã không ngồi đây...

– Tại sao lại như thế ạ? – chàng trai cảm thấy tò mò, thú vị.

– Tôi gặp ông già người Hoa ấy khoảng 20 năm về trước – thầy Contran nhớ lại – Hôm ấy là một buổi tối ngay trước lễ Giáng sinh. Sau giờ làm việc, các đồng nghiệp của tôi tổ chức đón lễ sớm để sau đó về ăn lễ với gia đình. Tôi ngồi uống bia một mình trong góc khuất, xem các đồng nghiệp khiêu vũ. Bỗng ông già người Hoa xuất hiện và ngồi xuống cạnh tôi. Tôi mời ông ta uống nhưng ông ta nhã nhặn từ chối. Thế rồi chúng tôi bắt chuyện và chỉ một lúc sau, chẳng hiểu sao, tôi đã dốc hết bầu tâm sự như thể với một người bạn tâm giao. Lúc bấy giờ, cuộc đời tôi như đang đâm vào ngõ cụt. Mới ba mươi tuổi nhưng đã phiêu bạt nơi này nơi khác, làm hết công việc này đến công việc khác mà cuộc sống vẫn chưa ổn định. Đường tình duyên

cũng lận đà lận đận, chưa cách nào lập được gia đình. Sau khi nghe hết những tâm tư của tôi, ông già người Hoa bắt đầu nói đến những bí mật của tình yêu chân chính. Nhưng vốn đã chai sạn với những gì từng trải nghiệm, tôi không để tâm lắm đến những lý giải của ông về những điều bí mật ấy. Tôi cho rằng đó là những gì người ta nghĩ ra để dắt mũi bọn thanh niên mới lớn. Nhưng hôm sau, khi móc đồ đạc ra khỏi túi để giặt chiếc áo vét đã mặc tối hôm trước, tôi bỗng thấy có một mẩu giấy ghi 10 cái tên và 10 số điện thoại kèm theo.

Chàng trai cười thầm và nghĩ bụng: "Ôi, lại 10 cái tên kèm số điện thoại!". Thầy Contran nói tiếp:

– Tôi rất lấy làm lạ. 10 cái tên mà tôi không quen biết. Mẩu giấy này ở đâu ra? Tối hôm qua chỉ có ông già người Hoa nọ là người ngồi gần tôi nhất. Ông ta là ai? Phải chăng ông ta đã bí mật bỏ mẩu giấy này vào túi áo tôi? Để làm gì? Hàng loạt câu hỏi dồn dập đến trong đầu tôi. Tôi quyết định gọi điện thoại cho những người có tên trong danh sách để hỏi về ông già bí hiểm này. Lạ thay, về ông già người Hoa ấy, họ cũng không biết gì nhiều hơn tôi, tuy nhiên mỗi người trong số họ lại cho tôi biết rất kỹ càng về một trong 10 điều bí mật của tình yêu chân chính.

Nhìn lại quãng đường đời 20 năm qua, kể từ ngày tôi gặp ông già người Hoa, những bí mật của tình yêu đã tác động biết bao nhiêu đến cuộc sống của tôi. Tôi đã thay đổi hẳn quan niệm sống cũng như phong cách sống. Tôi bắt đầu nhìn lại mình và nhìn mọi người qua một lăng kính hoàn toàn khác. Trước kia, đối với tôi,

cõi đời này dường như chỉ có một màu xám xịt, nhưng từ đó, đời đã đổi màu tươi mới.

Chàng trai giở sổ ra ghi chép, còn thầy Contran tiếp tục kể về câu chuyện đời mình:

– Trong số những điều bí mật của tình yêu, quan trọng nhất đối với tôi là Sức mạnh của lòng tâm huyết. Nhiều người cho rằng tình yêu chỉ là một thứ tình cảm lãng mạn êm đềm, nhưng theo tôi, tình yêu còn mang ý nghĩ cao hơn, sâu hơn, rộng hơn thế rất nhiều. Với tôi, tình yêu chính là lòng tâm huyết.

– Thầy có thể cho biết cụ thể hơn không ạ? – Chàng trai rời mắt khỏi cuốn sổ ghi chép.

– Đơn giản thôi. Nếu muốn có một tình yêu chân chính, nếu muốn yêu và được yêu, nếu muốn có được mối quan hệ tình cảm yêu thương, gắn bó, bạn phải tuyệt đối trung thành với một nguyên tắc: phải đối xử với người khác bằng một tấm lòng chan chứa tình yêu thương. Sau khi biết đến những bí mật của tình yêu, tôi mới nghiệm ra rằng một trong những nguyên nhân khiến tôi không giữ được mối quan hệ lâu dài với bất kỳ cô gái nào trước đó chính là do tôi rất sợ sự ràng buộc.

– Tại sao cơ ạ?

– Chỉ đơn giản là sự sợ hãi mà thôi.

Chàng trai chợt nhớ đến lời ông già người Hoa nói với chàng trong tiệc cưới hôm nào: "Sự sợ hãi là cản trở lớn nhất đối với tình yêu". Và dường như điều bí mật nào của tình yêu cũng có liên quan hoặc ít hoặc nhiều đến sự lo sợ: người ta sợ bị từ chối, sợ bị chê cười, sợ bị mất mát...

– Có lẽ chứng lo sợ xuất phát từ tuổi thơ không mấy may mắn của tôi – thầy Contran nói tiếp – Cha mẹ tôi ly dị nhau khi tôi chưa tới 10 tuổi, tôi phải chứng kiến và cảm nhận nỗi đau chia cắt. Tôi chưa từng được hưởng một cuộc sống gia đình ấm êm, bền vững. Có lẽ nỗi lo sợ mơ hồ ấy đã gây nên những vấn đề nan giải trong cuộc đời tôi: tôi không thể dâng hiến hết mình cho công việc, cho sự nghiệp và cho những mối quan hệ tình cảm. Bấy giờ, tôi chưa biết rằng nếu chưa toàn tâm toàn ý cho mối quan hệ thì không thể nào xây dựng được một mối tình vẹn toàn, bền vững. Khi yêu ai, bạn phải dành trọn tình cảm của mình cho người đó và phải thủy chung như một với tình cảm đó. Bạn phải sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho người mà bạn yêu và đặt tình yêu cao hơn tất cả mọi thứ trên đời. Giờ đây thì tôi đã có thể quả quyết rằng một khi đã yêu, bạn có thể vượt qua được mọi e sợ, dâng hiến cuộc đời mình cho tình yêu – một loại tình cảm quý giá nhất trong cuộc đời.

Nhưng bạn biết đấy, sự thiếu kiên định, thiếu tâm huyết trong tình yêu là hiện tượng phổ biến ngày nay. Nếu từng bị từ chối, bị ruồng rẫy hay phải chia tay trong đau khổ thì chắc chắn bạn sẽ không bao giờ muốn lặp lại những trải nghiệm đó. Chính vì thế, những người từng phải đau khổ bởi tình yêu tan vỡ trong quá khứ thường không muốn bắt đầu một mối tình mới. Họ không muốn mạo hiểm một lần nữa để rồi – theo họ – lại phải đối diện với khổ đau, mất mát. Đối với người phương Đông thì đây là chuyện phổ biến. Biết bao cô gái đã cắt tóc đi tu chỉ vì tình duyên trắc trở. Biết bao người đàn ông trên thế giới tỏ ra hờ hững với phụ nữ chỉ vì trong quá khứ đã phải chịu đựng một mối tình tan vỡ.

Nhưng rõ ràng là sự lo sợ của họ lớn hơn so với khát vọng tìm được một tình yêu chân chính. Và thế là họ an phận sống trong một thế giới xám xịt, tuy không phải chịu đựng khổ đau, mất mát vì tình, nhưng cũng không có được niềm hạnh phúc của tình yêu đôi lứa. Cuối cùng thì họ tiết chế tình cảm của mình lại trong một giới hạn nào đó, yên phận sống cuộc đời bình lặng, tịnh tuyệt, không dám mạo hiểm, dẫu biết rằng tình yêu món quà tuyệt diệu mà Thượng đế ban tặng loài người.

– Nhưng xét về một phương diện nào đó thì họ hình như cũng có lý? – chàng trai rụt rè hỏi.

– Không, họ hoàn toàn không có lý chút nào! Họ giống như những đứa trẻ không chịu nhận quà Giáng sinh chỉ vì sợ... làm mất những món quà quý giá ấy. Riêng tôi, tôi cho rằng thiếu tâm huyết là một trong những nguyên nhân dẫn đến trắc trở trong tình yêu.

– Tại sao cơ?

– Bất kỳ một mối quan hệ nào cũng có khi thăng khi trầm, khi tốt đẹp khi trắc trở, có đúng vậy không?

Chàng trai của chúng ta gật đầu biểu đồng tình.

– Khả năng tồn tại của các mối quan hệ phụ thuộc vào năng lực ứng xử của chúng ta trong giai đoạn này hay giai đoạn khác. Chẳng hạn, nếu vừa xảy ra một sự bất hòa nào đó giữa hai người đang yêu nhau mà một trong hai người đã vội đe dọa cắt đứt, thì mối tình ấy sớm muộn gì rồi cũng sẽ tan vỡ, vì họ, hay ít nhất là một người trong số họ, chẳng trân quý gì mối quan hệ này. Những người như thế chẳng có chút tâm huyết nào với tình yêu, vốn là món quà quý nhất mà cuộc đời dành cho họ. Để mối quan hệ tiến triển tốt đẹp,

một trong hai người đối với người kia phải đáng quý hơn tất cả những gì trên đời này, như vật chất, tiền tài, danh vọng. Phải làm sao để khả năng chia tay, chấm dứt quan hệ là điều không thể. Chuyện bất hòa, cãi cọ giữa hai người yêu nhau hiếm khi tránh khỏi, nhưng chớ ai trong hai người đe dọa cắt đứt. Nếu việc chấm dứt mối quan hệ được đưa ra như một phương án để lựa chọn thì thôi rồi – sự đổ vỡ coi như cầm chắc, thậm chí còn có nhiều khả năng hai người sẽ coi nhau như thù địch.

Nếu bạn tâm huyết với một điều gì đó, không nghiêng ngả bởi bất cứ sự tác động nào, chắc chắn sẽ không bao giờ có chuyện bạn từ bỏ điều đó. Chẳng hạn, bạn đã là cổ động viên trung thành với một đội bóng thì khi đội bóng ấy đang có nguy cơ rớt hạng, bạn vẫn cổ vũ nhiệt tình mỗi khi đội ra sân, hay bỏ ngay đội bóng ấy để quay sang cổ vũ cho đội bóng đang ở ngôi đầu bảng nhưng trước đó bạn không hề thích? Đối với công việc hay mối quan hệ tình ái cũng thế thôi. Vấn đề ở chỗ thỉnh thoảng chúng ta tỏ ra không kiên định và đầu hàng trước nghịch cảnh.

Chúng ta luôn mong muốn có được một tình yêu chân chính, nhưng vấn đề ở chỗ liệu chúng ta có quyết tâm đem lòng yêu thương một ai đó và coi đó là mối tình duy nhất của mình?

– Ý thầy là...?

– Ý tôi muốn nói, liệu chúng ta có đủ kiên định để vượt qua nỗi lo sợ bị từ chối tình yêu, nỗi lo sợ về một kết cục chẳng mấy tốt lành, liệu chúng ta có đủ sức làm tất cả những gì có thể để đạt được một tình yêu kỳ diệu

trong cuộc đời mình? Bởi vì, làm gì cũng thế, phải rất quyết tâm mới có thể đạt mục đích. Chính vì thế, trước khi quyết định bắt đầu xây dựng một mối quan hệ, bạn cần tự hỏi: "Ta có thể kiên định được với người đó và mối quan hệ đó hay không?".

Bạn thấy không, tâm huyết là một nhân tố rất quan trọng trong cuộc sống. Không một người mẹ nào lại nói với con mình: "Hôm nay mẹ rất yêu thương con, còn ngày mai thì chưa biết thế nào". Đã là mẹ thì chỉ có yêu thương con suốt đời, bất kể khi sướng vui hay khi gian khó. Đối với tình yêu, tại sao chúng ta không có được tâm huyết của một người mẹ thương con?

Tôi xin phép được đưa ra một thí dụ. Tôi có hai người quen, mỗi người đều có vợ và hai con. Một trong hai người gần như lúc nào cũng bận bịu công việc ở sở làm, rồi được giờ nào thì đi chơi thể thao hay tụ tập bạn bè, tiệc tùng, ăn uống. Người kia thì kiếm việc về nhà làm thêm để có nhiều thời gian ở gần vợ con. Có lẽ chẳng cần phải tốn công phân tích để thấy được là ai trong hai người ấy có cuộc sống gia đình ấm êm, hòa thuận hơn.

– Tôi hiểu, ý thầy muốn nói, cần phải biết hy sinh bản thân mình cho điều mà chúng ta coi là quan trọng nhất, nếu muốn có được tình yêu thương và lòng tin cậy trong cuộc đời mình và cuộc đời của những người mà ta yêu quý nhất và yêu quý ta nhất.

Thầy Contran mỉm cười:

– Tôi diễn giải khá dài dòng nhưng bạn đã tóm lược thật xúc tích. Vâng, Tình yêu và mối quan hệ tình cảm quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác trong đời

sống của một con người. Chính lòng tâm huyết, sự kiên định đã khiến cho tình yêu khác hẳn với những mối quan hệ bình thường khác. Lần nọ, xem truyền hình, tôi được nghe một vị nghị sĩ kể về việc ông ta tham gia chiến đấu trong Chiến tranh thế giới lần thứ hai và bị thương rất nặng. Mắt ông ta rưng rưng ngấn lệ khi kể: "Cha tôi đã phải đi biết bao nhiêu đường đất để đến thăm tôi ở bệnh viện tiền phương. Cha tôi lúc ấy đã khá già và bị viêm khớp rất nặng ở chân. Do phương tiện đi lại thời ấy rất khó khăn, tàu xe phải lèn rất nhiều người, nên gần như suốt hành trình, cha tôi đều phải đứng. Khi đến nơi, hai đầu gối ông sưng phù, đỏ lựng, đau ghê gớm. Nhưng ông rất mừng vì đã gặp được tôi, dù bị thương nặng những may mắn vẫn còn sống sót". Quả là một tấm gương về lòng tâm huyết! Nhưng so ra thì còn có hàng triệu trường hợp các bậc làm cha làm mẹ ngày qua ngày hy sinh bản thân, làm tất cả những gì có thể cho con cái của mình. Đối với họ, những nhu cầu và mong ước của con cái còn cao hơn cả nhu cầu, mong ước của họ, cao hơn tất cả những gì khác trên đời. Họ kiên định, tâm huyết với điều đó như một lẽ tự nhiên. Vâng, tâm huyết, lòng kiên định chính là một trong những thước đo chính xác của tình yêu chân chính.

Lòng kiên định trong tình yêu còn bao hàm cả lòng chung thủy. Tình yêu chân chính đòi hỏi phải có lòng thủy chung son sắt. Không có lòng thủy chung son sắt thì không thể gọi là yêu.

– Đúng thế. Nhưng liệu có ngoại lệ nào không? – chàng trai hỏi.

– Tôi cho rằng không thể có một ngoại lệ nào cả. Bây giờ tôi xin trở lại câu chuyện tại sao tôi trở thành

thầy giáo. Như đã nói, tôi phiêu bạt đã nhiều, lang bang theo dòng đời, trải qua khá nhiều nghề và chưa gắn bó tâm tình với bất kỳ ai, chưa kiên trì theo đuổi bất cứ nghề nào. Sau khi gặp ông già người Hoa và được biết về những bí mật của tình yêu chân chính, tôi quyết định sẽ thực hiện một điều gì đó đáng kể trong đời mình và chia sẻ với mọi người vốn liếng kiến thức của mình, dù ít dù nhiều. Khi bắt đầu bước chân vào nghề nhà giáo, trong tôi có không ít điều băn khoăn, nghi hoặc. Thời ấy, cách đây hai thập niên, tình trạng thanh thiếu niên phạm tội trở nên phổ biến chưa từng thấy. Đặc biệt là những tội trạng liên quan đến ma túy. Trẻ em cũng sử dụng và buôn bán ma túy! Ngày nào cũng xảy ra xung đột giữa các băng nhóm, thậm chí ngay trong trường học. Rất nhiều đứa trẻ khi đã học hết bậc phổ thông mà vẫn chưa đọc thông viết thạo! Cả một thế hệ có nguy cơ bị tàn lụi bởi ma túy và những thứ xấu xa, tồi tệ khác. Chính vì lo sợ trước hiện trạng đó, tôi quyết định theo nghề sư phạm để góp phần cứu giúp các em, dẫu một hạt muối thì cũng vẫn làm cho nước biển mặn thêm một chút.

– Và khi đã trở thành thầy giáo, tại sao thầy lại chọn đến dạy ở trường này?

– Vì bấy giờ tôi tràn trề sinh lực và lòng yêu nghề, yêu trẻ. Tôi chọn về dạy tại ngôi trường ở một khu vực phức tạp như thế này chính là vì tôi muốn được giúp đỡ những đứa trẻ lầm than, sa đọa nơi đây. Nhưng để vượt qua được những băn khoăn, nghi hoặc nhằm đi đến quyết định cuối cùng thì cần có một "cú hích" đủ mạnh. "Cú hích" ấy là thế này: Ngày ấy tôi tình cờ đọc được một bài báo rất ấn tượng, nói về công trình nghiên cứu thú vị kéo dài đến 20 năm của một vị giáo

sư tên tuổi, dạy môn xã hội học ở một trường đại học danh tiếng. Ông đã yêu cầu các sinh viên của mình đến một địa phương kém phát triển nhất của bang Baltimor, tiến hành điều tra nghiên cứu để xác định tương lai của từng đứa trẻ sống ở đó. Mỗi sinh viên phụ trách 10 – 15 em học sinh, kể cả trẻ lêu lổng, nhưng không được chọn đối tượng trùng nhau. Tổng cộng có 200 đối tượng trẻ em ở một khu ổ chuột được nghiên cứu. Kết quả, 99% đối tượng được nhận định là có tương lai "vô cùng tăm tối". 20 năm sau, ông trao danh sách các đối tượng nói trên cho sinh viên lứa mới của mình, yêu cầu họ về địa phương nọ lấy thông tin về cuộc sống hiện tại của những người có tên trong danh sách. 20 người đã đi khỏi địa phương, hiện không rõ ở đâu, làm gì. Nhưng kỳ diệu thay, trong số 180 người còn lại, có đến 176 người có nghề nghiệp khả kính như kỹ sư, bác sĩ, giáo viên, luật sư, nhà báo, chủ doanh nghiệp. Sửng sốt trước kết quả bất ngờ này, vị giáo sư nọ quyết định điều tra sâu hơn. Ông đích thân đi đến đó, gặp gỡ với từng người trong số 176 đối tượng này và đưa ra chỉ duy nhất một câu hỏi: "Có được kết quả ngày nay, anh/chị nhớ ơn ai nhất?". Trăm câu trả lời như một: "Cô giáo của mình"! Cô giáo của họ bấy giờ đã nghỉ hưu. Vị giáo sư tìm đến gặp bà giáo già và hỏi bà đã sử dụng bí quyết nào để dạy dỗ những trẻ em khu ổ chuột, thường là hư hỏng, khiến tuyệt đại đa số về sau đều thành đạt. Bà giáo cười thành thực:

– "Chẳng có bí quyết nào cả, tôi chỉ yêu thương tất cả bọn chúng mà thôi".

Câu chuyện trên đã khiến tôi xúc động đến tận tâm can và tôi quyết noi gương bà giáo già nhân hậu

ấy. Sau khi tốt nghiệp trường sư phạm, tôi chủ động xin về dạy ở khu ổ chuột. Dĩ nhiên, đời sống xã hội ngày tôi bước chân vào nghề dạy học đã tiến bộ hơn khá nhiều so với cái thời mà vị giáo sư nọ bắt đầu tiến hành cuộc điều tra nghiên cứu ở Baltimor cách đó hơn hai chục năm về trước. Nhưng như tôi đã nói, đó lại là thời kỳ mà ma túy hoành hành dữ dội trong lớp trẻ, tệ nhất là ở những khu ổ chuột như thế này. Thời gian đầu trong nghề dạy học, tôi đã gặp phải không biết bao nhiêu khó khăn, phức tạp khi phải đối đầu với những học trò nghiện ngập. Thậm chí có lúc tôi đã nản, muốn rút lui. Nhưng rồi tôi nhớ lại bài học về sức mạnh của lòng tâm huyết, kiên định trong những bí mật của tình yêu, nhớ lại những tấm gương mà mình nguyện noi theo, và cuối cùng tôi xác định: phải kiên định với mục tiêu đã đề ra, thoái lui là hèn nhát. Và đến ngày nay thì bạn thấy đấy, ngôi trường của chúng tôi rất đáng để tự hào. Ít ra thì học sinh trong trường cũng có cơ hội thành đạt trong cuộc đời, không phải vì chúng được dạy nhiều kiến thức hơn so với ở nơi khác, mà vì chúng tôi, những người thầy trực tiếp dạy dỗ chúng, luôn yêu thương chúng một cách chân thành và chúng tôi kiên định với mục tiêu giúp chúng phát huy những năng lực tiềm tàng của chúng.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta suy nghĩ rất nhiều về buổi gặp với thầy Contran. Những câu chuyện, những bài học mà thầy Contran kể hầu như không liên quan trực tiếp đến tình yêu đôi lứa, nhưng chàng nhận thấy rằng hoàn toàn có thể vận dụng chúng vào những mối quan hệ tình yêu. Chàng ghi vào sổ tay:

Bí mật thứ tám của tình yêu chân chính: Sức mạnh của lòng tâm huyết.

Phải tâm huyết thì mới có tình yêu chân chính; sự tâm huyết phải được biểu hiện không chỉ bằng tư duy mà còn bằng hành động.

Lòng kiên định, sự tâm huyết là thước đo tình yêu chân chính.

Đã tâm huyết và kiên định thì không bao giờ nghĩ đến chuyện lùi bước.

Tâm huyết – kết quả vững bền; Thiếu tâm huyết – kết quả mong manh.

Bí mật thứ chín

SỨC MẠNH CỦA SỰ CUỒNG NHIỆT

Mấy hôm sau, chàng trai của chúng ta đã ngồi trong văn phòng của ông Peter Sergent, chủ một hãng quảng cáo lớn.

– Đã 10 năm kể từ ngày tôi lần đầu tiên được biết đến những bí mật của tình yêu chân chính, vậy mà cứ tưởng chừng như mới hôm qua – Ông Sergent nói – Hôm ấy, sau giờ làm việc, tôi nán lại trong văn phòng để giải quyết một số công việc. Đến gần 8 giờ tối, tôi kết thúc mọi việc, thu dọn các thứ trên bàn và bắt đầu nghĩ đến chuyện là sẽ nói sao với vợ về ý định chia tay của mình: lúc đó tôi đã quyết định ly dị vợ. Tôi nung nấu ý định đó từ khá lâu rồi và cho rằng đã đến lúc phải nói ra suy nghĩ của mình. Tôi và vợ tôi từng yêu nhau say đắm. Vậy mà rồi không biết tự bao giờ, tình cảm giữa chúng tôi nhạt dần và cuối cùng thì có nguy cơ đổ vỡ. Không thể xác định chính xác là vào thời điểm nào thì chúng tôi không còn yêu thương nhau nữa. Chỉ biết rằng

đến một lúc nào đó, chúng tôi bất chợt nhận ra rằng chúng tôi đã đánh mất những tình cảm nồng ấm ngày xưa và không hề có ý định tìm lại những gì đã mất. Cuộc sống vợ chồng của chúng tôi vẫn tiếp diễn, nhưng đã không còn hơi ấm của tình yêu. Những lần bên nhau trong kỳ nghỉ cuối tuần ngày một thưa thớt dần. Chuyện chăn gối cũng không khiến cho ai trong chúng tôi phải lưu tâm. Không còn những ý tưởng chung, những kế hoạch chung nữa. Tình trạng ấy kéo dài khá lâu. Thế là buổi tối hôm ấy, tôi quyết định sẽ lật ngửa quân bài. Giải pháp cuối cùng và tốt nhất chính là ly dị . Đúng lúc tôi định đứng dậy để đi về thì cửa phòng bật mở, ông già lao công người Hoa bước vào để dọn dẹp phòng ốc cuối ngày.

Chàng trai của chúng ta bất giác mỉm cười và nghĩ thầm: "Lại kịch bản cũ với bản danh sách gồm 10 cái tên kèm số điện thoại, không thể khác".

– Điều lạ là vừa quét dọn, ông ta vừa huýt sáo miệng theo giai điệu bản Giao hưởng số 5 của Beethoven! – Ông Sergent nói tiếp – Tôi hỏi có điều gì mà vui vẻ thế, ông ta trả lời:

– "Không vui sao được khi con người ta đang yêu?".

Thật bất ngờ! Tôi hỏi tiếp:

– "Đang yêu cơ à? Tôi tưởng cái thời yêu đương của ông đã qua từ lâu lắm rồi chứ?".

– "Cái thời bắt đầu yêu của tôi thì quả là đã lâu rồi, nhưng liên tục cho đến nay tôi vẫn còn yêu. Chính nhờ tình yêu mà tôi luôn cảm thấy mình trẻ trung, sung sức như thủa nào còn trai trẻ".

– "Vậy tình yêu của ông thật là mãnh liệt!".

– "Thiết tưởng một người đàn ông như ông phải biết quá rõ về sức mạnh của tình yêu chứ?".

– "Tình yêu chỉ mãnh liệt vào thuở ban đầu..." – tôi ngậm ngùi nói, liên tưởng đến tình huống hiện tại của mình.

– "Ông nói thật giống một người quen của tôi. Anh ta đang gặp một số vấn đề trong chuyện gia đình, vì thế muốn ly dị vợ".

Cổ họng tôi như khô đắng, lồng ngực tôi như bị bóp nghẹt. Lời nói vừa rồi của ông già người Hoa như xoáy đúng vào tim tôi. Ông ta nói tiếp:

– "Lúc đầu họ yêu nhau tha thiết lắm, nhưng rồi càng về sau, tình cảm cứ nhạt dần, cuối cùng cảm thấy không thể chịu đựng nhau được nữa. Ông có biết tại sao không?".

Tôi lắc đầu. Ông già người Hoa nói một cách rất thản nhiên:

– "Chỉ vì họ quên mất những bí mật của tình yêu chân chính".

Đó là lần đầu tiên tôi được biết là có những điều bí mật của tình yêu. Tối hôm đó, ngay tại phòng làm việc của tôi, ông già người Hoa đã giải thích cặn kẽ cho tôi tất cả 10 nguyên tắc vàng ấy của tình yêu. Ông còn bảo đảm với tôi rằng, một khi nắm được 10 điều cơ bản ấy, con người có thể xây dựng được một tình yêu vững bền, mãnh liệt.

Thời ấy, tôi rất kị những chuyện như thế. Tôi cho rằng những điều bí mật có tuyệt hảo đến thế nào đi nữa cũng không hàn gắn được mối quan hệ đang đổ vỡ giữa tôi và vợ tôi; hôn nhân của chúng tôi coi như vô phương cứu vãn. Vì thế, tôi ngồi nghe ông già người

Hoa nói chẳng qua chỉ vì giữ phép lịch sự mà thôi. Tuy vậy, trong những điều ông nói tôi cũng nhận thấy vài điều có lý. Trước khi ra về, ông già trao cho tôi bản danh sách 10 người và nói rằng nếu muốn biết cụ thể hơn về những bí mật của tình yêu, tôi cần gặp gỡ và trao đổi với họ.

Tôi nhét mẩu giấy vào túi và xách cặp đứng dậy để đi về thì cửa phòng lại bật mở, và bà lao công lúi húi bước vào. Tôi bảo bà rằng ông già đồng nghiệp của bà đã dọn phòng rồi. Nhưng bà nói một câu khiến tôi lạnh xương sống:

– "Làm gì có ông già đồng nghiệp nào, ở đây chỉ có mình tôi dọn dẹp phòng ốc thôi".

Tôi gọi điện đến văn phòng cung ứng dịch vụ lao công để hỏi về chuyện này và người ta trả lời đúng là chỉ có một nữ lao công được cử đến công ty chúng tôi làm việc. Khi tôi hỏi về một nam nhân viên đứng tuổi người Hoa, người của văn phòng cung ứng dịch vụ lao công rà soát danh sách rồi trả lời là ở chỗ họ không có ai như thế cả. Thật lạ lùng khó hiểu. Thế nào tôi cũng phải kể chuyện này với ai đó mới được. Tôi nhấc máy điện thoại, bấm số cho... vợ tôi. Xưa nay, tôi rất ít khi gọi về nhà từ nơi làm việc. Lúc đầu vợ tôi tưởng có chuyện gì không hay xảy ra, nhưng sau khi nghe tôi kể lại những sự việc vừa rồi, cô ta cũng lấy làm lạ lùng, khó hiểu không kém. Tôi phóng xe về nhà ngay và tối hôm đó, vợ chồng tôi lần đầu tiên sau gần nửa năm lại ngồi ăn tối với nhau và chuyện trò bình thường như thuở trước. Chúng tôi giống như đang cùng nhau rơi vào một tình huống trinh thám hình sự và cùng cố gắng tìm hiểu xem ông già người Hoa bí hiểm nọ là ai và bản chất của những bí mật của tình yêu là gì.

Những tuần tiếp theo, vào ngày nghỉ, tôi và vợ tôi đi gặp những người có tên trong danh sách. Sau khi gặp gỡ hết lượt, vợ chồng tôi mới vỡ ra rằng những bí mật của tình yêu mà ông già người Hoa nói đến có thể có tác dụng đối với chúng tôi như thế nào. Chúng tôi không ngờ rằng có những điều tưởng đơn giản nhưng lại cực kỳ quan trọng trong cuộc sống. Như một điều kỳ diệu, mối quan hệ giữa hai vợ chồng tôi bình thường trở lại, thậm chí còn tốt đẹp hơn lên. Ngoài ra, quan hệ giữa chúng tôi với bạn bè, bà con, đồng nghiệp... cũng có sự đổi thay, khởi sắc. Một đêm nọ, tôi chợt tỉnh giấc và cảm thấy mình hừng hực như thuở mới biết yêu, vâng, tôi yêu vợ tôi, tôi yêu cuộc sống.

– Những bí mật ấy của tình yêu quả thực đã có tác dụng kỳ diệu như thế đối với cuộc sống của vợ chồng ông ư? – chàng trai ngạc nhiên hỏi.

– Đúng. Từ ngày ấy, chúng tôi sống không phải chỉ trong không gian ba chiều như bình thường mà là trong một không gian nhiều chiều – mỗi điều bí mật của tình yêu lại bổ sung cho chúng tôi một chiều của cuộc sống. Nhưng riêng đối với vợ chồng tôi, bí mật về sức mạnh của sự cuồng nhiệt là quan trọng hơn hết.

– Dục vọng? – Chàng trai thốt lên – Nhưng hình như... chuyện thể xác không phải là quan trọng nhất trong tình yêu?

– Ồ, ở đây có lẽ tôi cần giải thích kỹ hơn một chút. Nói đến cuồng nhiệt là nói đến lòng ham muốn, nhưng nội hàm của nó rộng hơn nhiều chứ không chỉ giới hạn trong sự ham muốn thể xác như nhiều người vẫn hiểu như thế về khái niệm này. Lòng ham muốn chính là dục vọng, nhưng có dục vọng thấp hèn, có dục vọng

cao cả. Lòng ham muốn bao gồm cả sự ham mê, lòng ưa thích, sự hứng thú, nhiệt huyết để đạt được điều mà mình mong ước. Khi đã yêu ai đó, chắc hẳn bạn rất hứng thú trong việc được quan tâm, chăm sóc người đó, mong cho người đó luôn gặp được những điều tốt đẹp. Đó là dục vọng cao cả. Lòng ham muốn là tia lửa thần có thể làm bùng lên ngọn lửa tình yêu. Tình yêu thuở ban đầu thường đắm say, cuồng nhiệt. Ấy là lúc dục vọng đang được cân bằng cả về mặt tinh thần lẫn thể xác. Ngoài sự ham muốn được quan tâm, săn sóc, giúp đỡ lẫn nhau, hai người đang yêu còn luôn mong muốn được gần gũi nhau về mặt thể xác như ôm ấp, vuốt ve, hôn hít, thậm chí có thể cả ước ao chăn gối. Nhưng nếu chỉ đơn thuần là dục vọng thể xác thì sẽ không được lâu bền. Tia lửa dục vọng còn tồn tại thì ngọn lửa tình yêu còn cháy sáng. Tia lửa dục vọng mất đi, ngọn tình yêu sẽ tàn lụi. Thật đáng tiếc, điều đó đã xảy ra trong rất nhiều trường hợp, chỉ khác ở chỗ sớm hay muộn mà thôi. Thật đáng sợ khi đến một lúc nào đó, chỉ sau một đêm thức dậy, dục vọng đã vẫy cánh bay đi, thế là ta không còn yêu nữa. Chính điều đó đã từng xảy ra với vợ chồng tôi: khi không còn ham muốn, sự lãng mạn trong đời sống vợ chồng cũng biến mất.

– Khi sự cuồng nhiệt đã mất đi, chúng ta cần làm gì để tìm lại được? – Chàng trai hỏi.

– Phải tạo dựng lại từ đầu!

– Tạo dựng ư? Tôi nghĩ, sự cuồng nhiệt cũng giống như một quá trình hóa học trong cơ thể, chỉ có thể tồn tại hoặc là không tồn tại thôi chứ?

– Sự cuồng nhiệt là một thứ tình cảm không thể điều khiển được bằng ý chí con người. Dục vọng thể xác

được điều khiển bởi một quá trình hóa học trong cơ thể, nhưng chỉ có tính chất nhất thời, không thể làm cơ sở cho tình yêu vững bền, trường cửu. Nhưng dục vọng cao cả thì xuất phát từ tinh thần, tình cảm tự nhiên và tư duy hình tượng. Khi ta phải lòng, mến thương ai đó, sự cuồng nhiệt tức thì xuất hiện: ta quan tâm đến người đó, chú ý đến những phẩm chất tốt đẹp của người đó và cảm thấy quyến luyến không muốn rời xa.

– Nhưng như ông đã nói, đến một lúc nào đó, dục vọng tắt đi, và ta sẽ không còn nhìn thấy ở người đó những gì có thể yêu thương, quý mến?

– Thế thì phải cố gắng tìm ra ở người đó những gì khiến cho ta hứng thú. Đó chính là cách tạo dựng lại lòng cuồng nhiệt sau khi đã mất. Nếu không, hạnh phúc sẽ vĩnh viễn vỗ cánh bay đi.

– Tôi cảm thấy ông nói rất chí lý – chàng trai nói – Hầu hết các mối tình của tôi đều kết thúc thậm chí khi chưa kịp bắt đầu, vì thế tôi buồn chán và hầu như không còn chút hứng thú nào với bất cứ cô gái nào, nghĩa là không còn sự cuồng nhiệt ban đầu. Kể ra, lúc đầu, mối quan hệ giữa tôi và đối tượng đều êm đẹp, nhưng khi chúng tôi càng biết rõ về nhau thì lại càng thấy buồn tẻ và thế là dần dà dẫn đến tan vỡ.

– Có nhiều cách để kích thích, nuôi dưỡng lòng ham muốn. – ông Sergent nói – Trước hết, có thể tái tạo lòng ham muốn cuồng nhiệt nếu tái tạo được bối cảnh cũ, bối cảnh mà trong đó chúng ta từng có sự ham muốn. Chẳng hạn, để có thể yêu thương nhau như ngày trước, tôi và vợ tôi đã trở lại ở vài hôm trong khách sạn mà chúng tôi từng hưởng tuần trăng mật, hay thỉnh thoảng đến ăn ở nhà hàng, nơi diễn ra lần hẹn đầu tiên thuở

mới quen nhau. Ngoài ta, thỉnh thoảng cũng nên tạo cho nhau sự bất ngờ thú vị nào đó, hoặc tạo những tình huống hài hước, vui nhộn khiến đối phương phải cười thích thú – con người ta không bao giờ ham muốn nhau với một bộ mặt lạnh lùng, buồn rầu hay cau có. Để tạo bất ngờ thú vị cho nhau, tôi và vợ tôi thỏa thuận mỗi tháng một lần mỗi người thay phiên nhau chọn địa điểm đi chơi dã ngoại và chỉ đến buổi tối ngay trước hôm xuất hành mới thông báo cho người kia biết là sẽ đi đâu. Lần nọ, tháng ấy đến lượt của tôi, trước đó vợ tôi vừa đọc một tác phẩm viết về danh họa Picasso và luôn ước ao được tận mắt nhìn thấy nét cọ của bàn tay tài hoa ấy, tôi bí mật đi khắp các bảo tàng mỹ thuật và tìm được một viện bảo tàng có trưng bày tranh của Picasso, tôi nhớ là bức *Cô gái và quả cầu.* Trước hôm đến kỳ đi chơi như thường lệ, tôi báo cho vợ biết là ngày mai sẽ đi tham quan một viện bảo tàng. Vợ tôi không hào hứng lắm, vì việc đi thăm viện bảo tàng là một hoạt động hơi trầm, thiếu sôi động. Nhưng hôm sau, khi tôi đưa nàng đến trước tác phẩm khá nổi tiếng của Picasso, nàng đã phải reo lên thích thú. Gần như suốt buổi, cô ấy chỉ đứng trước bức tranh này, trầm trồ thán phục, thỉnh thoảng còn giở sổ tay ra ghi chép điều gì đó, có thể là một phát hiện nào đó về chi tiết nào đó của bức tranh, có thể là những ấn tượng, cảm xúc của cô ấy đối với tác phẩm này. Khi về nhà, vợ tôi ôm chặt lấy tôi và nói lời cảm ơn rất chân thành. Tối hôm ấy, chúng tôi có một bữa tiệc gối chăn nồng nhiệt đến tuyệt vời!

Để tạo lòng ham muốn nơi nhau, chúng ta cần thể hiện sự quan tâm thường xuyên đến nhau, chẳng hạn thỉnh thoảng tặng nhau những món quà nho nhỏ nhưng thú vị. Phụ nữ quan tâm săn sóc, chú ý đến những nhu

cầu cuộc sống của chồng là chuyện thường thấy, nhưng cánh đàn ông chúng ta cũng rất nên tỏ ra "nịnh đầm" đôi chút, anh bạn ạ. Đó cũng là một trong những cách duy trì tia lửa dục vọng để nuôi dưỡng ngọn lửa của tình yêu chân chính đấy! Thông thường, sự quan tâm đến nhau chỉ thường xuyên được ở giai đoạn đầu của cuộc sống vợ chồng. Nhưng rồi đến một lúc nào đó, chúng ta cảm thấy chuyện ấy trở nên tầm thường, nhàm chán và không còn hứng thú để thực hiện nữa. Thế là lòng ham muốn lẫn nhau cũng nguội dần đi. Cần cảnh giác, nếu điều đó xảy ra, chúng ta phải có ý thức "hâm nóng" lại từ đầu.

Lấy cuộc sống vợ chồng tôi làm thí dụ: thuở đầu tình còn nồng ấm, nhưng về sau, suốt ngày đêm tôi vùi đầu vào công việc và những sở thích của mình, gần như chẳng còn quan tâm gì đến vợ. Chẳng mấy khi tôi hỏi thăm cô ấy xem có chuyện gì vui hay buồn ở nơi làm việc hay không, đôi găng và chiếc áo khoác cô mặc có đủ ấm hay không, chiếc xe của cô ấy chạy có còn "ngon" không. Thấy tôi như vậy, vợ tôi cũng không còn sốt sắng với các nhu cầu của tôi nữa. Và kết cục suýt dẫn đến vụ ly hôn như tôi đã kể từ đầu câu chuyện. Nhưng kể từ ngày chúng tôi nắm bắt được những bí mật của tình yêu, cuộc sống vợ chồng tôi thay đổi hẳn, mọi bất đồng trước đó tan dần như nắm tuyết dưới sức nóng của mặt trời.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta tổng kết buổi nói chuyện với ông Sergent như sau:

Điều bí mật thứ chín của tình yêu chân chính là sức mạnh của sự cuồng nhiệt.

Sự cuồng nhiệt thắp sáng ngọn lửa tình yêu và giữ cho nó không tàn lụi.

Sự cuồng nhiệt được nuôi dưỡng không chỉ bằng lòng ham muốn về mặt thể xác mà còn bởi lòng thủy chung, tâm huyết, bởi sự quan tâm, chăm sóc lẫn nhau, bởi tình mến thương chân thành, không vụ lợi.

Sự cuồng nhiệt nếu đã bị mất đi thì có thể tái tạo bằng nhiều cách, chẳng hạn tạo khung cảnh cũ giống như thuở ban đầu.

Không khí vui tươi, những điều bất ngờ thú vị là điều kiện cần thiết để duy trì sự cuồng nhiệt trong tình yêu.

Để giữ gìn hạnh phúc, cần phải sống và yêu hết mình trong từng giây, từng phút.

Bí mật thứ mười

SỨC MẠNH CỦA LÒNG TIN

Vậy là hơn một tháng kể từ ngày số phận run rủi cho chàng trai của chúng ta gặp được ông già người Hoa kỳ lạ nọ và được nghe về những bí mật của tình yêu. Chàng cảm thấy cuộc sống tinh thần của mình ngày một tốt đẹp hẳn lên, tuy nhiên dù đã được trang bị những kiến thức cơ bản về tình yêu, chàng vẫn còn cô đơn, chưa gặp được người phù hợp để cùng nhau xây một mối tình như chàng ao ước. Có lúc chàng hơi tỏ ra nghi ngờ, nghĩ rằng chưa chắc mình có thể tìm được người như vậy, dù rằng chàng vẫn mơ hồ cảm thấy rằng ở một nơi nào đó có một người nào đó đang chờ đợi sự xuất hiện của chàng để được nghe lời tỏ tình và chấp nhận tình yêu của chàng.

Người thứ 10 trong bản danh sách của ông già người Hoa là Doris Couper, một người phụ nữ lớn tuổi sống ở một làng nhỏ cách thành phố chừng một giờ chạy xe.

Dù đã 87 tuổi, bà Couper vẫn còn khá nhanh nhẹn và minh mẫn, vẫn còn nổi tiếng là một chuyên gia tư vấn các vấn đề thuộc về hôn nhân, gia đình. Bà chào

đón chàng trai của chúng ta một cách thân thiết như thể đón đứa cháu nội ở xa lâu lắm mới về thăm bà. Cung cách nói chuyện và những kiến thức uyên thâm của bà khiến chàng trai cảm thấy có điểm gì đó giống nhau giữa bà và ông già người Hoa nọ. Chàng cũng ngờ ngợ như đã gặp bà Couper ở đâu đó rồi, nhưng không nhớ cụ thể là ở đâu.

– Cảm ơn cháu đã đến với già này. Chắc là cháu tìm đường hơi khó phải không? Ngồi xuống đi, cứ tự nhiên như ở nhà nhé.

– Cháu thấy bà quen lắm, hình như cháu đã được gặp bà ở đâu rồi – chàng trai cảm thấy khá tự nhiên, đúng là "giống như ở nhà mình" vậy.

– Chắc không phải đâu, có lẽ cháu thấy ảnh bà trên báo đấy. Trước đây bà thường xuyên viết bài cho các tạp chí phụ nữ, về các vấn đề hôn nhân, gia đình, bây giờ thỉnh thoảng bà cũng còn viết.

Trong khi bà Couper xuống bếp lấy nước mời khách, chàng trai đưa mắt quan sát căn phòng: suốt hai bức tường, sách xếp đầy trên giá, chủ yếu là sách về tâm lý học, về các mối quan hệ giữa người với người, về tình yêu, hôn nhân, gia đình, và các loại sách "học làm người" nói chung.

Bà Couper trở lại với hai ly nước trái cây ép.

– Lần đầu tiên bà biết đến những bí mật của tình yêu là vào khoảng 50 năm về trước – bà Couper nói – Lúc đó, bà mới lập gia đình được hai năm, nhưng đã cảm thấy mình không được hạnh phúc trong cuộc sống gia đình. Hễ chồng đi làm về trễ hơn bình thường một chút là bà bực bội; ngày chủ nhật, ông ấy đi câu cá hay chơi bóng với bạn bè, để bà ở nhà một mình là bà khóc, tối về là giận dỗi. Bà cho rằng

ông ấy làm thế tức là ruồng rẫy bà. Hai vợ chồng cứ cãi nhau về chuyện đó. Bà bảo là ông tìm mọi cách để xa lánh bà, ông lại bảo là bà chỉ muốn trói buộc ông, không cho ông có được lấy một chút tự do.

Lần nọ, vợ chồng bà đi nghỉ ở bãi biển. Nhưng khi mới đến nơi được mươi phút, chồng bà đã bắt chuyện với một cô gái tóc vàng khá xinh đẹp ở quầy tiếp tân và chuyện trò với cô ta một cách thật tự nhiên, thậm chí tỏ ra rất thân mật. Dĩ nhiên lúc đó bà điên tiết lên và gây gổ ầm ĩ ngay trong đại sảnh của khách sạn. Cuối cùng, chịu hết xiết, bà vùng chạy ra khỏi khách sạn, đi lang thang vô định trong một công viên gần đó. Ở cuối công viên , phía gần bờ biển, có một chiếc ghế đá. Bà ngồi xuống đó và khóc hết nước mắt. Cháu biết sao không, mục đích của chuyến đi nghỉ biển lần ấy là để làm lành sau một cuộc cãi vã trước đó, thế mà khi đến nơi mới được 10 phút thì lại nảy sinh một cuộc cãi vã mới!

Bà không nhớ là mình ngồi đó bao lâu. Bỗng có ai đó hỏi:

– "Mọi chuyện ổn cả chứ?".

Bà quay lại và nhìn thấy một ông già người Hoa. Bà lẩm bẩm:

– "Cảm ơn, ổn cả".

Ông ta nhìn ra biển và nói:

– "Biển tuyệt quá, đúng không?".

Bà ngước mắt nhìn ra biển, thấy ráng chiều mênh mang nơi chân trời, tạo nên một cảnh tượng tuyệt đẹp. Nhưng lúc đó bà không còn bụng dạ nào để chiêm ngưỡng cảnh đẹp. Ruột gan đang rối tựa tơ vò.

Ông già người Hoa vẫn thản nhiên nói như không có chuyện gì xảy ra:

– "Ở nước tôi, người ta quan niệm rằng trong cái rủi bao giờ cũng tiềm chứa cái may, và quả thực, cuộc đời là như thế".

Bà vẫn im lặng chẳng nói gì. Ông già người Hoa nói tiếp:

– "Thậm chí khi trong mối quan hệ của ta với người thân yêu nhất xảy ra điều tồi tệ nhất thì trong đó cũng tiềm ẩn một bài học, vấn đề là phải tìm cho ra bài học ấy".

Bà ngước lên nhìn ông già người Hoa. Bà nghĩ rằng chắc là ông đã chứng kiến cuộc cãi vã giữa vợ chồng bà trong đại sảnh khách sạn.

– "Thưa ông, ông thật tốt bụng – Bà nói – Nhưng tôi quả thực hiện đang...".

Ông già người Hoa ngắt lời:

– "Ngày trước tôi có quen biết một người phụ nữ. Chị ấy là một người tuyệt vời, và lấy được một người chồng tuyệt diệu. Thời gian đầu, họ yêu thương nhau đắm say, tha thiết. Nhưng rồi sau vài năm, giữa họ bắt đầu xuất hiện những sự xích mích. Những xích mích, bất hòa đó ngày một căng thẳng, rồi đến lúc nào đó, họ cãi vã nhau gần như mỗi ngày. Bạn có biết bản chất vấn đề là gì không? Chị ấy không tin tưởng chồng, vì thế cứ muốn giữ rịt chồng như một vật sở hữu cá nhân. Chị ấy nổi những cơn ghen bóng ghen gió khi chồng ở ngoài tầm kiểm soát của mình. Hoặc ghen lồng ghen lộn khi chồng chuyện trò cùng ai đó thuộc phái nữ. Kết cục là người chồng cảm thấy nghẹt thở, cảm thấy mình

đang phải sống trong một cái lồng chật chội. Chính những nỗi lo sợ vô cớ ấy đã đẩy chị ta ngày càng xa ra khỏi người thân yêu nhất của mình.

Lúc đó, bà quay hẳn về phía ông già người Hoa và hỏi:

– "Tại sao bà ấy làm như vậy? Chắc hẳn phải có nguyên do nào đó! Những hành động của bà ấy hẳn là phải có cơ sở".

– "Không, không có cơ sở xác thực nào cả! Chồng chị ấy không hề lừa dối, phản bội chị ấy. Mọi chuyện xuất phát từ nỗi ám cảnh xa xưa của chị ấy. Cha chị ấy vốn có tính trai lơ và sau một vài cuộc tình ngoài luồng đã rời bỏ mẹ chị ấy. Thử nghĩ xem, người cha, tức là người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời chị ấy, đã rời bỏ mẹ chị ấy, thì thử hỏi, trong tiềm thức, chị ấy còn tin tưởng vào người đàn ông nào được nữa".

Nghe những lời ấy, tim bà như thắt lại. Ông già người Hoa nọ như đang nói về cuộc đời của chính bà!

– "Bạn biết không, có một điều rất đáng để suy nghĩ: rất nhiều những vấn đề mà hiện tại chúng ta gặp phải lại bắt nguồn từ tuổi thơ, từ những gì chúng ta ghi nhận được từ thuở còn thơ ấu".

– "Có lẽ ông có lý. – Bà nói – Tất cả chúng ta đều bị chi phối bởi những gì chúng ta đã kinh qua từ thời thơ ấu".

– "Điều đó chỉ có thể đúng khi chúng ta tự cho phép mình lệ thuộc vào quá khứ. Và đó chính là một bài học quan trọng mà người phụ nữ nọ rút ra được trong cuộc hôn nhân của mình. Tương lai không nhất thiết phải giống y như quá khứ. Quá khứ có thế nào đi nữa, có là

bài học kinh nghiệm xương máu đến thế nào đi nữa thì chúng ta cũng vẫn có thể thay đổi mọi chuyện trong tương lai".

Bà hỏi ông ta là người phụ nữ ấy đã có thể thay đổi được gì không. Cuộc hôn nhân của bà ấy rồi có được duy trì hay không? Ông trả lời là cuộc hôn nhân ấy không những được duy trì mà còn trở nên tốt đẹp hơn, họ yêu thương nhau hơn cả thời mới lấy nhau.

– "Điều gì đã khiến họ đạt được chuyện đó?" – bà hỏi.

– "Những Bí mật của tình yêu!" – ông già người Hoa trả lời.

Lúc đó, bà không hiểu ông muốn nói gì. Ông đưa cho bà một mẩu giấy. Bà nhìn vào mẩu giấy, thấy có 10 cái tên kèm số điện thoại. Khi bà rời mắt khỏi mẩu giấy và nhìn lên thì không thấy ông đâu nữa.

Bà trở lại khách sạn để hỏi xem ông già người Hoa trọ ở phòng nào. Cô gái tóc vàng xinh đẹp mà ban nãy chồng bà bắt chuyện vẫn còn ngồi trực ở quầy tiếp tân. Bà xin lỗi cô ta về chuyện ầm ĩ vừa rồi. Theo lời cô ta kể lại (cũng gần như để phân bua) thì lúc mới đến, chồng bà hỏi cô ta là gần đây có một nhà hàng nào tương đối sang trọng hay không, vì ông ấy muốn đưa bà đến đó ăn tối, như là một cách tạo bất ngờ thú vị cho vợ mình trong buổi đầu tiên của kỳ đi nghỉ biển. Ôi, ý tưởng của chồng bà thật tuyệt, thế mà bà lại nghi ngờ ông ấy, tưởng rằng ông ấy tán tỉnh cô ta. Tất cả là do nỗi lo sợ mơ hồ của bà, cho rằng chồng mình không chung thủy. Bà nhận thấy rằng ông già người Hoa quả là rất có lý.

Bà hỏi cô tiếp tân ông già người Hoa nọ trọ ở phòng số mấy. Cô ta xem lại danh sách khách và nói là không có người khách nào như mô tả của bà

cả. Trong số nhân viên khách sạn cũng không có ai như thế.

Bà đi lên phòng. Chồng bà đang ở đó. Bà xin lỗi về chuyện vừa rồi và nói rằng bà rất xấu hổ và ân hận khi được biết ông chỉ hỏi chuyện cô gái tiếp tân về nhà hàng để đưa bà đi ăn tối. Bà cũng kể cho ông nghe về ông già người Hoa và những điều bí mật của tình yêu mà bà vừa được nghe ông nói tới. Chồng bà nói rằng đã đến lúc phải thay đổi mọi chuyện chứ không thể sống như hai năm qua, suốt ngày chỉ gây gổ nhau vì những cái cớ không đâu.

Hôm sau, bà gọi điện cho những người có tên trong danh sách để hỏi cụ thể về những bí mật của tình yêu và hỏi xem điều mà ông già người Hoa nói có chính xác trong mọi trường hợp hay không.

– Điều gì cơ ạ – chàng trai hỏi.

– Rằng con người ta ai cũng có thể tự thay đổi tâm tính của mình.

– Và có đúng là như thế không ạ?

– Đúng chứ. Tất cả những bí mật của tình yêu đều quan trọng và đều có khả năng giúp con người xây dựng một tình yêu chân chính, nhưng riêng với trường hợp của bà thì điều bí mật về sức mạnh của lòng tin là có tác dụng lớn nhất.

– Lòng tin ư? – chàng trai hỏi – nhưng lòng tin thì liên quan gì nhiều đến tình yêu đâu ạ?

– Có chứ. Nếu không tin tưởng ai đó thì ta không thể yêu người đó. Bởi vì nếu không tin tưởng thì đương nhiên chúng ta sẽ nghi ngờ, lo sợ và luôn đề phòng là đối tượng sẽ phản bội. Điều đó sẽ tạo một áp lực nặng nề lên mối quan hệ, một người luôn ở trong trạng thái

lo sợ và người kia thì có cảm giác như có bẫy giăng quanh mình.

Cần nhớ rằng khi đã biết đến những bí mật của tình yêu và áp dụng chúng vào cuộc sống, cơ hội tốt đẹp cho hôn nhân sẽ có nhiều hơn và chắc chắn hơn, cuộc sống vợ chồng cũng êm đẹp, hạnh phúc hơn, vì chúng ta đã biết điều gì là cơ bản nhất trong việc tạo dựng và duy trì mối quan hệ. Con người ta chỉ có thể lấy vợ hoặc lấy chồng khi đã chắc chắn là mình luôn trung thành với mối quan hệ đã được tạo ra giữa hai người. Vợ hoặc chồng bạn sẽ không phải lo sợ hay nghi ngờ gì cả, nếu bạn luôn quan tâm đến người bạn đời của mình và luôn chứng tỏ là bạn luôn yêu quý cô ấy hoặc anh ấy.

– Như vậy là nếu ta chưa tin tưởng ai đó thì ta không thể yêu người đó và mối quan hệ sẽ có nguy cơ bị lung lay, đổ vỡ? – chàng trai hỏi.

– Hoàn toàn chính xác! Bởi vậy, khi bước vào tình yêu, một trong những câu hỏi quan trọng nhất mà cháu cần đặt ra cho mình là: "Ta đã thật sự hoàn toàn tin tưởng cô ấy chưa?". Nếu câu trả lời là "Chưa" thì cháu phải suy nghĩ lại thật kỹ trước khi quyết định xây dựng mối quan hệ. Dĩ nhiên là đối tượng của cháu cũng phải tự đặt câu hỏi cho mình như thế và hành động như thế khi đến với cháu.

Một trong những bài học quan trọng mà bà rút ra được từ cuộc đời mình: sự tin tưởng lẫn nhau là vô cùng trọng yếu, có thể nói là có tính sống còn đối với mối quan hệ giữa hai con người, đặc biệt là khi họ đã gắn bó cuộc đời với nhau. Không chỉ phải tin tưởng ở con người mà còn cần phải tin tưởng ở mối quan hệ của mình với con người ấy.

– Bà nói như vậy nghĩa là sao ạ?

– Cháu biết không, nhiều người cứ luôn lo sợ mối quan hệ sẽ đổ vỡ giữa chừng. Họ sợ người yêu hay vợ/chồng mình sẽ bỏ mình. Ngày nay, rất nhiều người lo sợ rằng cuộc sống hôn nhân của mình liệu có bền vững không, khi mà chỉ số các vụ ly hôn ngày càng tăng vọt.

Chàng trai của chúng ta bỗng đỏ mặt xấu hổ vì đúng là chàng đã nói ra điều lo sợ như thế với ông già người Hoa trong đám cưới người bạn ngày nào.

– Nhưng họ cũng có lý phần nào chứ ạ? – chàng nói.

– Có lý ở điểm nào cơ chứ? – Bà Couper hỏi lại.

– Tỉ lệ ly hôn tăng cao, có nghĩa xác suất hôn nhân bền vững là rất thấp.

– Nhưng xác suất thành công bền vững của một cuộc hôn nhân bao giờ cũng cao hơn xác suất đổ vỡ. Nếu cứ chăm chăm lo sợ sự đổ vỡ thì chính điều đó khiến cho hôn nhân dễ bị dẫn đến đổ vỡ hơn. Chính vì vậy rất cần phải tin tưởng vào chính mối quan hệ bằng một lập trường kiên định: dẫu có phải nhảy vào lửa hay vào nước cũng không từ nan, miễn là không bao giờ làm cho mối quan hệ bị đổ vỡ. Các vấn đề phức tạp tồn tại chẳng qua vì người ta quá chú ý đến chúng, quá quan trọng hóa những tác hại của chúng. Đừng quá băn khoăn về chúng. Luôn luôn tin tưởng rằng không gì có thể làm phương hại đến mối quan hệ. Đã gắn bó cuộc đời với một người mà cứ nơm nớp lo sợ người ấy sẽ phản bội mình thì còn hạnh phúc nỗi gì! Chính bà đã từng như vậy: luôn nghi ngờ chồng để rồi ghen tuông vớ vẩn và chính điều đó đã làm cho tình cảm vợ chồng ngày một xa cách.

– Vâng, cháu hiểu ý bà – chàng trai chân thành nói.

– Rất nhiều người cứ tự nhiên vô cớ gây ra những vấn đề phức tạp không đáng có. Cứ như thế thì không thể có được mối quan hệ lâu bền, hạnh phúc. Biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề này là phải tuyệt đối tin tưởng ở chính mình, tin tưởng vợ/chồng mình và tin vào cuộc sống. Mặt khác, mình cũng phải sống làm sao cho vợ/ chồng mình cũng tin tưởng vào mình. Tóm lại, đó phải là mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau.

– Nhưng làm sao con người có thể học được cách tin tưởng lẫn nhau, nếu gốc rễ của vấn đề bắt nguồn từ thời thơ ấu? Phải chăng cần có một khóa trị liệu kéo dài trong nhiều năm?

– Không nhất thiết. Có một câu danh ngôn mà bà rất tâm đắc: "Cuộc đời sẽ đổi thay nếu chúng ta tự thay đổi bản thân mình". Nhưng cháu cần lưu ý, câu này không có ý bảo người ta quên đi quá khứ. Mỗi con người đều có khả năng tự thay đổi. Ông già người Hoa đã nói với bà: "Tương lai không nhất thiết phải giống y như quá khứ". Chúng ta tự viết nên Cuốn sách cuộc đời mình, trang sau không bắt buộc phải giống y như trang trước. Thậm chí, giữa chừng cuốn sách, chúng ta có thể bắt đầu một chương mới hoàn toàn khác trước. Chính những bí mật của tình yêu chân chính giúp chúng ta làm được điều đó. Chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ cũng đều không quan trọng. Dù bạn đã từng gặp những vấn đề phức tạp trong các mối quan hệ, dù bạn trước đây không thể tìm được tình yêu thì giờ đây, với những bí mật của tình yêu trong tay, bạn có thể thay đổi được tất cả. Bà đã từng gặp rất nhiều những người phải khốn khổ vì nỗi cô đơn do chính họ tạo ra, vì họ luôn cho rằng mình không bao giờ tìm được một tình yêu trường tồn, vĩnh cửu. Bà

cũng từng biết rất nhiều những người khốn khổ vì cảm thấy mình bị mắc vào cái bẫy của cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Thường thì họ rơi vào trạng thái thất vọng, trầm uất, lạnh lùng, tàn nhẫn và trở nên khó tính. Họ cho rằng họ là nạn nhân của một nỗi bất hạnh nào đó và hy vọng sẽ có một phép màu giúp họ thoát khỏi tình trạng đó. Nhưng phép lạ làm gì có được, chỉ có sự cố gắng tự giải thoát của bản thân mới giúp làm thay đổi mà thôi.

Đúng lúc đó có tiếng mở cửa. Một ông già mặc áo bành tô bước vào. Bà Couper giới thiệu với chàng trai đó là chồng bà. Khi ông chủ nhà cởi áo bành tô treo lên móc, chàng trai của chúng ta chợt nhớ ra là đã gặp vợ chồng bà Couper ở đâu. Chàng reo lên:

– Cháu nhớ là đã gặp ông bà ở đâu rồi. Có phải ông bà đã dự đám cưới ở Nhà hàng Hoàng gia cách đây không lâu không ạ? Đám cưới của Mark Elkin và Sonie Spadine ấy mà.

Bà Couper nhướng mày suy nghĩ một lát rồi nói:

– Đúng, ông bà có dự đám cưới ấy. Nhưng tại sao cháu hỏi thế?

– Cháu đã nhìn thấy ông bà trong tiệc cưới ấy. Cháu thấy ông bà khiêu vũ cùng nhau. Cháu vẫn còn nhớ là cháu đã cảm thấy hai người thật hạnh phúc, trông cứ như một cặp tình nhân đang ở thời kỳ yêu đương mãnh liệt nhất và tự hỏi không biết hai người có bí quyết gì để có được điều đó.

– Bây giờ thì chắc là cháu đã biết bí quyết đó là gì? – Bà Couper mỉm cười.

– Như vậy là ông bà có gặp ông già người Hoa ở đám cưới ấy chứ ạ?

– Sao cơ? Ông già người Hoa cũng có mặt ở đám cưới của Mark và Sonie ư? – Bà Couper thốt lên kinh ngạc.

– Vâng. Cháu gặp ông ta ở bữa tiệc cưới ấy đấy.

Tối hôm ấy, chàng trai của chúng ta đọc lại những điều ghi nhận của mình:

Bí mật thứ mười của tình yêu: sức mạnh của lòng tin. Lòng tin quan trọng có tính chất sống còn đối với tình yêu. Không tin tưởng lẫn nhau thì một người luôn sống trong sự lo sợ, ghen tuông khổ sở và lúc nào cũng phải đề phòng, còn người kia thì cảm thấy như bị giam hãm trong cái lưới, như bị nghẹt thở.

Ta không thể yêu một người nào đó nếu không có sự tin tưởng hoàn toàn vào người đó.

Trong mối quan hệ với người mà mình yêu, phải biết cách hành xử để mối quan hệ đó không bao giờ bị cắt đứt.

Khi bước vào tình yêu, cần phải tự hỏi mình: "Ta đã thật sự tin tưởng hoàn toàn vào người đó hay chưa?". Nếu câu trả lời là "Chưa", phải cân nhắc thật kỹ.

Lời cuối

Chàng trai của chúng ta lặng lẽ quan sát quang cảnh đám cưới. Không sang trọng, cầu kỳ kiểu cách như một số đám cưới mà chàng từng dự, nhưng không khí ở đây thật ấm cúng, trang nhã. Chỉ khoảng hơn trăm thực khách, nhưng ai nấy đều vui vẻ, thân thiện. Khi dàn nhạc bắt đầu trỗi nhạc cho mọi người khiêu vũ, chàng trai bất giác nhớ lại đám cưới hai năm về trước, khi chàng gặp và nói chuyện với ông già người Hoa. Hồi ấy chàng còn quan niệm về tình yêu một cách khá khắt khe, phiến diện. Rồi chàng mỉm cười nhớ lại 10 cuộc gặp gỡ, trò chuyện với 10 người trong bản danh sách của ông già người Hoa. Mặc dù họ tâm sự một cách hào hứng, chân thành, cởi mở, nhưng tự sâu trong đáy lòng chàng vẫn còn gờn gợn đôi chút ngờ vực. Chàng chưa dám tin chắc rằng những bí mật lại có tác dụng đến thế. Nhưng quả là những điều bí mật ấy của tình yêu đã thực sự có tác dụng đối với những người như chàng, tức là đang đi tìm kiếm tình yêu đích thực, hay những người đang bi quan, thất vọng, sống một cuộc sống cô đơn xám xịt, thậm chí đối với cả

những người đang sống trong niềm bất hạnh vì một mối tình hay một cuộc hôn nhân bất như ý.

Chàng đã tóm tắt vào sổ tay những ghi nhận của mình về những điều bí mật của tình yêu cũng như khả năng ứng dụng chúng trong mọi tình huống của cuộc sống và luôn mang theo bên mình như một cuốn cẩm nang khi cần thiết, đồng thời để có thể truyền bá cho bất kỳ ai cần đến.

Những điều tổng kết đó như sau:

10 bí mật của tình yêu – 10 phương pháp kết hợp để xây dựng một Tình yêu chân chính.

1. Hãy sử dụng ý niệm để hình dung trước về tình yêu của mình.
2. Hãy biết tôn trọng bản thân và người khác.
3. Hãy đừng quan tâm đến việc bạn sẽ nhận được gì, mà hãy chú ý đến việc bạn có thể trao gì.
4. Muốn tìm được tình yêu, trước hết hãy tìm một người bạn.
5. Hãy mở rộng vòng tay. Khi mở rộng vòng tay chính là bạn đang mở rộng trái tim mình.
6. Hãy dẹp bỏ sự lo sợ, thành kiến, định kiến.
7. Phải biết cách biểu lộ tình cảm của mình.
8. Phải tâm huyết và kiên định, không lùi bước trước khó khăn.
9. Phải có lòng ham muốn và phải biết cách thể hiện lòng ham muốn.
10. Phải tin tưởng mình, tin tưởng người khác và tin vào cuộc sống.

Và 10 bí mật của tình yêu – 10 phương pháp kết hợp để khám phá về người bạn đời tương lai:

1. Cô ấy/anh ấy có đầy đủ những phẩm chất mà bạn mong muốn ở một người bạn đời hay không?
2. Bạn có tôn trọng cô ấy/anh ấy hay không?
3. Bạn có thể trao gì cho cô ấy/anh ấy?
4. Cô ấy/anh ấy có phải là người bạn tốt nhất của bạn hay không? Các bạn có cùng chung sở thích, nhu cầu, quan điểm cuộc sống hay không?
5. Khi bạn ôm cô ấy/anh ấy vào lòng, bạn và cô ấy/anh ấy có cảm giác đang hòa mình vào nhau hay không?
6. Bạn và cô ấy/anh ấy có tạo cho nhau một khoảng không gian riêng nào để tự do suy nghĩ, hành động hay không?
7. Bạn và cô ấy/anh ấy có bao giờ biểu lộ tình cảm của mình với nhau một cách chân thành, cởi mở hay không?
8. Bạn và cô ấy/anh ấy có tâm huyết, kiên định với mối quan hệ giữa hai người hay không?
9. Bạn và cô ấy/anh ấy có luôn mong muốn được gần gũi bên nhau cả về mặt thể xác lẫn tinh thần hay không?
10. Bạn và cô ấy/anh ấy có luôn tin tưởng lẫn nhau hay không?

Và 10 bí mật của tình yêu – 10 phương pháp kết hợp để cứu vãn tình yêu hoặc hôn nhân đang có nguy cơ tan vỡ.

1. Hãy nghĩ về nhu cầu và mong muốn của người yêu hay vợ/chồng mình nhiều hơn là về nhu cầu, mong muốn của mình.
2. Hãy học cách tôn trọng bản thân và người yêu hay vợ/chồng mình. Hãy tự đặt câu hỏi cho mình: "Tôi tôn trọng bản thân tôi vì điều gì?" và "Tôi tôn trọng người yêu hay vợ/chồng mình vì điều gì?".
3. Hãy đừng để ý đến việc bạn được lợi gì từ mối quan hệ, mà phải nghĩ đến việc bạn cần phải đóng góp gì vào mối quan hệ đó.
4 Hãy coi người yêu hay vợ/chồng mình như một người bạn thân thiết nhất. Hãy cố gắng tìm kiếm điểm chung giữa hai người, càng nhiều càng tốt.
5. Hãy truyền tình cảm của mình qua người yêu hay vợ/chồng mình bằng những nụ hôn hay những cử chỉ ôm ấp, vuốt ve, âu yếm...
6. Hãy khép lại, thậm chí quên đi quá khứ để sống tiếp với những tình cảm tươi mới.
7. Hãy bộc lộ tình cảm của mình một cách chân thành, cởi mở, qua con đường ngôn ngữ lời nói.
8. Hãy cống hiến hết mình cho mối quan hệ giữa hai người. Hãy coi người yêu hay vợ/chồng mình là đối tượng số một và duy nhất.
9. Hãy biết tái tạo lòng ham muốn nếu chẳng may trước đó đã mất.
10. Hãy học cách tin tưởng người yêu hay vợ/chồng mình, tin tưởng vào mối quan hệ giữa hai người và hãy hành xử sao cho người yêu hay vợ/chồng mình cũng có thể tin tưởng mình.

Khi ứng dụng những bí mật của tình yêu vào cuộc sống, chàng trai của chúng ta bắt đầu cảm thấy có nhiều sự thay đổi theo chiều hướng tốt lên. Người thân trong gia đình và bạn bè, thậm chí đồng nghiệp, đều nhận ở chàng có sự thay đổi sâu sắc. Gặp nhau, chàng luôn mở rộng vòng tay thay vì một cái bắt tay hờ hững như trước đây. Khi nói chuyện, chàng tỏ ra chăm chú lắng nghe người đối diện hơn, biểu lộ bằng ánh mắt sự cảm thông, thấu hiểu. Chàng dành nhiều thời gian cho người khác hơn, thể hiện sự quan tâm, đồng cảm sâu sắc, chân thành. Chàng luôn nhớ đến ngày sinh nhật của mọi người để tặng quà, gọi điện thoại hỏi thăm, chúc mừng. Rất nhiều người được chàng gọi điện chỉ để thăm hỏi tình hình cuộc sống và để nói rằng chàng vẫn thường nhớ đến họ, chỉ tiếc là do điều kiện cuộc sống và công việc mà không thể thường xuyên gặp mặt. Đặc biệt, mọi người nhận thấy ở chàng một hành vi khá lạ là chàng thường hay làm điều thiện một cách tự giác, không có chủ ý, thậm chí như là vô thức, chẳng hạn chàng có thể mua một bó hoa tươi để tặng ai đó không quen biết mà chàng gặp trên đường phố và mỉm cười vui sướng khi được chứng kiến niềm vui thích bất ngờ của người đó. Chàng tỏ ra rất vui khi được nghe tiếng cười của ai đó hay khi được nhìn thấy ai đó mỉm cười.

Các bạn bè thân thiết của chàng nhận thấy chàng không còn bức xúc trong việc tìm kiếm đối tượng để lập gia đình. Họ đâu biết rằng bây giờ chàng chỉ chuyên tâm vào việc đối xử với mọi người bằng một tình yêu thương rộng mở và biết rằng rồi tình yêu sẽ đến với mình, một lúc nào đó, ở một nơi nào đó, chàng sẽ gặp được một cô gái như chàng mơ ước.

Một số bạn bè, đồng nghiệp đã hỏi thẳng là tại sao ở chàng lại có những sự thay đổi kỳ lạ đến thế. Chàng đã gia nhập một tôn giáo nào đó chăng, hay mới nhận được một khoản thừa kế kếch xù? Hay chàng được kê một toa thuốc kỳ diệu nào đó chăng? Chẳng mấy ai tin được khi chàng kể về ông già người Hoa và những "bảo bối" bí mật của tình yêu mà ông ta trao cho chàng. Tuy nhiên, cũng có người tỏ ra quan tâm đến chuyện ấy, họ hỏi chàng cặn kẽ hơn và được chàng truyền lại cho những "bảo bối" ấy; chỉ một thời gian sau là họ phải gọi điện hoặc trực tiếp gặp chàng để cảm ơn về những gì chàng đã trao cho họ. Trong số những người ấy, ai cũng cho biết là những bí mật của tình yêu đã giúp họ như thế nào trong cuộc sống.

Thế rồi, như tiếng sét giữa trời quang, điều kỳ diệu đã xảy ra. Một tối nọ, có người gọi điện thoại cho chàng. Đó là một cô gái. Cô cho biết là một ông già người Hoa đã cho cô số điện thoại của chàng và vì thế cô hỏi xin chàng một cuộc hẹn gặp mặt để tìm hiểu cụ thể hơn về những bí mật của tình yêu vừa được nghe ông ta nói đến. Hôm sau, họ gặp nhau, và nàng đã khiến chàng rung động con tim, không chỉ vì nét ngoại hình kiều diễm mà còn vì một tấm lòng rộng mở. Khi họ chuyện trò, chàng cảm thấy đã tìm được tâm hồn đồng điệu mà chàng có có thể chia sẻ những gì quan trọng nhất của đời mình.

Và thế là họ đến với nhau chân thành, cởi mở, yêu thương, tôn trọng, tin tưởng, thủy chung. Chàng cảm thấy như nghẹt thở vì hạnh phúc. Và nàng cũng thế. Trước khi được gặp ông già người Hoa và 10 người trong bản danh sách, chàng không bao giờ tin là mình sẽ có được niềm hạnh phúc như thế này.

Chàng đã tìm mọi cách để tìm gặp lại ông già người Hoa nọ, ít ra là để cảm ơn và nói cho ông biết rằng nhờ ông mà cuộc đời chàng đổi thay đến thế nào. Chàng vô cùng mong muốn được mời ông ta đến dự đám cưới của chàng.

Mọi người dự tiệc cưới đều đứng hết cả dậy, vỗ tay như pháo ran khi chú rể dìu tay cô dâu bước lên sân khấu hôn lễ. Họ mới thật đẹp đôi làm sao! Chú rể hào hoa phong nhã, cô dâu xinh đẹp dịu hiền. Niềm hạnh phúc thật vô biên!

Lễ trao nhẫn bắt đầu. Họ nhìn nhau say đắm. Tiếng reo hò và tiếng vỗ tay chùng xuống khi dàn nhạc bắt đầu hướng lên khúc nhạc cho lễ nghi trao nhẫn. Đeo nhẫn vào tay cô dâu xong, chàng trai của chúng ta đưa mắt nhìn về phía bàn có những người thân trong gia đình chàng và những bạn bè thân thiết nhất. Họ đang hướng ánh mắt động viên, khích lệ về phía chàng. Bỗng trong tầm mắt của chàng lọt vào một hình bóng quen thuộc: ông già người Hoa! Ông đang đứng một mình ở phía đằng xa, gần cửa ra vào, mỉm cười và giơ tay cao hơn đầu, hai bàn tay vỗ vỗ vào nhau như để chúc mừng ngày vui của chàng.

Mục lục

Lời nói đầu 5
Lời tác giả 7
Người cô đơn trong tiệc cưới 9
Cuộc gặp lạ kỳ 12
Bí mật thứ nhất
Sức mạnh của ý niệm 25
Bí mật thứ hai
Sức mạnh của sự tôn trọng 41
Bí mật thứ ba
Sức mạnh của sự dâng hiến 52
Bí mật thứ tư
Sức mạnh của tình bạn 68
Bí mật thứ năm
Sức mạnh của những cử chỉ âu yếm 81
Bí mật thứ sáu
Sức mạnh của nguyên tắc "tự do" 93
Bí mật thứ bảy
Sức mạnh của khả năng giao tiếp 104
Bí mật thứ tám
Sức mạnh của lòng tâm huyết 117
Bí mật thứ chín
Sức mạnh của sự cuồng nhiệt 130
Bí mật thứ mười
Sức mạnh của lòng tin 140
Lời cuối 152